

นวนิยายจีนกำลังภายใน

ความหมายของนวนิยายจีนกำลังภายใน

นวนิยายจีนกำลังภายในคือ นวนิยายแปลจากภาษาจีนประเภทหนึ่งที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับกลุ่มนักรักชาวจีนผู้มีวิถีชีวิตวุ่นวายอยู่ในแวดวงของการต่อสู้ล้างแค้น หรือผจญคุณธรรมอย่างไม่ลืมหูลืมตา เพื่อให้วงการยุทธจักรจีนสงบสุข เรื่องราวเกี่ยวกับนักรักเหล่านี้มีชื่อเรียกในภาษาจีนว่า "บู๊ลิ้ม" ซึ่งแปลตามตัวอักษรว่า "ป่านักรัก" หรือ "ป่าแห่งกำลัง" สุทธิพล นิธิวัฒนา ได้แปลคำ "บู๊ลิ้ม" ว่า วงการยุทธจักร^๑ หรืออาณาจักรนักรัก^๒ หมายความว่า วงการของผู้มีฝีมือเข้มแข็งทั้งกำลังภายนอกและกำลังภายใน^๓

ลักษณะของนวนิยายจีนกำลังภายใน

เนื้อเรื่องของนวนิยายจีนกำลังภายใน กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยจีนโบราณ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่สามารถกำหนดได้ว่าเป็นสมัยใด แต่เป็นระยะที่มนุษย์สามารถฝึกฝนกำลังฝีมือจนเก่งกาจเหนือมนุษย์ และมีวิถีชีวิตแปลกออกไป เต็มไปด้วยความลับสนุนวายจนเกิดเป็นเรื่องราวการผจญภัย การชิงรักหักสวาท การตามล่าล้างแค้น การชิงศิษย์คืน การทรยศหักหลัง หรือเกิดความรักผูกพันกันจนตายแทนกันได้ อาจกล่าวได้ว่า มีเรื่องราวทุกประเภทในนวนิยายจีนกำลังภายใน และเกิดสถานการณ์เหลือเชื่อได้ทุกชนิด เช่น ชื่นกกระเรียน บังคับเสือทั้งฝูงไว้ป้องกันตัวและทำร้ายศัตรู เสี่ยงงู แมลง หรือสัตว์ประหลาดมาใช้สอย ตลอดจนปล่อยคุณไสยต่าง ๆ

^๑ ยอ ภูอักษร, "วรรณกรรมบู๊ลิ้มหรือยุทธจักรกำลังภายใน," หน้า ๖๘.

^๒ ริเวก เอกคำรง, "บทวิเคราะห์เส้นทางของนวนิยายจีนกำลังภายใน," หน้า ๓๗.

^๓ ยอ ภูอักษร, "วรรณกรรมบู๊ลิ้มหรือยุทธจักรกำลังภายใน," หน้า ๖๘.

ให้เข้าร่างศัตรูเพื่อจะได้ศัตรูมาเป็นข้าช่วงใช้ หรือปล่อยยาพิษชนิดไม่มีกลิ่นไม่มีรสทำร้ายศัตรูให้ตายภายใน ๗ ก้าว เป็นต้น^๑ นอกจากนี้ยังมีของวิเศษต่าง ๆ ซึ่งกำหนดไว้แน่นอนว่า ตัวเอกของเรื่องจะต้องเป็นผู้ได้ครอบครองแต่ผู้เดียว และมักจะได้โดยบังเอิญเพราะเนื่องจากโชคดีหรือเพราะมีวาสนาอันเนื่องมาจากกบฏกรรมดี

ชาวพุทธจักรในนวนิยายจีนกำลังภายในทุกเรื่องแบ่งออกเป็น ๒ ฝ่าย คือฝ่ายธรรม และฝ่ายอธรรม การแบ่งแยกนี้กระทำโดยสำนักมาตรฐานซึ่งอ้างตัวเป็นฝ่ายธรรม การแบ่งแยกนี้เป็นที่ยอมรับกันโดยปริยาย กลุ่มที่อ้างตัวเป็นฝ่ายธรรมได้แก่ สำนักมาตรฐานต่าง ๆ โดยให้เหตุผลว่าเป็นสำนักมาตรฐาน ซึ่งเป็นแม่แบบของวิชาฝีมือ และมีกฎประจำสำนักให้ประพฤติกฎห้ามทำความชั่ว ยอมอุทิศชีวิตเพื่อปราบอธรรมจึงถือว่าเป็นผู้ผดุงธรรม^๒

สำหรับลักษณะของผู้ที่จัดว่าเป็นฝ่ายอธรรม สำนักมาตรฐานเป็นผู้กำหนดขึ้นว่า เป็นผู้ที่ทำความชั่วร้าย สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น ซึ่งแท้จริงแล้วเหตุผลนี้มิได้ให้ความยุติธรรมแก่ฝ่ายอธรรมนักเพราะมักปรากฏเสมอว่าศิษย์สำนักมาตรฐานก็กระทำความชั่วร้าย เช่นก่อวาระรานผู้อื่น ช่วงชิงของวิเศษจากเจ้าของ เป็นต้น ครั้นได้รับการตอบโต้ ฝ่ายตอบโต้จะถูกกล่าวหาว่าเป็นฝ่ายอธรรมไปเสียอีก

สิ่งที่แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างฝ่ายธรรมและอธรรมอย่างเด่นชัดคือ วิธีการฝึกวิทยายุทธ ก็ยังได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ในเรื่อง ผู้กล้าหาญคะนอง ว่า การฝึกวิชาฝีมือหรือวิทยายุทธของฝ่ายธรรมนั้น เน้นการฝึกฝนเป็นขั้นตอนโดยเริ่มฝึกกำลังภายในก่อนแล้วจึงฝึกวิชาอื่น ๆ สำหรับฝ่ายอธรรมจะไม่ฝึกกำลังภายในแต่จะฝึกวิชาฝีมือตามแนวทางลัดและฝึกลมปราณไว้หนุนทำร้ายให้คล่องแคล่วเท่านั้นเพราะวิชาฝีมือตามแนวทางลัดนั้นมีความลึกลับ ศาสตร์กว่า ฝ่ายอธรรมจึงพยายามเสาะหาตำราหรือวิชาแปลก ๆ เช่นฝึกกับซากศพ ทำฝ่ามือให้เป็นพิษ ใช้อาวุธแปลก ๆ เป็นต้น ผลเสียของการฝึกวิชาฝีมือในวิถีทางนี้คือ จะเปลี่ยนจิตใจผู้ฝึก

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๖๗.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๖๘.

ให้กลายเป็นคนไม่มีความรับผิดชอบและโหดเหี้ยม จึงต้องเป็นคนชั่วไปโดยปริยาย^๑

ในด้านพัฒนาการเกี่ยวกับลักษณะของนวนิยายจีนกำลังภายในนั้น สามารถแบ่งออกกว้าง ๆ ได้เป็น ๒ ระยะ ซึ่งเป็นระยะที่ลักษณะของนวนิยายจีนกำลังภายในแตกต่างกันมากที่สุด ระยะแรกได้แก่ นวนิยายจีนกำลังภายในแนวเก่าซึ่งนิยมใช้โครงเรื่องใน ๒ ลักษณะคือ

ลักษณะแรก เป็นเรื่องของการช่วงชิงอำนาจและปกป้องอำนาจระหว่างฝ่ายธรรมและฝ่ายอธรรม คือ ฝ่ายอธรรมพยายามเอาชนะฝ่ายธรรมที่ครอบครองวงการยุทธจักรอยู่เพื่อขึ้นครองอำนาจแทน

ยอ ภูอักษร ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า โครงเรื่องในลักษณะนี้ทำให้นวนิยายจีนกำลังภายในกลายเป็นเรื่องการเมืองประเภทหนึ่งถ้าการเมืองในที่นี้หมายถึงการได้เข้าขึ้นมาใช้อำนาจ การพยายามรักษาอำนาจที่ได้มาอย่างเหนียวแน่น และการโค่นล้มอำนาจอย่างไรก็ตาม นวนิยายจีนกำลังภายในยังเป็นเรื่องการเมืองที่ไม่สมบูรณ์ เพราะไม่เคยมีการกล่าวถึงลำดับขั้นของการก้าวขึ้นมาครองอำนาจของฝ่ายธรรมแต่อย่างใด นอกจากการอ้างเหตุผลแต่เพียงว่าเป็นผู้ก่อตั้งสำนักมาก่อน และเป็น "ผู้ผูกครอง" เท่านั้น สำหรับการแย่งชิงอำนาจระหว่างฝ่ายธรรมและฝ่ายอธรรมนั้นยังไม่เคยปรากฏว่าความพยายามที่จะขึ้นสู่อำนาจของฝ่ายอธรรมประสบความสำเร็จ ยกเว้นในกรณีที่วงการยุทธจักรเสื่อมโทรมลงเพราะความไร้สมรรถภาพในการปกครองของสำนักมาตรฐานทั้งหลายและฝ่ายอธรรมซึ่งอาจเป็นส่วนบุคคลหรือขุมกำลังได้เข้ามาครองอำนาจแทนโดยมีจุดประสงค์เพื่อสถาปนาระเบียบเดิมและฟื้นฟูสันติสุขให้แก่วงการยุทธจักร แต่ทั้งนี้จะต้องเคารพและยอมรับสถานภาพของสำนักมาตรฐานเพื่อแลกเปลี่ยนกับความสนับสนุนจากสำนักมาตรฐานผู้รักษาระเบียบเดิม ด้วยเงื่อนไขเหล่านี้ฝ่ายอธรรมที่ขึ้นครองอำนาจจึงจะกลายเป็น "วีรบุรุษผู้แก้แค้น" หรือ "พรรคมกคุณธรรม" ในกรณีนี้คุณธรรมจึงเป็นเพียงเครื่องคำจูนจาริต (Convention) เพื่อรักษาสถานภาพดั้งเดิม (Status Quo) แห่งระเบียบเก่าไว้ หรือเป็นข้ออ้างเพื่อสร้างวีรบุรุษใหม่ขึ้นมาเท่านั้น

^๑ยอ ภูอักษร, "วรรณกรรมนิลิมหรือยุทธจักรกำลังภายใน," อ้างจาก กิมย้ง, ผู้กล้าหาญคะนอง, แปลโดย น.นพรัตน์ (พระนคร: เพลินจิตต์, ๒๕๑๑) ๒: ๔๖๐-๔๗๒.

เรื่องราวในนวนิยายจีนกำลังภายในจึงเป็นเสมือนตั้งคำขึ้นต้นของเรื่องสามก๊กว่า "แผ่นดินเป็นสุขแล้วก็เป็นศึก" ช่วงเป็นสุขหมายถึง ยามที่ฝ่ายธรรมในวงการยุทธจักรฝ่ายหลังอย่างราบคาบ โดยมีมือของกลุ่มสำนักมาตรฐานเอง หรือร่วมมือกันกับขุมกำลังอื่น ๆ ช่วงที่เป็นศึกหมายถึง ยามที่สำนักมาตรฐานอ่อนแอและวงการยุทธจักรเกิดความวุ่นวายเพราะมีการทำหายอำนาจจากขุมกำลังฝ่ายธรรม^๑

โครงเรื่องซึ่งนิยมใช้ในนวนิยายจีนกำลังภายในแนวเก่าอีกลักษณะหนึ่งคือ บุญคุณและความแค้น คำพังเพยที่พบเสมอในนวนิยายจีนกำลังภายในคือ "เกิดเป็นชายชาติรักต้องกล้ารักกล้าแค้น" หรือ "เป็นหนี้สินต้องชดใช้เงินทอง ค้างชีวิตต้องชดใช้ด้วยชีวิต" การแก้แค้นถือเป็นข้ออ้างอย่างหนึ่งของการกระทำการอันรุนแรง อาทิเช่น การทำทวง การตามล่าสังหาร การฆ่าล้างตระกูล เป็นต้น ซึ่งจะก่อให้เกิดเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่ของการแก้แค้นติดต่อกันไปอย่างไม่สิ้นสุด ความแค้นกลายเป็นกฎสูงสุดของวงการยุทธจักรซึ่งยึดถือกันว่าถ้าผู้ใด "มีแค้นแล้วไม่ฆ่าระตวยไปก็ไม่อาจพบหน้าบรรพบุรุษ" การไม่แก้แค้นถือเป็นสิ่งที่ผิดแนวทางผู้มีอย่างรุนแรงและเป็นบาปหนาทึบตรงไปตลอดชีวิต ยอ ภูอักษร วิจารณ์เกี่ยวกับกฎของการแก้แค้นว่า ถ้าพิจารณาโดยผิวเผินจะเป็นกฎที่ยุติธรรมสำหรับทุกคน แต่ถ้าพิจารณาโดยละเอียดจะไม่เป็นเช่นนั้น เพราะการผิดพ้องหมองใจกันระหว่างหนุ่มสาวที่ออกท่องเที่ยวเพื่อออกแสวงหาชื่อเสียงในยุทธจักรย่อมมีอยู่เสมอและการผิดใจกันเพียงเล็กน้อยก็สามารถลุกลามเป็นเรื่องใหญ่ที่ต้องตัดสินใจกันอย่างรุนแรงขนาดสังหารทั้งตระกูล เนื่องจากการยึดถือว่า "ชายชาติรักฆ่าได้หยามไม่ได้" เท่านั้น

ความยุติธรรมที่เห็นเด่นชัดอีกประการหนึ่งในกฎข้อนี้คือ ฝ่ายธรรมหรือตัวเอกของเรื่องเท่านั้นที่สามารถใช้ข้ออ้างในเรื่องความแค้นได้ สำหรับฝ่ายธรรมซึ่งเป็นทายาทของผู้ที่ถูกฝ่ายธรรมสังหารนั้นไม่อาจอ้างสิทธิเพื่อการแก้แค้นได้เพราะฝ่ายธรรมไม่ยอมรับด้วยถือว่าผู้ตายเป็นผู้ก่อกรรมอันดีสุขสมควรตาย และถ้าทายาทผู้ตายยังต้องการแก้แค้นอีกก็จะต้องกำจัดเช่นกัน

ในทำนองเดียวกัน ฝ่ายธรรมเท่านั้นที่สามารถอ้าง "บุญคุณและความจงรักภักดี"

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๗๐.

อ้างน้ำใจระหว่างมิตรและอ้างหลักการตอบแทนบุญคุณ หรือการตายแทนกันเพียงเพื่อตนจะ
กระทำการฝ่าฝืนหลักคุณธรรมได้ ซึ่งถ้าฝ่ายธรรมยึดถือหลักการนี้บ้างก็จะกลายเป็นความ
หลงผิด สมควรกลับใจสำนึกผิดโดยมักได้รับการตักเตือนว่า "หวังสมุทรสุดล้ำลึก แต่ถ้ำกลับใจ
หั้นหลังก็จะพบพากฝั่ง"^๑

นักเขียนนวนิยายจีนกำลังภายในแนวเก่านิยมใช้โครงเรื่องทั้ง ๒ ลักษณะดังกล่าว
มาผสมผสานกันโดยใช้เรื่อง "บุญคุณและความแค้น" เป็นหลักสำคัญจนอาจกล่าวได้ว่าได้กลายเป็น
เป็นลักษณะแบบฉบับสำหรับนวนิยายจีนกำลังภายในยุคนั้น ซึ่งนักเขียนทุกคนยึดถือปฏิบัติตามจน
เนื้อเรื่องวนเวียนอยู่เพียงเท่านั้น นวนิยายจีนกำลังภายในแนวนี้มักอาศัยเค้าโครงเรื่อง
ที่มีเงื่อนไขซับซ้อน สร้างปัญหาที่แก้ไขไม่ได้ในตอนต้น และมีความพิสดารสลับในรูปแบบ
ต่าง ๆ เพื่อเป็นสิ่งดึงดูดใจผู้อ่าน แต่จุดจบของทุกเรื่องไม่ได้แตกต่างกันแต่อย่างใด^๒

สำหรับตัวละคร นักเขียนนิยมใช้ลักษณะของตัวละครแสดงให้เห็นความแตกต่าง
ระหว่างฝ่ายธรรมและอธรรม ตัวละครฝ่ายธรรมมักจะมีลักษณะสง่างาม สุภาพ อาจหาญ
อ่อนโยน ซื่อสัตย์ หรือมีลักษณะที่น่าเชื่อถือประการใดประการหนึ่ง ส่วนตัวละครฝ่ายอธรรม
จะมีลักษณะรูปร่าง อัปลักษณ์ มีสีหน้า ท่าทาง หรือดวงตาที่น่ากลัว ไม่เป็นมิตร หรือ
มีลักษณะที่ชั่วร้ายประการใดประการหนึ่ง ตัวละครส่วนใหญ่จะมีบุคลิกเดี่ยวคงหัวอยู่ตลอดเรื่อง
ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นมักเป็นความขัดแย้งของเรื่องราว ตัวละครไม่มีความขัดแย้งภายในทาง
จิตใจ หรืออารมณ์ เช่น ตัวเอกที่มีความแค้นเนื่องจากบิดามารดาและวงศ์ตระกูลถูกสังหารก็จะ
ติดตามล้างแค้นเพียงอย่างเดียว เป็นต้น แต่มียกเว้นอยู่บ้างบางเรื่องที่ตัวเอกเกิดความขัดแย้ง
ทางจิตใจ เช่น เรื่อง นักฆ่านางกาฬ ตัวเอกฝ่ายชายเกิดความขัดแย้งทางจิตใจ เพราะจำ
เป็นต้องฆ่าหญิงคนรักซึ่งเป็นศัตรูคู่แค้น^๓

นวนิยายจีนกำลังภายในแนวเก่ามักดำเนินเรื่องในลักษณะที่คล้ายคลึงกันคือ เริ่มต้น

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๗๖.

^๒ วิวาห์ เอกคำรงค์, "บทวิเคราะห์เส้นทางของนวนิยายกำลังภายใน," หน้า ๔๑.

^๓ ยอ ภูอักษร, "วรรณกรรมบู๊ลิ้มหรือยุทธจักรกำลังภายใน," หน้า ๗๑.

จากปริศนาแห่งความแค้นของตัวเอง เช่น บ้านถูกเผาผลาญทำลาย บิดามารดาถูกสังหารในวันเกิดเหตุ ตัวเองได้รับการช่วยเหลือให้หลบหนีออกมาได้ด้วยวิธีการที่แตกต่างกัน เพื่อไปเป็นทายาทสืบตระกูลและแก้แค้น บางเรื่องตัวเองเติบโตจนทำได้แล้ว แต่ยังไม่มีความฝีมือ ต้องหลบหนีศัตรูผู้สังหารครอบครัวซึ่งไล่ตามล่าเพื่อป้องกันมิให้กลับมาแก้แค้นได้ โดยมีก๊อแง เหตุผลตามภาคินจีนว่า "ตัดต้นหญ้าไม่ถอนโคน รังแต่สร้างเภทภัยในภายหลัง" แต่ไม่เคยปรากฏว่ามีศัตรูในเรื่องใดสามารถกระทำสำเร็จ เนื่องจากตัวเองคือ อัศจรรย์บุคคลในครอบรอบของวงการยุทธจักรซึ่งนักสู้ทั้งแผ่นดิน (ในเรื่อง) จะต้องให้การพิทักษ์คุ้มครองเพื่อสืบทอดวิชาฝีมือระดับสุดยอดของโลกยุทธจักรซึ่งสามัญชนหรือนักสู้ทั่วไปในวงการยุทธจักรไม่อาจฝึกปรือได้ และรับหน้าที่ดำรงคุณธรรมของยุทธจักรไม่ให้เสื่อมเข้ามายึดครองได้ ซึ่งอธรรมในเรื่องมักเป็นผู้ที่ก่อความอาฆาตแค้นให้กับตัวเองด้วย และเพื่อส่งเสริมให้ตัวเองมีความเก่งกล้าเป็นพิเศษ เมื่อเรื่องดำเนินไปก็จะต้องให้ตัวเองได้ครอบครองของวิเศษนานาชนิด เช่น ได้กินพืชหรือผลไม้วิเศษ ได้ยารวิเศษ ได้อาวุธวิเศษ เป็นต้น ตัวอย่างของเรื่องในลักษณะนี้ ได้แก่

กระบี่ดาวรุ่ง ของตั้งตงเพ็ง ซึ่งขณะการประกวคนวนิยายจินก่าลังภายในที่ไต้หวัน เป็นเรื่องของ เด็กชายคนหนึ่งที่ยังบิดามารดาปลืงตัวจากวงการยุทธจักรมาใช้ชีวิตอย่างสงบในชนบทแต่ศัตรูเก่ายังตามมาฆ่าได้สำเร็จ เนื่องจากศัตรูมีฝีมือเก่งกล้า เด็กชายจึงต้องคืนรณหาอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิฝึกวิชาฝีมือ เพื่อล้างแค้นให้บิดามารดาตามคำสั่งเสีย ขณะออกแก้แค้นก็ได้รับคำสั่งจากสำนักอาจารย์ให้อำรงคุณธรรมในยุทธจักร ในที่สุดสามารถปฏิบัติงานได้สำเร็จตามความประสงค์ โดยได้รับความร่วมมือจากยอดฝีมือคนอื่น ๆ

หรือในเรื่อง กระบพรวนเลือด ของเซาะจั้ง ครอบครัวยังตัวเองถูกสังหารเพราะครอบครองของวิเศษคือ คัมภีร์วิชาฝีมือระดับสุดยอดของแผ่นดิน ขณะนั้นตัวเองยังเป็นทารกจำความไม่ได้ ต่อมาได้รับความช่วยเหลือจากยอดฝีมือของสถาบันสงฆ์ และได้ฝึกวิชาฝีมือขั้นสูงสุดสำเร็จ สามารถสังหารศัตรูผู้แค้น และดำรงคุณธรรมของวงการยุทธจักรไว้ได้

นวนิยายจินก่าลังภายในบางเรื่องมีเนื้อหาแตกต่างออกไปบ้าง เช่น ตัวเองออกสืบเสาะหาผู้ที่ฆ่าบิดามารดา ต่อมาพบว่าบิดามารดายังมีชีวิตอยู่แต่ถูกกักขังไว้ ในที่สุดตัวเองสามารถช่วยเหลือออกมาได้ และปราบปรามฝ่ายอธรรมได้สำเร็จ เรื่องทำนองนี้มีกล่าวถึง

ความรักระหว่างพ่อแม่ลูก ส่วนการดำเนินเรื่องมีไต่แตกต่างจากเรื่องที่กำลังกล่าวมาแล้วข้างต้น^๑

นวนิยายจีนกำลังภายในมักจะแทรกปรัชญา คำสอนของปราชญ์จีน สุภาษิตคำคม และวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีจีนที่สอดคล้องกับเนื้อเรื่องจะมีอย่างน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับผู้แต่ง

จุดจบของนวนิยายจีนกำลังภายในแนวเก่ามักจะจบลงด้วยความสุขคือ ตัวเอกทำการแก้แค้นหรือปราบปรามฝ่ายอธรรมได้สำเร็จ และมักจะได้ภรรยาหลาย ๆ คน บางเรื่องได้ถึง ๕ คน ซึ่งจัดว่ามากสำหรับปัจจุบันแต่ผู้แต่งจะบรรยายให้เห็นถึงความชอบธรรมและการยินยอมพร้อมใจของฝ่ายหญิงพร้อมทั้งอธิบายถึงรูปร่างลักษณะอันสง่างามทรงเสน่ห์หัตถ์ริงใจอิสตรีของฝ่ายชาย อย่างไรก็ตาม มีบางเรื่องที่จบอย่างผิดคาดหมาย เช่น เรื่อง บัญชานางกาลี ของเซียวอิต อันเป็น เรื่องของชายหญิงคู่หนึ่งซึ่งรักกันอย่างลึกซึ้ง ความรักเกิดขึ้นเนื่องจากฝ่ายชายมีความแค้นที่ต้องชำระ แต่เป้าหมายความแค้นคือ อาจารย์ของหญิงคนรักและตัวหญิงคนรัก ครั้นทั้งสองต่อสู้ชิงไหวพริบกันนาน เข้าจึงเกิดพึงพอใจและรักกันที่สุดในที่สุด เรื่องจบลงโดยฝ่ายชายแก้แค้นได้สำเร็จและฆ่าตัวตายตามเป็นการบูชารัก^๒ หรือ เรื่อง มือมีคมหากาฬ ของตักโกวอึ้ง ซึ่งเป็น เรื่องการล้างแค้นเช่นกัน ในตอนจบทั้งตัวเอกและผู้ที่เกี่ยวข้องกับบุญคุณและความแค้นทั้งมวลต่าง เสียชีวิตพร้อมกัน^๓

นวนิยายจีนกำลังภายในลักษณะนี้ได้รับความนิยมมากอยู่ระยะหนึ่ง ซึ่งเป็นระยะที่นวนิยายจีนกำลังภายในรุ่งเรืองที่สุด มีนักเขียนเกิดขึ้นมากมายถึง ๓๐๐ คน^๔ ในบรรดานักเขียนนวนิยายจีนกำลังภายในแนวเก่าเหล่านี้ ผู้ที่มีชื่อเสียงที่สุดคือ กิมย้ง ว.ฌ เมืองลุง ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า "นักเขียนที่จัดอยู่ในกลุ่มคลาสสิก ซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดคือ โก้วเล้ง

^๑ วิเวก เอกคำรง, "บทวิเคราะห์เส้นทางของนวนิยายกำลังภายใน," หน้า ๓๔-๔๐.

^๒ ยอ ภูอักษร, "วรรณกรรมปู้ลิ้มหรือยุทธจักรกำลังภายใน," หน้า ๗๑.

^๓ วิเวก เอกคำรง, "บทวิเคราะห์เส้นทางของนวนิยายกำลังภายใน," หน้า ๔๐.

^๔ น.นพรัตน์, ผู้แปล, ศึกทะเลทราย (กรุงเทพมหานคร: บรรณกิจ, ๒๕๒๐), ๑: ๕.

นักเขียนนวนิยายน้ำเน่าที่มีชื่อเสียงที่สุดคือ กิมย้ง"^๑ ผลงานของกิมย้งได้รับความนิยมมาก เนื่องจากมีลักษณะพิเศษต่างไปจากนวนิยายจีนกำลังภายในแนวเก่าเรื่องอื่น ๆ คือ มักนำเกร็ดพงศาวดารมาเป็นโครงเรื่องแล้วสอดแทรกตัวละครลงไป เปลี่ยนฐานะศัตรูที่เป็นมารแผ่นดินในนวนิยายจีนกำลังภายในเรื่องอื่น ๆ มาเป็นกษัตริย์หรือขุนนางกังฉิน กษัตริย์ที่เป็นศัตรูของตัวเอกมักจะเป็นกษัตริย์ในราชวงศ์เซ็ง (ชาวแมนจู) หรือกษัตริย์ในราชวงศ์หมิง (ชาวมองโกล) ตัวอย่างเช่นในเรื่อง มังกรหยกภาคแรก อ้วนจ้วนเสียมศัตรูผู้ฆ่าบิดาของก๊วยเซ็ง (ตัวเอกของเรื่อง) เป็นเชื้อพระวงศ์ชาวแมนจูและเป็นศัตรูของประชาชนในแผ่นดินชอง (ช่ง) ลักษณะที่แตกต่างจากเรื่องแก้แค้นทั่วไปอีกประการหนึ่ง คือ พยายามเน้นให้เห็นความรักชาติ การช่วยเหลือบ้านเมืองโดยไม่สมัครรับราชการและไม่รับความดีความชอบจากทางการ นอกจากเพื่อหวังช่วยเหลือประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อน ขณะเดียวกันในท้องเรื่องจะเน้นภาพความป่าเถื่อนโหดร้ายและเคราะห์กรรมที่ประชาชนได้รับจากสงครามออกมา เช่น เรื่อง เพ็กฮวยเกี่ยม ขณะที่ตัวเอกออกแก้แค้นได้ช่วยเหลือขุนพลของแผ่นดินชอง (ช่ง) ซึ่งราชบัลลังก์จากกษัตริย์ราชวงศ์หมิงสำเร็จ แต่ปรากฏว่าราษฎรกลับเดือนร้อนมากขึ้นเพราะความหลงอำนาจของผู้ครองประเทศคนใหม่^๒

ผลงานเรื่องสุดท้ายของกิมย้งที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์มากที่สุด คือ อุ้ยเซียวป้อ และ จอมคะนอง อันเป็นภาคสมบูรณ์ของเรื่องอุ้ยเซียวป้อ แนวการเขียนของนวนิยายเรื่องนี้กล่าวได้ว่าเป็นปฏิปักษ์กับแนวการเขียนนวนิยายจีนกำลังภายในแนวเก่าที่ยึดอยู่กับปรัชญาคำสอนของปราชญ์จีนโบราณโดยสิ้นเชิง อุ้ยเซียวป้อซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องรับบทตั้งแต่จอมเจ้าเล่ห์ไปจนถึงจอมเสเพล อีกทั้งยังมีใช้ นักสู้ผู้ทรงด้วยวิชาฝีมือและคุณธรรม เลิศล้ำแต่ประการใด^๓

พัฒนาการระยะที่สองของนวนิยายจีนกำลังภายใน เริ่มขึ้นเมื่อนวนิยายจีนกำลังภายในแนวเก่ากลายเป็นเรื่องที่น่าเบื่อหน่ายเพราะความซ้ำซากของเรื่อง ผู้อ่านที่ติดตามนวนิยายจีน

^๑ "กุกกัณฉันแมน ว.๗ เมืองลุง", แมน ๗ (มิถุนายน ๒๕๒๒): ๗๒.

^๒ วิเวก เอกคำรงค์, "บทวิเคราะห์เส้นทางของนวนิยายกำลังภายใน," หน้า ๔๑-๔๒.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๒-๔๓.

กำลังภายในมาตลอดต่างคืนเคยกับโครง เรื่องที่เป็นแบบฉบับเดียวกันนี้เป็นอย่างดี โครงเรื่อง
ที่สีกลับพิศดารไม่ใช่สิ่งดึงดูดใจผู้อ่านอีกต่อไปเพราะผู้อ่านสามารถคาดคะเนเรื่องทั้งหมดได้
โดยตลอด^๑

ข้อบกพร่องอีกประการหนึ่ง คือ ในบางครั้งผู้แต่งบรรยายฉากการต่อสู้การตามล่า
สังหารมากเกินไปจนกลายเป็น เรื่องที่เต็มไปด้วยความโหดเหี้ยมน่าสยดสยอง เป็นการเน้น
ความชั่วร้ายของมนุษย์เพียงด้านเดียวทำให้นวนิยายจีนกำลังภายในขาดแคลนส่วนประกอบสำคัญ
ของนวนิยาย คือ อารมณ์ เพราะมนุษย์ทุกคนไม่ได้มีเพียงอารมณ์โกรธและอาฆาตแค้นเท่านั้น
ยังมีความรัก ความเสียสละ คุณธรรม อารมณ์ขัน และความเห็นใจซึ่งกันและกันด้วย ตัวละคร
ในเรื่องโดยเฉพาะตัวเอกควรเป็นบุคคลที่มีชีวิต เลือดเนื้อ มีความรู้สึกเยี่ยงปุถุชนทั่วไป มี
ทั้งปมเด่นและจุดอ่อนของมนุษย์อยู่ในตัว^๒

ข้อบกพร่องต่าง ๆ ทำให้ความนิยมนวนิยายจีนกำลังภายในลดลง และมีเสียงวิพากษ์
วิจารณ์ในทางที่ไม่ดีมากขึ้น นักเขียนหลายคนทั้งในไต้หวัน และฮ่องกงพยายามเปลี่ยนแนวการ
เขียนนวนิยายจีนกำลังภายในให้หลุดพ้นจากโครงเรื่องแนวเก่า^๓ นักเขียนที่มีบทบาทสำคัญใน
การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้คือ ไก้วเล้ง ผู้เกิดมีความคิดเห็นว่า เป้าหมายของนักเขียนในการเขียน
นวนิยายคือ สามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน โน้มน้าวจิตใจของผู้อ่านให้เกิดอารมณ์คล้อยตาม
เนื้อเรื่องและตัวละครในเรื่อง ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนแนวการเขียนเสียใหม่ สอดแทรกทัศนคติ
ใหม่ ๆ ของผู้แต่งเข้าไป แต่ต้องให้สอดคล้องกับลักษณะของเรื่องซึ่งเป็น เหตุการณ์ในสมัยโบราณ
ไก้วเล้งเริ่มเขียนนวนิยายจีนกำลังภายในแนวใหม่ โดยใช้เค้าโครงเรื่องแนวเก่าบางส่วนมา
ผสมผสานกับการเขียน เน้นถึงความรู้สึกของมนุษย์ชาติ ความขัดแย้งทางจิตใจของมนุษย์ซึ่ง
สามารถดึงดูดใจผู้อ่านได้ชั่วนาน เพราะทัศนคติ หรือความคิดเห็นของมนุษย์เปลี่ยนแปลง

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๑.

^๒ น.นพรัตน์, ผู้แปล, วีรบุรุษสำราญ (กรุงเทพมหานคร: บันดาลสาส์น, ๒๕๑๕),

๑: ๓-๔.

^๓ วิเวก เอกคำรงค์, "บทวิเคราะห์เส้นทางของนวนิยายกำลังภายใน," หน้า ๓๗.

ไปตามกาลเวลาอยู่เสมอ ไกว์เล็งได้นำความขัดแย้งของความรู้สึกสร้างสรรค์ที่เห็นแก่ใจ สร้างจากความเคลื่อนไหวในนวนิยายจนกำลังภายในขึ้น จากความเคลื่อนไหวในความหมายของไกว์เล็งไม่จำเป็นต้องเป็นการต่อสู้ วิธีบรรยายความเคลื่อนไหวของเขา คือ สร้างความขัดแย้งขึ้นก่อนอาจจะเป็นความขัดแย้งของอารมณ์ของเหตุการณ์หรืออื่น ๆ พยายามใช้ความขัดแย้งในรูปแบบต่าง ๆ สร้างความตื่นเต้นเร้าใจขึ้น ต่อไปจึงสร้างเสริมบรรยากาศซึ่งอาจเป็นบรรยากาศอันตึงเครียด หรือบรรยากาศแห่งการฆ่าฟันเพื่อเพิ่มความตื่นเต้นเร้าใจให้กับฉากความเคลื่อนไหว ด้วยวิธีการเช่นนี้ทำให้ฉากความเคลื่อนไหวของไกว์เล็งมีจุดเด่นคือ รวดเร็ว มีชีวิตชีวาและไม่ซ้ำแบบใคร

แนวการเขียนลักษณะใหม่ของไกว์เล็งนี้ไม่ได้เกิดจากจินตนาการของผู้ประพันธ์เองทั้งหมด แต่ได้ความคิดมาจากวิธีการแต่งวรรณกรรมของนักเขียนญี่ปุ่น ที่นำเอาโครงเรื่องหรือกลวิธีการดำเนินเรื่องจากวรรณกรรมเด่น ๆ ของประเทศอื่นมาสร้างสรรค์วรรณกรรมของตน นวนิยายจีนกำลังภายในที่สร้างความสำเร็จให้แก่ไกว์เล็งส่วนใหญ่ได้เค้าโครงเรื่องมาจากนวนิยายของประเทศตะวันตก อาทิเช่น

เรื่อง จอมโจรจอมใจ ได้เค้าเรื่องมาจากเรื่อง อาแซน ลูปง (Arsene Lupin) ของมอริซ เลอบลังค์ (Maurice Leblanc) ตัวเอกเป็นขุนพลในหมู่โจร มีฝีมือยอดเยี่ยมในการปล้นชิงทรัพย์ ก่อนออกปล้นทุกครั้งจะบอกให้เจ้าทรัพย์รู้ตัวก่อน และแม้จะมีการป้องกันที่รัดกุมเพียงใดก็จะทำการจนได้ประสบผลสำเร็จ เนื่องจากนิสัยแท้จริงไม่ชอบการฆ่าคน ช้ายังชอบช่วยเหลือผู้ที่ประสบความเดือดร้อน ถ้าเกิดคดีที่เป็นปริศนาขึ้นในยุทธจักรขุนพลผู้นี้จะออกสืบเสาะหาเค้ามูลและคลี่คลายคดีนั้น ๆ จนสำเร็จ

เรื่อง เคซอจากบาต หรือ เพชฌฆาตดาวตก ได้เค้าเรื่องมาจาก เดอะ กอดฟาเธอร์ (The Godfather) ของมาริโอ ปูโซ (Mario Puzo) ตัวเอกเป็นมือสังหารอาชีพ ได้รับการว่าจ้างให้สังหาร "เล้าแปะ" หัวหน้ากลุ่มอิทธิพลซึ่งมีอำนาจมาก และกำลังเกิดความขัดแย้งกับกลุ่มอิทธิพลอีกกลุ่มหนึ่ง เนื่องจากการแย่งชิงผลประโยชน์ แต่ตัวเอกทำไม่สำเร็จ

เพราะได้กลายเป็นสหายผู้รู้ใจกันเสียก่อน

เรื่องฤทธิ์มีดสั้น ได้เค้าเรื่องมาจากเรื่องสองสิงห์เมืองเสือ^๑ (Gunfight at the O.K. Corral) ของเนลสัน ไนย์ (Nelson Nye) เป็นเรื่องของตัวเอก ๒ คน คือ สตีมฮวงและอาฮุย เนื้อเรื่องเน้นคุณธรรม ความเป็นมิตร การให้อภัย และการเสียสละของสตีมฮวง^๒

ต่อมาโก้วเล้งได้เปลี่ยนแนวการเขียนเพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซากอีกครั้งคือ เปลี่ยนมาเขียนเรื่องสยของขวัญ ตื่นเต้น สิกสับ โดยวางเป้าหมายที่จะเขียนหนังสือชุดสยของขวัญหกเรื่องขึ้น ผลงานเรื่องแรกคือ เรื่องนกแก้วสยของขวัญ เรื่องที่สองคือ เรื่องผีเสื้อสยของขวัญ และเรื่องที่สามคือ เรื่องจิ้งเหลนมหากาฬ ทั้ง ๓ เรื่องนี้ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรจึงต้องหยุดชะงักไป^๓ ต่อมาซึงเอ็งนักประพันธ์อีกผู้หนึ่งได้แต่งต่อจนครบหกเรื่อง แต่เรื่องที่ซึงเอ็งเขียนได้ดีที่สุดคือ เรื่องคางคาวกาฬ^๔

แนวการเขียนอีกลักษณะหนึ่งของโก้วเล้งคือ เขียนถึงอาวุธที่มนุษย์ทุกคนมีอยู่ในตัว ซึ่งเป็นอาวุธที่แท้จริง มีอำนาจกว่าอาวุธวิเศษใด ๆ ในโลก ได้แก่ การยิ้มหรือหัวเราะเป็นอาวุธที่มีอำนาจเหนือกว่ากระบี่วิเศษ ความเชื่อมั่นหรือความศรัทธา เป็นอาวุธที่สูงค่ากว่าอาวุธขนนกยูง (คงเขียะเหล็ง) และความรักเป็นอาวุธที่ทำให้ผู้เป็นเจ้าของผ่านพ้นภัยอันตรายนานาประการมาได้^๕

^๑ เป็นชื่อจากภาพยนตร์เมื่อมาฉายในประเทศไทย.

^๒ ริเวกา เอกคำรงค์, "บทวิเคราะห์เส้นทางของนวนิยายกำลังภายใน," หน้า ๔๔-๔๖.

^๓ ว.ส เมืองลุง, ผู้แปล, ยมทูตผู้พิชิต (กรุงเทพมหานคร: ประพันธ์สาส์น, ๒๕๒๑), ๕: ๒๑๔๖.

^๔ ว.ส เมืองลุง, ผู้แปล, คางคาวกาฬ (กรุงเทพมหานคร: ประพันธ์สาส์น, ๒๕๒๒),

๑: ไม่ปรากฏเลขหน้า.

^๕ ว.ส เมืองลุง, ผู้แปล, เดชขนนกยูง (กรุงเทพมหานคร: คลังวิทยา, ๒๕๒๒), หน้า ๒.

นักเขียนร่วมสมัยกับโก้วเล้งซึ่งมีผลงานตีพิมพ์อีก ๒ คนคือ อ้อเล้งเซ็ง (นักศึกษามัธยมศึกษา) นักเขียนชาวไต้หวัน^๑ และอึ้งเอ็ง (เหยี่ยวอำพัน) นักเขียนชาวฮ่องกง ทั้งสองเป็นนักเขียนในยุคใหม่ซึ่งพยายามหลีกเลี่ยงลักษณะของนวนิยายจีนกำลังภายในแนวเก่า และมีผลงานซึ่งประสบความสำเร็จมากมาย^๒

วิเวก เอกคำรงค์ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนวนิยายจีนกำลังภายในไว้ว่า นวนิยายจีนกำลังภายในทุกรูปแบบทั้งแนวเก่าและแนวใหม่ ยังคงมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องราวการต่อสู้ของคนในอดีต ความรุ่งโรจน์ของคนรุ่นเก่า ผู้รื้อฟื้นให้ซับซ้อนน่าตื่นตะลึง ผู้อ่านเกิดความสนใจโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อความบันเทิงแก่ผู้อ่านเท่านั้น

สำหรับนวนิยายจีนกำลังภายในที่เขียนเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ก็เป็นความขัดแย้งที่ชักนำให้ตัวละครหนีจากยุทธจักร หรือสังคมดังจะเห็นได้ว่า ผู้ที่มีฝีมือเก่งกล้ามักหลีกเลี่ยงความสับสนวุ่นวายในโลกยุทธจักรเข้าสู่ป่าเขาเพื่อใช้ชีวิตอย่างสงบสุข ดังนั้นนวนิยายจีนกำลังภายในจึงเป็นนิยายประเภทหนีสังคม (Escapism) ไม่ใช่นิยายที่สะท้อนภาพของสังคมเพื่อเปลี่ยนแปลงสังคม คุณค่าของนวนิยายจีนกำลังภายในจึงมีข้ออยู่ที่การรับใช้สังคม แต่อยู่ที่การอ่านเพื่อความบันเทิงและเป็นบทเรียนให้เกิดความรอบรู้ในเล่ห์เหลี่ยมกลโกงบางชนิดของสังคม^๓

ประวัติและวิวัฒนาการของนวนิยายจีนกำลังภายใน

นวนิยายจีนกำลังภายในมีต้นกำเนิดมาจากนิทานพื้นบ้านซึ่งเล่าสืบต่อกันมา ตัวละครในนิทานพื้นบ้าน เช่น อั้งชิว (นางโจรเชือกแดง) ทาสขุนจิ้งจอก จอมขโมยคงคังยังเป็นแบบฉบับของตัวละครชาวยุทธจักร (บู๊เฮียบ) ในนวนิยายจีนกำลังภายใน^๔ การแตงนวนิยายจีนกำลังภายใน

^๑ น.นพรัตน์, ผู้แปล, ยอดนักบู๊ทะยานฟ้า (กรุงเทพมหานคร: บรรณกิจ, ๒๕๒๐), ๑: ก.

^๒ น.นพรัตน์, ผู้แปล, "มรดกยูงแก้วผศิก," ไทยรัฐ (๑๒ กันยายน ๒๕๒๓): ๕.

^๓ วิเวก เอกคำรงค์, "บทวิเคราะห์เส้นทางของนวนิยายกำลังภายใน," หน้า ๔๕.

^๔ น.นพรัตน์, ผู้แปล, ศึกทะเลทราย, ๑: ๔.

เริ่มในสมัยราชวงศ์ถัง (พ.ศ. ๑๐๓๒-๑๓๖๑ = ๒๕๐ ปี) มีเนื้อเรื่องซึ่งสะท้อนสภาพของสังคมในยุคนั้นเด่นชัดมาก^๑ นวนิยายจีนกำลังภายในที่เก่าแก่ที่สุดเท่าที่ค้นพบคือ ประมวลคดีแพ่งตัวเรื่องฉิกเฮียบโห่งหงี^๒ (เรื่องราวของเหล่าวีรบุรุษสมัยซ่ง)^๓ หลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครองในประเทศจีน ศูนย์กลางความเจริญของนวนิยายจีนกำลังภายในจึงย้ายมาอยู่ที่ไต้หวันและฮ่องกง^๔

นวนิยายจีนกำลังภายในสามารถแบ่งออกได้เป็น ๓ ยุค คือ

ยุคที่หนึ่ง เริ่มต้นจากเรื่อง กังไ้วคีเฮียบตั้ง (วีรบุรุษยุทธจักร) ของปักเขี้ยวเซ็ง นวนิยายจีนกำลังภายในที่ดีเด่นที่สุดของยุคนี้คือ เรื่องจักรซิวเกี่ยมเฮียบตั้ง (จอมกระบี่ภูเขาจักซิว) ของฮ้วงจูเล่าจู้.

ยุคที่สอง ตัวแทนของยุคนี้คือ เรื่องฉิกซิวปี (หลักเจ็ดสังหาร) ของจูเจิ้งบีก และ ทึ่เกียบซันตั้ง (ม้าเหล็กแจกันเงิน) ของเอ็งโต้วจู้

ยุคที่สาม ก็ยังเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงที่สุดในคอนตันของยุคนี้ ผลงานที่ดีเด่นคือ เสี่ยวเตียวเอ็งยั้งตั้ง (ชีวประวัติวีรบุรุษยงอินทรี) เขียนขึ้นในระหว่างปีพ.ศ. ๒๕๐๐-๒๕๐๒ จำลอง พิศนาคะแปลเป็นภาษาไทยและให้ชื่อว่า มังกรหยก นวนิยายเรื่องนี้ได้รับความนิยมอย่างมากจากผู้อ่านจนทำให้เกิดนักเขียนนวนิยายจีนกำลังภายในเพิ่มขึ้นอีกมาก นักเขียนที่มีชื่อเสียงต่อมาได้แก่ ไก๊วเล้ง อ้อเล้งเซ็ง ลิวซ่งเฮียง เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งไก๊วเล้ง เป็นนักเขียนผู้นำความเปลี่ยนแปลงมาสู่นวนิยายจีนกำลังภายในคือ สร้างนวนิยายจีนกำลังภายในในรูปแบบใหม่ขึ้นโดยนำเอาความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ ความขัดแย้งของจิตใจมาเป็นแก่นของเรื่อง ผลงานที่ได้รับความนิยมมากคือ เทพธิดาฉิกฉิก เขี้ยวฮือฮือ นักสู้ผู้พิชิต จอมโจรจอมใจ

^๑ ว.ณ เมืองจุง ผู้แปล, "มังกรจ้าวยุทธจักร," เคล็ดนิเวศ (๔ พฤษภาคม ๒๕๒๑): ๑๑.

^๒ ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง.

^๓ น.นพรัตน์, ผู้แปล, ศึกทะเลทราย, หน้า ๕.

^๔ ชวัญดี รักพงศ์, "วิวัฒนาการของวรรณกรรมจีน, แบบจีน, และเกี่ยวกับจีนในภาษาไทย," หน้า ๑๒๒.

เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่า ก้าวเล็ง เป็นผู้นำของนวนิยายจีนกำลังภายในแนวใหม่ และเป็นผู้เริ่มต้นยุคที่ ๔ ของนวนิยายจีนกำลังภายในชั้น^๑ ตั้งแต่นั้นมานวนิยายจีนกำลังภายในได้เปลี่ยนแปลงรูปแบบใหม่ นักเขียนเก่า ๆ เช่น อ้อเล็งเซ็ง เป็นต้น ได้ปรับปรุงแนวการเขียนของตัวเองบ้าง และมีนักเขียนใหม่เกิดขึ้นมากมาย นักเขียนใหม่ที่มีความสามารถสูงได้รับยกย่องเท่าเทียมกับก้าวเล็ง คือ อี้งเอ็ง ผลงานที่ดีที่สุดคือ กระปีไร้เทียมทาน พยัคฆ์ล่าพอง เป็นต้น^๒

วงการหนังสือนวนิยายจีนกำลังภายในที่ฮ่องกงและไต้หวัน ได้รับการสนับสนุนจากสำนักพิมพ์ใหญ่ ๆ เป็นอย่างดี โดยการจัดประกวดนวนิยายจีนกำลังภายในอยู่เสมอ และนำมาพิมพ์เผยแพร่ในลักษณะต่าง ๆ เช่น พิมพ์เป็นตอน ๆ ในหนังสือรายเดือน พิมพ์รวมเล่ม และขายลิขสิทธิ์ให้หนังสือพิมพ์รายวันนำไปพิมพ์ ฉะนั้นนวนิยายจีนกำลังภายในจึงแพร่หลายไปทั่วทั้งเอเชียที่เดียว^๓

วิวัฒนาการของนวนิยายจีนกำลังภายในในประเทศไทย

วรรณกรรมจีนและเรื่องจีนเริ่มเข้ามามีบทบาทอยู่ในวงวรรณกรรมไทยอย่างมากมาตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกจนกระทั่งปัจจุบัน วิวัฒนาการของเรื่องเหล่านี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับวิวัฒนาการของวรรณกรรมร้อยแก้วของไทยอยู่เป็นอันมาก คือ เริ่มต้นอย่างมีระเบียบและมีลำดับชั้น แต่สับสนวุ่นวายในระยะต่อมา อย่างไรก็ตามได้มีการแบ่งวรรณกรรมเหล่านี้ตามลำดับเวลาและประเภทไว้ดังนี้คือ^๔

^๑ ว.ฉ เมืองลุง, ผู้แปล, ยมทูตผู้พิชิต, ๕: ๒๑๙๓-๒๑๙๔.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๒๐๐.

^๓ ยอ ภูอักษร, "วรรณกรรมมูลี่หรือพุทธจักรกำลังภายใน," หน้า ๗๓.

^๔ ขวัญดี รักพงศ์, "วิวัฒนาการของวรรณกรรมจีน, แบบจีน, และเกี่ยวกับจีนในภาษาไทย," หน้า ๑๐๒.

๑. ตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกจนถึงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว มีการแปลพงศาวดาร เดรัจฉางศาสตร์ เรื่องอิงพงศาวดารจีน ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ได้ทรงโปรดให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) เป็นผู้อำนวยการแปลเรื่องสามก๊ก และสมเด็จพระเจ้าหลานเธอกรมพระราชวังหลัง^๑ ทรงผู้อำนวยการแปลและเรียบเรียงเรื่องไซ่ฮั่น ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ได้ทรงโปรดให้ตั้งกองแปลเรื่องเสียด๊ก งานแปลในช่วงนี้ พระมหากษัตริย์เป็นองค์อุปถัมภ์การแปล นักปราชญ์จีนเป็นผู้แปล นักปราชญ์ฝ่ายไทยเป็นผู้เรียบเรียงและกล่าวลำนวน ผลงานในช่วงนี้จึงมีความประณีตเป็นแบบฉบับของการแปลเรื่องจีนมาโดยตลอด^๒ สำหรับวัตถุประสงค์ในการแปลนั้น สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาถนอมทิพย์ดิลกนันทนาถได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ทรงพระราชทานพระราชนิพนธ์ไว้ว่า "เพราะทรงพระราชดำริเห็นว่า เป็นหนังสืออันสมควรแปลไว้เพื่อประโยชน์ราชการบ้านเมือง"^๓

ต่อมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวและพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้อุปถัมภ์การแปลเปลี่ยนจากพระมหากษัตริย์ลงมาเป็นข้าราชการชั้นสมเด็จเจ้าพระยา เจ้าพระยา และหลวง ได้แก่ สมเด็จเจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์ เจ้าพระยาทิพากรวงศ์ เจ้าพระยาภาณุวงศ์มหาโกษาธิบดี และหลวงพิศาลสุภผล

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว มีเรื่องที่สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาถนอมทิพย์ดิลกนันทนาถได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ทรงพระราชทานพระราชนิพนธ์ไว้ว่า "เรื่องอิงพงศาวดารเพียง ๔ เรื่อง ผู้อุปถัมภ์การแปลเปลี่ยนเป็นสามัญชนคือ เจ้าของโรงพิมพ์และคณะหนังสือพิมพ์ ผู้แปลที่สำคัญในระยะนั้นได้แก่ ขุนจีนภาคปริวรรต (โชวคินซือ) นายตัน นายหยอง นายชุยเทียม เป็นต้น การแปลในสมัยนี้มีจุดประสงค์ใหญ่เพื่อการค้า

^๑ กรมพระราชวังบวรสถานพิมุขทรงพระนามเดิมว่าเจ้าฟ้ากรมหลวงอนุรักษ์เทเวศร์

^๒ ขวัญดี รัชพงศ์, "วิวัฒนาการของวรรณกรรมจีน, แบบจีน, และเกี่ยวกับจีนในภาษาไทย," หน้า ๑๐๓.

^๓ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาถนอมทิพย์ดิลกนันทนาถ, "ตำนานสามก๊ก," ใน สามก๊ก, (พระนคร: กรมศิลปากร, ๒๕๑๕), ๑: ๑๓.

^๔ คือเซ่งเฉียว จ้วนเฉียว บูเช็กเทียน และโหวงโหล้วเพ็งปัก

๒. ตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวจนถึงสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ มีการแปลและปลอมเรื่องอิงพงศาวดารขึ้นมาก เนื่องมาจากในชั้นต้นประมาณปี พ.ศ. ๒๔๖๔ เรื่องจีนได้เริ่มลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์และได้รับความนิยมจากผู้อ่านสูงสุดตลอดมาถึงขนาดที่ผู้ซื้อต้องคอยหน้าโรงพิมพ์จนมีผู้กล่าวว่า หนังสือพิมพ์อยู่ได้ด้วยเรื่องจีน หนังสือพิมพ์ที่พิมพ์เรื่องจีนมากที่สุด ได้แก่ สยามราษฎร์ หลักเมือง และศรีกรุง แต่ละฉบับมีเรื่องจีนตั้งแต่ ๑-๓ เรื่อง ในขณะที่มีเรื่องไทย ๑ เรื่อง และเรื่องแปลจากภาษาอังกฤษ ๑ เรื่อง เรื่องจีนเหล่านี้เป็นเรื่องอิงพงศาวดารทั้งสิ้น และเน้นหนักไปในทางให้ความบันเทิงมากกว่าความเป็นจริง ผู้แปลในขณะนั้นมักไม่บอกชื่อ แต่ทุกเรื่องเขียนกำกับว่า "มีกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ" และเป็น "เกร็ดพงศาวดาร" แผ่นดินต่าง ๆ ส่วนภาษาเห็นได้ชัดว่าเลียนแบบเรื่องสามก๊ก ต่อมาได้เกิดการปลอมเกร็ดพงศาวดารจีนขึ้น ซึ่งสาเหตุของการปลอมแปลงนี้สันนิษฐานได้ว่า อาจเนื่องจากความนิยมในเรื่องจีนสูงมาก ผู้แปลไม่อาจแปลออกมาให้ทันกับความต้องการได้ หรือมีการแปลเรื่องจีนออกมามากจนหาต้นฉบับได้ยาก หรืออาจเกิดจากความเชื่อมั่นในฝีมือการเขียนของนักเขียน เนื่องจากสาเหตุประการใดประการหนึ่งดังกล่าวนี้ทำให้มีนักเขียนไทยปลอมเกร็ดพงศาวดารขึ้น และมีนักเขียนไทยบางคนปลอมได้อย่างแนบเนียนจนเป็นที่นิยมทั่วประเทศ เรื่องที่มีชื่อเสียงมาก ๒ เรื่องคือ เจงฮองเฮา ของเจ๊กมัน และ ซันบ้อเหมา ของฮ้วนเสียง โขประการ^๑ ใช้นามปากกาว่า "ป.ร."^๒ เป็นหนังสือในลักษณะเรื่องจักร ๆ วงศ์ ๆ เนื้อเรื่องเต็มไปด้วยอิทธิปาฏิหาริย์มีลักษณะไทยปนจีนใช้ชื่อเมือง และชื่อกษัตริย์ในสมัยเสียดก๊กได้อย่างถูกต้อง แต่ตัวละครนั้นเป็นอีกแนวหนึ่งแตกต่างจากเรื่องจีนแท้ ๆ^๓ สำนักพิมพ์ที่มีชื่อเสียงในการพิมพ์เรื่องจีนขณะนั้นคือ สำนักพิมพ์วัฒนา-นุกูล รุ่งเรืองมากในระยะ ปี พ.ศ. ๒๔๗๖-๒๔๗๗ และเป็นผู้พิมพ์เรื่องซันบ้อเหมา ด้วย^๔

^๑ ขวัญดี รักพงศ์, "วิวัฒนาการของวรรณกรรมจีน, แบบจีน, และเกี่ยวกับจีน ในภาษาไทย," หน้า ๑๐๓-๑๐๖.

^๒ ยอ ภูอักษร, "วรรณกรรมบู๊ลิ้มหรือยุทธจักรกำลังภายใน," หน้า ๖๔.

^๓ ขวัญดี รักพงศ์, "วิวัฒนาการของวรรณกรรมจีน, แบบจีน, และเกี่ยวกับจีน ในภาษาไทย," หน้า ๑๐๔.

^๔ ประจักษ์ ประภาศพิทยากร, "วรรณกรรมจีนในภาษาไทย," จันทร์เกษม (พฤศจิกายน-ธันวาคม ๒๕๑๓): ๔๖.

๓. ตั้งแต่ประมาณ พ.ศ. ๒๔๗๘ จนถึงปัจจุบันมีการแปลเรื่องจีนจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ ในขณะที่การแปลเกร็ดพงศาวดารจีนเริ่มจะถึงจุดอิมตัว เรื่องจีนได้มีการพัฒนาขึ้นอีกก้าวหนึ่งคือ มีการแปลเรื่องจีนจากต้นฉบับภาษาอังกฤษขึ้น ผลงานที่สำคัญในช่วงนี้คือ ทรัพย์ในดิน (The Good Earth) เป็นเรื่องที่ได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ ของเพิร์ล เอส บัค (Pearl S. Buck) นักประพันธ์เอกของโลกชาวอเมริกันที่เติบโตในเมืองจีน เรื่องสั้นของหลินยู่ถัง (Lin Yutang) เรื่องราวจำพวกพงศาวดาร และอิงพงศาวดารจีน เช่น นางพญาของไทยเขา ซึ่งมีฉบับแปลโดย น.ม.ส. และฉบับแปลโดย ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ชื่อว่า ขลุ่ยไทยเขา ขลุ่ยสามก๊กฉบับวณิพก แปลโดยยาขอบ นักประพันธ์ผู้ยิ่งใหญ่ของไทยซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่ทำให้พงศาวดารจีนในภาษาไทยมีวิวัฒนาการไปในลักษณะที่แปลกออกไปคือ หิงตัวละครเด่น ๆ แต่ละตัวออกมาสาธยายเป็นเฉพาะบุคคล สามก๊กฉบับวณิพกของยาขอบเป็นแรงบันดาลใจประการหนึ่งที่ทำให้เกิดเรื่องจีนขึ้นอีกหลาย ๆ เรื่อง เช่น เบ๊งเฮ็ก ใจโอนายกตลอดกาล ในชุดสามก๊กฉบับนายทุนของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช^๑

๔. ตั้งแต่ประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๔ จนถึงปัจจุบันมีการเขียนเรื่องที่ผสมผสานระหว่างจีนกับไทย^๒ นับเป็นครั้งแรกที่นักเขียนไทยได้ผสมผสานตัวละครไทย-จีนเข้าด้วยกันออกมาในรูปของนวนิยายโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ชนสองชาติเข้าใจซึ่งกันและกันมากขึ้นกว่าเดิม นักเขียนที่สำคัญ ได้แก่ สด ฤๅมระโรหิต "พวงพยอม" และสันต์ เทวรักษ์ เป็นต้น นักประพันธ์ทั้ง ๓ ท่านนี้มีวิธีการสร้างฉากของเรื่องแตกต่างกันซึ่งจำแนกได้เป็น ๓ ลักษณะคือ สด ฤๅมระโรหิต นำตัวละครที่เป็นคนไทยไปเมืองจีนให้รู้จักกับตัวละครต่างชาติ ที่นั่น "พวงพยอม" นำตัวละครเอกจากเมืองจีนมาให้รู้จักเมืองไทย และอุปนิสัยใจคอของคนไทย สำหรับสันต์ เทวรักษ์ จะสร้างให้ตัวละครพบกันที่ชายแดน งานเขียนที่สำคัญในช่วงนี้ ได้แก่ ปิกกั๊กนครแห่งความหลัง ของ สด ฤๅมระโรหิต หลิวทวี่น-หลินบุญ ของ "พวงพยอม" อันเป็นที่รัก

^๑ ขวัญดี รักพงศ์, "วิวัฒนาการของวรรณกรรมจีน, แบบจีน, และเกี่ยวกับจีน ในภาษาไทย," หน้า ๑๑๑-๑๑๔.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๐๓.

แห่งหมันต์ ของสันต์ เทวรักษ์ เป็นต้น

๕. ตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๐ จนถึงปัจจุบันมีการแปลวรรณกรรมจีนประเภท นวนิยายจีนกำลังภายใน

๖. ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นต้นมา มีการเขียนเรื่องแบบจีนเสียดสีการเมือง และเรื่องชีวิตคนจีนในเมืองไทย^๑ เรื่องเสียดสีการเมืองซึ่งเป็นที่รู้จักกันคือ นิทานการเมือง : มหาอาณาจักรเสียมก๊กอันไพศาล ของ "นายคชา" สำหรับเรื่องสะท้อนสังคมจีนในเมืองไทย ได้แก่ เรื่องจกหมายจากเมืองไทย ของโบตัน ได้รับรางวัลวรรณกรรมยอดเยี่ยมประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๒ จากองค์การ ส.ป.อ. หยก บูรพา เขียนเรื่องสั้นชีวิตลูกจีนในเมืองไทย เช่น อยู่กับก๋ง เด็กห้องแถว เป็นต้น^๒

ประจักษ์ ประภาศิตยากร ได้แบ่งวรรณกรรมจีนที่ปรากฏในภาษาไทยออกเป็น ๓ ลักษณะคือ^๓

๑. ถ่ายทอดจากภาษาอังกฤษ มี ๒ ลักษณะคือ

ก. ชาวตะวันตกแปลเป็นภาษาอังกฤษ คนไทยถ่ายทอดจากภาษาอังกฤษอีก ครั้งหนึ่ง เช่น เรื่องนางพญาองค์ไทเฮา ของ น.ม.ส. หรือ ซุสไทเฮา ของม.ร.ว.ศีกฤทธิ ปราโมช กับ ชุดสามก๊กฉบับวณิช ของยาขอบ

ข. ชาวตะวันตกที่เคยอาศัยอยู่เมืองจีนแต่ง นวนิยายจีน คนไทยนำมาแปลเป็น ภาษาไทย เช่น ทรัพย์ในดิน ของ เวิร์ล เอส บัค ซึ่งสันตสิริแปลเป็นภาษาไทย

๒. คนไทยถ่ายทอดจากภาษาจีนโดยตรง การถ่ายทอดจากภาษาจีนมีอยู่ ๒ ลักษณะ คือ

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๐๓.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๒๖-๑๓๑.

^๓ ประจักษ์ ประภาศิตยากร, "วรรณกรรมจีนในภาษาไทย," หน้า ๔๒-๔๓.

ก. อาศัยล่ามแปลเป็นภาษาไทย ให้คนไทยขีดเกล้าส่วนวนฮักครั้งหนึ่ง เช่น สามก๊ก ฉบับของเจ้าพระยาพระคลัง (หน)

ข. คนไทยถ่ายทอดจากภาษาจีนโดยตรง เช่น ซ้องกั๋ง ดอกเหมยในแจกันทอง ของ "เนียน" (เนียน ฤมะโรคิด)

ค. คนไทยแต่งขึ้นเองโดยอาศัยเค้าพงศาวดารของจีนบ้าง จินตนาการขึ้นเองบ้าง เช่น เรื่องซันบ้อเหมา ของ ฮ่วนเสียง โชประการ

ถ้าจัดแบ่งวรรณกรรมจีนในภาษาไทยตามประเภทจะแบ่งได้เป็น ๔ ประเภทคือ

๑. วรรณกรรมประวัติศาสตร์ เช่น นางพญาฮองไทเฮา ของ น.ม.ส. หรือ ซุสึไทเฮา ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช

๒. วรรณกรรมอิงพงศาวดาร คือ อาศัยเค้าประวัติศาสตร์เล็กน้อย เช่น สามก๊ก

๓. วรรณกรรมปลอมพงศาวดาร คือ ผู้เขียนจินตนาการขึ้นเอง เช่น ซันบ้อเหมา ของ ฮ่วนเสียง โชประการ

๔. นวนิยาย เช่น ทรัพย์ในดิน ของ เวิร์ล เอส บัค

หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ เรื่องจีนเสื่อมจากความนิยมไปโดยสิ้นเชิง ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ นวนิยายจีนกำลังภายในทำให้ตลาดหนังสือจีนในเมืองไทยเจริญขึ้นอีกครั้งหนึ่ง^๑ นวนิยายจีนกำลังภายในเรื่องที่ทำให้เรื่องจีนกลับมาสู่ความนิยม คือ เสี่ยเตี่ยวเอ็งยั้งตั้ง ซึ่งมีชื่อภาษาไทยว่า มังกรหยก ตีพิมพ์ครั้งแรกในหนังสือพิมพ์จีนเป็นภาษาจีน ต้นศตวรรษที่ ๒๔ มีหนังสือพิมพ์จีนในประเทศไทยที่ขายดีมาก ๒ ฉบับ คือ เจียจั้ง (สัจจะ) เป็นของฝ่ายสังคมนิยม^๒ และ ชิงเสียน (ดาวแห่งสยาม) ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งของไอ้वानุโธ้วมหาเศรษฐีของฮ่องกง และถือว่าเป็นฝ่ายอนุรักษนิยม หนังสือพิมพ์ทั้ง ๒ ฉบับของสองฝ่ายนี้เป็นคู่แข่งกันที่หัดเทียมกันตลอดมา ต่อมาหนังสือพิมพ์เจียจั้งได้นำนวนิยายจีนกำลังภายในเรื่อง เสี่ยเตี่ยวเอ็งยั้งตั้ง (ชีวประวัติบุรุษยิงอินทรี) บทประพันธ์ของกิมย้ง ซึ่งกำลังลงในหนังสือพิมพ์

^๑ ยอ ภูอักษร, "วรรณกรรมมูลิมหรือยุทธจักรกำลังภายใน," หน้า ๖๔.

^๒ ตั้งอยู่ที่ถนนพาดสาย หลังเจ็ทซันเขาวราช

พาณิชย์ฮ่องกง (เยี่ยงกิ่งเชียงป้อ) ของฮ่องกงมาตีพิมพ์ ซึ่งเป็นการพิมพ์โดยผลการไม่ได้ซื้อ
 ต้นฉบับจากกิมย้ง ปรากฏว่านวนิยายเรื่องนี้ได้รับความนิยมมาก ทำให้สถิติการจำหน่ายของ
 หนังสือพิมพ์เจียงจิงเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ในระยะแรก หนังสือพิมพ์ซึ่งเสียนไม่สนใจเพราะ
 มีความเห็นว่านวนิยายจีนกำลังภายในเป็นหนังสือที่ "ไม่มีคุณค่าทางวรรณกรรม" แต่ไม่ว่าจะ
 ปรับปรุงอย่างไรก็ไม่สามารถทำสถิติการจำหน่ายให้ทัดเทียมหนังสือพิมพ์เจียงจิงได้ จึงต้องขอ
 อนุมัติไปทางสำนักงานใหญ่ที่ฮ่องกงของลงพิมพ์นวนิยายจีนกำลังภายในเรื่องนี้บ้าง ทางฮ่องกง
 อนุมัติ ดังนั้น หนังสือพิมพ์ซึ่งเสียนจึงขอซื้อลิขสิทธิ์ เสี่ยเตียวเอ็งย้งตั้ง จากกิมย้ง โดยไม่
 เกี่ยงราคา ซึ่งประสบความสำเร็จตามความคาดหมาย หนังสือพิมพ์ซึ่งเสียนจึงเริ่มลงพิมพ์ใน
 หน้ากลางเต็มหน้า ไม่นานก็สามารถลงเรื่องไล่ทันหนังสือพิมพ์เจียงจิง และต่อมากลับลงได้
 เร็วกว่า เพราะได้รับต้นฉบับตอนใหม่จากฮ่องกงโดยตรง ในขณะที่หนังสือพิมพ์เจียงจิงต้องรอ
 ตัดจากหนังสือพิมพ์พาณิชย์ฮ่องกง นักอ่านจึงหันมาซื้อหนังสือพิมพ์ซึ่งเสียนแทน^๑ หนังสือพิมพ์
 เจียงจิงจึงได้ไปแจ้งต่อสันติบาลว่า กิมย้งเป็นคอมมิวนิสต์สากล (รัสเซีย) อธิบดีกรมตำรวจ
 ในสมัยนั้นคือ พล.ต.อ. เผ่า ศรียานนท์ จึงสั่งสืบสวนหาข้อเท็จจริง ปรากฏว่าเป็นความ-
 จริง เพราะขณะนั้นกิมย้งเป็นผู้เขียนบทและกำกับการแสดงให้บริษัทภาพยนตร์เซียงเซี่ย
 (ฉางเฉิง) แปลว่า กำแพงเมืองจีน) ซึ่งเป็นขบวนการของฝ่ายสังคมนิยมหัวรุนแรง บริษัท
 ฉางเฉิงนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากสาธารณรัฐประชาชนจีน มีจุดมุ่งหมายที่จะสร้างภาพยนตร์ประนาม
 นายทุนโดยเฉพาะ โดยแท้จริงแล้วกิมย้งไม่ได้เป็นคอมมิวนิสต์ แต่การทำงานให้บริษัทฉางเฉิง
 จึงต้องถือว่ามีผลตามข้อกล่าวหานี้ด้วย ดังนั้นหนังสือและบทประพันธ์ของกิมย้งจึงถูกสั่งห้าม
 เข้าประเทศไทย ทำให้มีเสียงบ่นแสดงความเสียหายจากนักอ่านโดยทั่วไป จากเสียงบ่นนี้ทำให้
 เจ้าของร้านขายหนังสือไฮฮี้^๒ และสำนักพิมพ์สาสน์สุขใจ^๓ เกิดความคิดขึ้น จึงติดต่อขอซื้อ
 ต้นฉบับตอนต่อไปของเสี่ยเตียวเอ็งย้งตั้งจากกิมย้งนำมาพิมพ์เป็นลักษณะใบปลิวขนาดประมาณ

^๑ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, "มังกรเจ้ายุทธจักร," เติลนิวลส์ (๖ พฤษภาคม ๒๕๒๑): ๑๑.

^๒ตั้งอยู่ที่หน้าโรงภาพยนตร์เท็กซัสเดิม ได้เลิกกิจการไปแล้ว

^๓ตั้งอยู่ที่จุฬาซอย ๖ เดิม ได้เลิกกิจการไปแล้ว

ครึ่งหน้าหนังสือพิมพ์ โดยพิมพ์เป็นตอน ๆ ละไม่เกิน ๑,๒๐๐ ตัวอักษร นอกจากนั้นเป็น
เรื่องอื่น ๆ ของนักเขียนคนอื่น ปรากฏว่าขายดีมาก แต่ทำได้ไม่นานก็ต้องเลิกพิมพ์ เพราะมี
การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง^๑

นายเวช กระตุกษ์ เจ้าของสำนักพิมพ์เพลินจิตต์ ซึ่งมีชื่อเสียงในด้านการพิมพ์
นวนิยายไทยอยู่ เกิดความสนใจเรื่องจีนที่เคยลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์สยามราชฤทธิ์ เมื่อก่อน
สงครามโลกครั้งที่ ๒ ใครจะจัดหามาพิมพ์บ้าง ขณะนั้นมังกรหยก ภาคภาษาจีน กำลังมีชื่อ
เสียงโด่งดัง นายเวช กระตุกษ์ จึงเปลี่ยนความตั้งใจเดิมมาพิมพ์มังกรหยก โดยเสาะหา
ผู้ที่มีความรู้ภาษาจีนมาแปลเป็นภาษาไทย ในที่สุดได้ประยูร พิศนาคะ และจำลอง พิศนาคะ
สองพี่น้องมาแปลให้^๒ โดยจำลอง พิศนาคะ แปลจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย ประยูร
พิศนาคะ เป็นผู้ชักเกลากล่าส่วนวน และนิยม โรดิตเสถียร ซึ่งเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์
เพลินจิตต์รายสัปดาห์ในขณะนั้นเป็นผู้เรียบเรียงเรื่องให้ดำเนินไปอย่างกระชับ แล้วจึงพิมพ์
ออกมาเป็นภาษาไทยให้ชื่อว่า มังกรหยก ประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๑ สำนักพิมพ์เพลินจิตต์พิมพ์
ภาค ๑-๔ สำนักพิมพ์สาส์นสุขใจรับช่วงพิมพ์ภาค ๕ จึงจบบริบูรณ์ เพราะกิมย้งเลิกเขียนต่อ

เรื่องเสี่ยวเตี้ยวเอ็งยั้งตั้งนี้ เคยมีผู้นำมาแปลลงพิมพ์ในหนังสือภูมิภาคของจังหวัด
นครสวรรค์มาก่อน โดยใช้ชื่อว่า วีรบุรุษมือธนู แต่ไม่เป็นที่แพร่หลาย^๓

เมื่อ มังกรหยก จบลง จำลอง พิศนาคะ ได้เลือกเรื่องใหม่มาแปลต่ออีกหลาย
เรื่อง เช่น โต๊ะอุ๊นกี (ธงปลิดวิญญาณ) ซึ่งเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมาแข่งกับมังกรหยก โดยใช้
ตัวละครที่มีบุคลิกเลียนแบบมังกรหยก^๔ แต่ไม่ได้รับความนิยม จำลอง พิศนาคะ จึงหันมา
แปลเรื่องของกิมย้งอีก เช่นมังกรทอง ห่ามังกร เลือดมังกร เป็นต้น แต่ยังคงไม่ได้รับ

^๑ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, "มังกรเจ้ายุทธจักร," เคล็ดนิวส์ (๖ พฤษภาคม ๒๕๓๑): ๑๑.

^๒ไพฑูริย์ วงษ์เทศ, ทวีป แก่นทับทิม และมนตรี จิงสิริอารักษ์, "กำลังภายใน:
ขบวนการจ้างยุทธจักร," ประชาชาติรายวัน (๒๔ ธันวาคม ๒๕๑๗): ๔.

^๓ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, "มังกรเจ้ายุทธจักร," หน้า ๑๑.

^๔กฤษณ์ วรวงศ์, "นิยายจีนในเมืองไทย," หน้า ๕๐.

ความนิยม ในที่สุดจึงได้เลิกراجากวงการนี้ไป^๑

ขณะนั้นมีนักแปลใหม่เกิดขึ้นอีกคนหนึ่งคือ สุทธิพล นิธิวัฒนา ผลงานแปล เรื่องฝ่ามือพิฆาต ได้รับความนิยมอย่างรวดเร็ว นับเป็นการเปิดศักราชใหม่สำหรับนักเขียนคนอื่นที่ไม่ใช่กิมย้ง ต่อมาสุทธิพล นิธิวัฒนา ได้แปลอีกหลายเรื่อง แต่ไม่ได้รับความนิยมเท่าที่ควร จึงเปลี่ยนไปยึดอาชีพแปลบทภาพยนตร์แทน

พ.ศ. ๒๕๐๖ ว.ณ เมืองลุง ได้เข้ามาสู่วงการแปลนวนิยายจีนกำลังภายใน และประสบความสำเร็จมาก ผลงานเรื่องแรกของเขาชื่อ กระบี่ล้างแค้น จากบทประพันธ์ของ อ้อเล้ง เข็ง ว.ณ เมืองลุง ผลิผลงานออกมามากมาย เรื่องที่สร้างชื่อเสียงให้แก่ ว.ณ เมืองลุง มากอีกครั้งหนึ่งคือ เขี้ยวฮ้ออี้ บทประพันธ์ของโก้วเล้ง นักประพันธ์ซึ่งมีลีลาการประพันธ์แตกต่างจากนักเขียนนวนิยายจีนกำลังภายในคนอื่น ๆ ว.ณ เมืองลุง จึงได้แปลผลงานของโก้วเล้งออกมาอีกหลายเรื่อง ซึ่งก็ได้รับความสำเร็จด้วยดี

พ.ศ. ๒๕๐๘ น.นพรัตน์ นักแปลนวนิยายจีนกำลังภายในที่มีชื่อเสียงอีกผู้หนึ่ง ก็ได้เข้ามาสู่วงการ ผลงานเรื่องแรกของเขาชื่อ กระบี่อำมหิต เรื่องที่ทำให้ น.นพรัตน์ ประสบความสำเร็จมากคือ ผู้กล้าหาญคะนอง บทประพันธ์ของกิมย้ง ต่อมา น.นพรัตน์ ได้หันมาแปลเรื่องของโก้วเล้ง และได้รับความสำเร็จอย่างมาก จนมีชื่อเสียงทัดเทียม ว.ณ เมืองลุง

นอกจากนักแปลที่กล่าวมาแล้ว ยังมีนักแปลอื่น ๆ เช่น ส. สมสกุล ส. เรืองอรุณ อ.อภิมย์ พ. รุ่งโรจน์ นาคราช เป็นต้น แต่นักแปลเหล่านี้ไม่ประสบความสำเร็จมากนัก ในที่สุดจึงเลิกกันไป ปัจจุบันคงเหลือ ว.ณ เมืองลุง และน.นพรัตน์ ที่ยังคงยืนหยัดอยู่ในวงการแปลนวนิยายจีนกำลังภายในอย่าง เต็มภาคภูมิ^๒

นวนิยายจีนกำลังภายในมีลักษณะพิเศษ เฉพาะตัวประการหนึ่งคือ ตัวละครจะต้องมีความสามารถในการต่อสู้ซึ่งเรียกกันว่าวิทยายุทธหรือศิลปะการต่อสู้ของจีน ฉะนั้นในการศึกษา ลักษณะของนวนิยายจีนกำลังภายในให้ลึกซึ้งจึงต้องมีการกล่าวถึงประวัติวิทยายุทธหรือศิลปะการต่อสู้ของจีนที่มีหลักฐานว่ามีอยู่จริง กังฟูและวิชากำลังภายในซึ่งเป็นวิชาที่มีการฝึกฝนได้จริงและวิทยายุทธหรือศิลปะการต่อสู้ในนวนิยายจีนกำลังภายในที่มีการแต่งเติม เสริมให้พิสดารเพื่อให้เนื้อเรื่องสนุกสนาน

^๑ ยอ ภูอักษร, "วรรณกรรมนิลล์หรือยุทธจักรกำลังภายใน," หน้า ๖๕.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๖๖-๖๗.

ประวัติของวิทยายุทธหรือศิลปะการต่อสู้ของจีน

การต่อสู้ป้องกันตัวของมนุษย์อุบัติขึ้นพร้อมกับการเกิดของมนุษยชาติ นักชาติญาณได้สอนให้มนุษย์รู้จักใช้มือและเท้าในการป้องกันตัว เมื่อมนุษย์พัฒนาขึ้นได้คิดค้นหาสิ่งทุ่นแรงเข้ามาใช้ รู้จักใช้ไม้กระบอง ขวาน หลาว ในการต่อสู้ประชิดตัว และอาศัยหลักการขว้างก้อนหินในการต่อสู้ที่ห่างตัว ต่อมาจึงได้มีการตั้ง เป็นกฎเกณฑ์และวิธีการต่อสู้ขึ้น ก่อให้เกิดเป็นศิลปะการต่อสู้ที่มีการถ่ายทอดและเรียนรู้ต่อ ๆ กันมา

ในประเทศจีน ทักษะในการต่อสู้มีวิวัฒนาการตามแนวของหลักปรัชญาและทางดำเนินชีวิตของชาวจีน และกระบวนวิทยายุทธหรือศิลปะการต่อสู้ของจีนเกิดขึ้นเมื่อใดและใคร เป็นผู้ให้กำเนิดนั้นไม่มีหลักฐานแน่ชัด หลักฐานเท่าที่ค้นพบคือ หนังสือไรท์ ซึ่งเขียนขึ้นระหว่างราชวงศ์เซา (๑๐๖๖-๔๐๓ ก่อนคริสตกาล) ได้กล่าวถึงศิลปะการต่อสู้ของจีนไว้ แต่ไม่ได้ให้รายละเอียดที่สมบูรณ์เพียงพอ นักประวัติศาสตร์เชื่อว่าปัจจัยสำคัญของวิธีการเพาะกายคือการฝึกสมาธิตามวิธีการของลัทธิเต๋า อันได้แก่ การควบคุมการหายใจและการฝึกจิตใจ ซึ่งต่อมานักปรัชญาลัทธิเต๋าได้นำไปประยุกต์ให้เข้ากับหลักการต่อสู้ป้องกันตัว เพื่อกำหนดขึ้นเป็นกลวิธี และปรัชญาการต่อสู้ที่ได้ผล ซึ่งในที่สุดได้กลายเป็นปรัชญาขั้นพื้นฐานของมวยจีนตำรับต่าง ๆ^๑

ประวัติความเป็นมาของวิทยายุทธหรือศิลปะการต่อสู้ของจีนนี้ยังคงคลุมเครือและบางครั้งข้อมูลที่มีอยู่ก็ขัดแย้งกันเอง ข้อมูลเท่าที่ค้นพบมักจะเป็นเรื่องราวที่สอดแทรกอยู่กับนิทานพื้นบ้านซึ่งยากแก่การแจกแจงข้อเท็จจริง ข้อมูลที่พอจะเชื่อถือได้นั้นปรากฏอยู่ในตำนานวัดเสียวลิ้ม จากหลักฐานทำให้ทราบว่า วิทยายุทธทุกตำรับมีต้นกำเนิดมาจากแหล่งเดียวกันคือ ที่สำนักวัดเสียวลิ้ม^๒ ประมาณารยคนแรกคือ มหาสมณะรูปหนึ่งจากชมพูทวีป (ประเทศ

^๑ บั๊กแซมกง และอุยีน เอช. โห, มวยจีน, แปลโดย สักคิ้วรี (กรุงเทพมหานคร: ชูตหอสาส์น, ม.ป.ป.), หน้า ๑. *ไม่อาจค้นคว้ารายละเอียดเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้ได้

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔.

อินเดีย) ชื่อโพธิธรรม หรือตะโมกษุ (Tamo) หรือตักม้อโจวซือ เป็นภิกษุองค์แรกที่จาริกไปเผยแผ่ศาสนาพุทธนิกายมหายานในประเทศจีนเมื่อปี พ.ศ. ๑๐๖๔ (ค.ศ. ๕๒๑)^๑ บัคแซมกง (Buck Sam Kong) และอูอิน เอช. โท (Eugene H. Ho) กล่าวไว้ในหนังสือ มวยจีน ว่า ตะโมกษุเป็นโอรสของกษัตริย์สุกานดา (Sugandha) ก่อนบรรพชาเคยเป็นนิกการสงครามที่มีความสามารถมาก^๒ สำหรับ ว.ณ เมืองลุง นั้นได้อธิบายไว้ว่า ตะโมกษุเป็นราชบุตรองค์ที่ ๓ ของเจ้าผู้ครองนครเชียงจี (สุคทอม)^๓ และเป็นสาวกคนที่ ๒๘ ขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า^๔

สาเหตุการกำเนิดวิทวิทยายุทธ สันนิษฐานได้หลายประการ ประการแรก คือ เมื่อตะโมกษุไปถึงประเทศจีนได้พำนักอยู่ที่วัดเสียวลิ้ม พบว่าพระสงฆ์ในวัดนี้ล้วนผ่ายผอม เพราะขาดการออกกำลังกายและการพักผ่อนที่ถูกต้อง ตะโมกษุ จึงสอนทำบริหารร่างกายและจิตใจ ทำบริหารร่างกายนี้เป็นต้นแบบของวิทวิทยายุทธจีน ปัจจุบันเรียกว่า ๑๘ ท่าโลฮัน (Lohan) ตะโมกษุยังเป็นผู้แนะนำหลักปรัชญาของลัทธิ เชนหรือฉานให้แก่สงฆ์จีนด้วย^๕

ข้อสันนิษฐานประการที่สอง กล่าวว่า ตะโมกษุจาริกไปถึงประเทศจีนในปี พ.ศ. ๑๐๖๒ ซึ่งเป็นช่วงที่ประเทศจีนกำลังระส่ำระสายอย่างหนัก ตกเป็นก๊กเป็นเหล่ามากมาย ตะโมกษุจึงได้สอนศิลปะการต่อสู้ให้แก่พระสงฆ์จีน เพื่อคุ้มครองป้องกันวัดให้พ้นจากการโจมตีของศัตรู^๖

^๑ ว.ณ เมืองลุง, "กำเนิดวิทวิทยายุทธ (ฉบับเขียน)," แมน ๗ (กรกฎาคม ๒๕๒๒): ๓๖.

^๒ บัคแซมกง และอูอิน เอช. โท, มวยจีน, หน้า ๔.

^๓ นครเชียงจีเรียกได้หลายชื่อคือ สุคันธปุระ กฤษณะปุระ สุคันธราช หรือตามราชบัณฑิตยสภาคือ สุคันธภูมิ

^๔ ว.ณ เมืองลุง, "กำเนิดวิทวิทยายุทธ (ฉบับเขียน)," หน้า ๓๗.

^๕ บัคแซมกง และอูอิน เอช. โท, มวยจีน, หน้า ๔.

^๖ ลำหับ, "ในโลกของบู๊ลิ้ม," หน้า ๗๔.

ว.ฃ เมืองลุง ได้เสนอข้อสันนิษฐานที่น่าเชื่อถือมากกว่า ตะโม่ภิกขุ เดินทางจาก ชมพูทวีป (อินเดีย) ไปยังประเทศจีน เมื่อ พ.ศ. ๑๐๖๔ เพื่อเผยแพร่ศาสนาพุทธนิกาย มหายาน เดินทางโดยทางเรือไปขึ้นฝั่งที่มณฑลกวางตุ้งของแผ่นดินภาคใต้ (หนาน)^๑ และ แสดงธรรมอยู่ที่ภาคใต้จนมีชื่อเสียง พระเจ้าเหลียงอู่ตี้ ทรงปวารณาตัวเป็นพุทธมามกะและ ฃมนต์ให้มาอยู่ในนานกิง (เมืองหลวง) ภายหลังตะโม่ภิกขุเกิดความคิดเห็นขัดกันในเรื่อง บางประการกับพระเจ้าเหลียงอู่ตี้ จึงออกเดินทางจากนานกิงข้ามแม่น้ำแยงซีเกียงไปสู่ภาค เหนือของประเทศจีน (เป่ย์) โดยใช้วิทยายุทธชั้นสูงคือ วิชาโล้วไต้วกัง (ปล้องแชมข้าม แม่น้ำ) เป็นการเหยียบปล้องแชมฝาค่่นข้ามแม่น้ำแยงซีเกียง การเหยียบปล้องแชมลอยตัว บนผิวน้ำเป็นวิทยายุทธระดับสุดยอดในประเภทวิชาตัวเบา และการบังคับปล้องแชมฝาค่่น ไปด้วยความเร็ว เป็นวิทยายุทธระดับสุดยอดของวิชาลมปราณหรือกำลังภายใน เมื่อไปถึง ภาคเหนือได้พำนักอยู่ในถ้ำไถ่วัดเสียวลี้ม (ป่าเล็ก) ๗ ยอดเขาเสียวชิกชง (ท้องเล็ก) ตะโม่ภิกขุบำเพ็ญภาวนาอยู่ ๔ ปีก็ถึงแก่กรรมภาพ ตลอดเวลา ๔ ปีได้บันทึกหลักธรรมของ ศาสนาพุทธนิกายมหายาน และหลักวิชาวิทยายุทธไว้มากมาย หลักวิชาเหล่านี้ตกทอดสืบต่อ ให้กับเจ้าอาวาสวัดเสียวลี้มตลอดมา ดังมีรายชื่อปรากฏอยู่ในประวัติศาสตร์จีนคือ

๑. ตะโม่ภิกขุ เป็นปรมาจารย์

๒. มหาสมณะฮุยเช่อ

๓. มหาสมณะเจินซัน

๔. มหาสมณะเต้าซัน

๕. มหาสมณะหงเฮิ่น

๖. มหาสมณะฮู่ย๋เหิง^๒

^๑ประเทศจีนยุคนั้นแบ่งเป็นภาคใต้และภาคเหนือ โดยมีแม่น้ำแยงซีเกียงเป็นเส้นกัน เรียกว่า หนานเป่ย์เจา

^๒ว.ฃ เมืองลุง, "กำเนิดวิทยายุทธ (ฉบับเพี้ยน)," แมน ๗: (สิงหาคม ๒๕๒๒):

อย่างไรก็ตาม นักประวัติศาสตร์บางท่านให้ข้อสันนิษฐานแย้งว่า วิทยาลัยหรือศิลปะการป้องกันตัวได้ก่อกำเนิดขึ้นก่อนที่ตะโม่ภิกษุจะจาริกไปถึงประเทศจีน และเป็นสิ่งที่พระสงฆ์คิดค้นขึ้นเอง เนื่องจากวัดเสียวลี้มมักได้รับภัยจากโจรอยู่เสมอ

ในช่วงศตวรรษที่ ๑๖ วิทยาลัยหรือศิลปะการป้องกันตัวของจีนได้รับการพัฒนาครั้งใหญ่โดยเศรษฐีผู้หนึ่งชื่อ กว็อกหยวน (Kwok Yuen) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านการต่อสู้ทั้งหมัดมวยและอาวุธได้เพิ่มเติมทำการต่อสู้ของสำนักวัดเสียวลี้มจาก ๑๘ ท่า เป็น ๓๒ ท่า เพื่อให้มีประสิทธิภาพขึ้น แต่ไม่ประสบความสำเร็จมากนัก เขาจึงเดินทางไปทั่วประเทศจีน เพื่อเสาะหาผู้ที่มีความรู้ทางด้านศิลปะการต่อสู้อย่างแท้จริง ในที่สุดก็ได้พบปรมาจารย์มวย ๒ คน คือ ปักยูกฟอง (Pak Yook Fong) และท่านผู้เฒ่าลี (Li) ทั้ง ๒ คนมีความชำนาญในการต่อสู้ด้วยมือเปล่า ฉะนั้น เมื่อกลับมายังวัดเสียวลี้มอีกครั้งหนึ่ง กว็อกหยวน จึงเพิ่มเติมและปรับปรุงทำการต่อสู้จาก ๓๒ ท่า เป็น ๑๙๐ ท่า โดยได้รับความช่วยเหลือและคำแนะนำจากปรมาจารย์ทั้งสอง ทำการต่อสู้เหล่านี้เป็นท่าเลียนแบบการเคลื่อนไหวของสัตว์ชนิดต่าง ๆ ซึ่งจำแนกออกได้เป็น ๕ หมวดใหญ่ ๆ คือ หมวดเสือ หมวดนกกระเรียน หมวดเสือดาว หมวดงู และหมวดมังกร ทำการต่อสู้ทั้ง ๕ หมวดนี้ได้รับการปรับปรุงอยู่ตลอดมาจนมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันในชื่อ "ห้าท่าแรกแห่งเสียวลี้ม" วิทยาลัยหรือศิลปะการต่อสู้เหล่านี้ในสมัยนั้นเป็นวิชาที่ถ่ายทอดมาอย่างเป็นความลับเฉพาะวัดเสียวลี้มเป็นเวลานานหลายชั่วอายุคน^๑

ในศตวรรษที่ ๑๗ ประมาณปี ค.ศ. ๑๖๔๔ ประเทศจีนเกิดการแย่งชิงอำนาจทางการเมืองระหว่างราชวงศ์ชิง (Ching) และราชวงศ์หมิง (Ming) ในที่สุดราชวงศ์ชิงได้ชัยชนะจนอย่างเด็ดขาดและสามารถขับไล่ราชวงศ์หมิงออกไปได้ ชุนนางและเชื้อพระวงศ์เก่าแก่แห่งราชวงศ์หมิงได้อพยพลี้ภัยเข้าไปอาศัยที่วัดเสียวลี้ม ทำให้วัดเสียวลี้มตกเป็นที่พึ่งเลี้ยงของทางราชการและถูกกล่าวหาว่าเป็นที่ชุมนุมวางแผนของพวกกบฏต่อราชวงศ์ชิง กษัตริย์ราชวงศ์ชิง จึงทรงบัญชาให้ทหารกวาดล้างทำลายอิทธิพลของวัด เหล่าลูกศิษย์วัดได้ปกป้องคุ้มครอง

^๑ บัดแซมมกง และอุยีน เอช. โท, มวยจีน, หน้า ๕-๖.

วัดจนในที่สุดถูกลามกลายเป็นกบฏ และเป็นครั้งแรกที่ความลับของวิทยายุทธหรือศิลปะการต่อสู้ของวัดเสียวลิ้มเปิดเผยสู่ผู้อยู่นอกกำแพงวัด^๑

กังฟูและวิชากำลังภายใน

กระบวนวิชาอันว่าด้วยศิลปะการต่อสู้ของจีนนั้นมีอยู่หลายแขนง วิทยายุทธในนวนิยายจีนกำลังภายในก็คือ ศิลปะการต่อสู้ ซึ่งเรียกว่า กังฟูและวิชากำลังภายใน แต่วิทยายุทธในนวนิยายจีนกำลังภายในมีการแต่งเติมให้น่าตื่น ตื่น เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน

"กังฟู" เป็นภาษาพื้นเมืองทางตอนใต้ของประเทศจีน หมายถึง ศิลปะการต่อสู้ ถ้าแปลตามตัวอักษร หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะหน้า^๒ กังฟูเป็นทั้งศิลปะการป้องกันตัว การบริหารร่างกาย ทั้งยังเป็นเครื่องฝึกฝนจิตใจและสมาธิด้วย^๓ กังฟูมิได้หมายถึงการต่อสู้ที่อาศัยมือและเท้าเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงการใช้เครื่องประกอบอื่น ๆ เข้าช่วย เช่น การขว้างเหรียญ การใช้หมอก ดาบ แล้ ขวาน กริช เป็นต้น^๔ ศิลปะการต่อสู้ชนิดนี้มีลักษณะเป็นมายาคติและภาพลวงตา คือ มองดูชัดกับความเป็นจริง เช่น การต่อสู้ที่ใช้มือเมื่อดูด้วยตาเปล่าเสมือนมิได้สัมผัสตัวคู่ต่อสู้หรือกลวิธีในการเข้าจู่โจมซึ่งดูผิวเผินว่านุ่มนวล แต่แท้จริงมีอำนาจสูงมาก^๕

ในสมัยโบราณ การเรียนกังฟูมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการเรียนกายภาพบำบัด การฝึกกรรมฐานของลัทธิเต๋า และการทำสมาธิของศาสนาพุทธ ฉะนั้น อาจกล่าวได้ว่าพื้นฐานของกระบวนท่าการต่อสู้แบบกังฟูได้รับอิทธิพลมาจากหลักการของจิตวิทยา สรีรวิทยา แพทย์ศาสตร์ และศาสนา^๖ กังฟูทุกรูปแบบ อาทิเช่น แบบที่มีลีลาสวยงาม เชื่องช้า และ

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๖-๗.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า E.

^๔ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒.

^๕ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๗.

^๖ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑-๒.

นุ่มนวล แบบที่มีลีลาแข็งแกร่ง เป็นต้น ล้วนแต่ประกอบขึ้นด้วยหลักปรัชญาต่าง ๆ ซึ่งตั้งอยู่บนรากฐานของแนวความคิดในเรื่องสากลโลก และกฎธรรมชาติ ทำการต่อสู้ต่าง ๆ ของกั๋งฟูเปลี่ยนแปลงมาจากพฤติกรรมของสัตว์ นก และแมลง แม้แต่ทำการต่อสู้พื้นฐานท่ากระบวนท์ของสำนักวัดเสียวลิ้ม ซึ่งเป็นสำนักที่รวบรวมปรัชญา กั๋งฟูไว้มากที่สุด และมีบทบาทในการพัฒนาทำการต่อสู้มากที่สุดก็เป็นการเปลี่ยนแปลงมาจากลักษณะการเคลื่อนไหวของเสือ นกกระเรียน เสือดำ และงู เป็นหลัก^๑

กั๋งฟูทุกตำรับของทุกสำนักจะมีความแตกต่างกันในรายละเอียด และจะมีหลักการใหญ่ที่เป็นพื้นฐานร่วมกัน หลักการอันเป็นปรัชญาแห่งการต่อสู้แบบกั๋งฟูดังนี้^๒

ปรัชญาว่าด้วยพลัง พลังแบ่งออกได้เป็น ๒ ชนิด ชนิดแรกคือ ไฮเล็ก (Hei Lek) คือ พลังที่เกิดจากกล้ามเนื้อ ปริมาณของพลังขึ้นอยู่กับขนาดและน้ำหนักของแต่ละบุคคล ผู้ที่มีร่างกายใหญ่โตและมีกล้ามเนื้อแข็งแรงจะมีพลังชนิดนี้มาก พลังชนิดนี้สามารถเสริมสร้างขึ้นได้โดยการบริหารร่างกายและการยกน้ำหนัก พลังชนิดที่ ๒ คือ จินเล็ก (Gin Lek) หรือกำลังบริสุทธิ์ เป็นกำลังชนิดรวมศูนย์ซึ่งกล้ามเนื้อไม่มีส่วนเกี่ยวข้องแต่อย่างใด พลังชนิดนี้เกิดจากการเกร็งส่วนล่างของท้องน้อยขึ้นมายังลำตัว แขน และมือตามลำดับ ถ้ารู้จักใช้พลังชนิดนี้อย่างถูกต้องจะมีกำลังมากมาย

ปรัชญาว่าด้วยความว่องไว ผู้ฝึกกั๋งฟูต้องรู้จักเลือกใช้จังหวะเวลาที่เหมาะสม และกลวิธีที่ถูกต้อง จังหวะเวลาจะต้องมีความสัมพันธ์กับสายตา การมีสายตาที่แหลมคมจับวาระจุดตาเหยี่ยวจะช่วยให้สังเกตเห็นคู่ต่อสู้ได้รอบตัวและทันทีทันใด การจู่โจมหรือตั้งรับศัตรูจึงจะทำได้มีประสิทธิภาพ

ปรัชญาว่าด้วยการเคลื่อนไหว การเคลื่อนไหวแบ่งออกได้เป็น ๒ ลักษณะ ลักษณะแรก เป็นการเคลื่อนไหวในแนวเส้นตรง เป็นการเคลื่อนไหวที่ทรงผลทันทีเหมือนลักษณะการเคลื่อนไหวของลูกสูบในกระบอกสูบ มีประโยชน์มากในการต่อสู้ที่ประชิดตัว อาจใช้

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒-๓.

^๒ เรื่องเดียวกัน, ๗-๑๔.

เพื่อป้องกันตัวและจู่โจมคู่ต่อสู้ ลักษณะที่สองเป็นการเคลื่อนไหวในลักษณะวงกลมหรือเส้นโค้ง เป็นการเคลื่อนไหวที่ทำได้ง่ายกว่าและมีความกลมกลืนมากกว่าลักษณะแรก เพราะการเหวี่ยงแขนในลักษณะวงกลมสามารถกระทำได้อย่างอิสระและต่อเนื่องกันได้ทุกทิศทาง ผู้ฝึกที่เข้าใจกลวิธีการเคลื่อนไหวแบบเส้นโค้งและวงกลมอย่างสมบูรณ์จะสามารถนำกลวิธีนี้ไปใช้หลอกล่อศัตรูให้หลงทางได้

อย่างไรก็ตาม ภาระหน้าที่ของกังฟูจะใช้การเคลื่อนไหวทั้ง ๒ ลักษณะผสมผสานกันตามความเหมาะสม เพื่อให้ภาระหน้าที่มีประสิทธิภาพสูงทั้งในด้านรุกและรับ ตัวอย่างเช่น กังฟูตำรับที่เลียนแบบพฤติกรรมของเสือและนกกระเรียน เป็นต้น

ปรัชญาว่าด้วยการรุกและการรับ ผู้ฝึกกังฟูต้องรู้จักใช้วิธีรับทางยุทธศาสตร์และวิธีรุกทางยุทธวิธีที่ตีแผ่ไขปัญหาเฉพาะหน้า เมื่อเผชิญกับคู่ต่อสู้คือ ต้องรู้จักหลีกเลี่ยงการใช้กำลังเข้าจู่โจมคู่ต่อสู้ แต่หันมาเป็นฝ่ายตั้งรับและพยายามเบี่ยงเบนการจู่โจมของคู่ต่อสู้ให้หลงทางและเสียหลักพร้อมกับหาจังหวะเข้ากระทำที่ได้เปรียบด้วยยุทธวิธี

หลักสำคัญอีกประการหนึ่งในการฝึกกังฟูคือ รากฐานที่มั่นคงและโครงสร้างที่แข็งแกร่ง ซึ่งเป็นรากฐานและโครงสร้างของการฝึกหัดกังฟูคือ "การตั้งท่า" การตั้งท่าที่ดีจะทำให้ผู้ฝึกกังฟูสามารถดำรงตนอยู่ในจุดซึ่งเป็นหลักที่มั่นคง มวยกังฟูประกอบด้วยท่านานาชนิด แต่ละท่าใช้ในจุดประสงค์ต่างกัน ท่าที่สำคัญที่สุดมี ๔ ท่า คือ ท่าควบฮัสตร ท่านิ้วเกาทัณฑ์ ท่าลีลาพญาแมว ท่ากรรไกรพิฆาต และท่าพาซิคะนอง^๑

กังฟูแพร่หลายอย่างกว้างขวางจนไม่อาจทราบได้ว่า ปัจจุบันมีกังฟูทั้งสิ้นกี่ตำรับ แต่สำหรับทางตอนใต้ของจีน กังฟูแบ่งออกได้เป็น ๔ ตำรับ ซึ่งได้ชื่อมาจากผู้ให้กำเนิด หรือเจ้าของตำรับ ได้แก่ ตำรับฮัง ตำรับเลา ตำรับม็อก ตำรับฉวย และตำรับสี แต่ตำรับที่นิยมมากที่สุดได้แก่ ตำรับฮัง (Hung Style) ซึ่งเป็นสาขาที่สำคัญที่สุดของสำนักเสียวลิ้ม^๒

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๑.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๘.

✓ สำหรับวิชากำลังภายในที่แท้จริง หมายถึง การทำสมาธิเพื่อบริหารร่างกายให้มีสุขภาพแข็งแรงและป้องกันโรคภัยโดยเฉพาะอย่างยิ่งสามารถรักษาโรคบางชนิดได้ อาทิ เช่น โรคเกี่ยวกับระบบทางเดินของอาหาร โรคความดันโลหิต และโรคเกี่ยวกับระบบประสาทไม่ทำงาน อีกทั้งยังช่วยฟื้นฟูร่างกายของผู้ที่เพิ่งหายจากการเจ็บป่วยให้แข็งแรงในเวลาอันรวดเร็ว หลักปฏิบัติโดยสังเขปในการฝึกกำลังภายในมีดังนี้คือ^๑

๑. เตรียมร่างกายให้สะอาดและจิตใจให้ผ่องแผ้วแจ่มใส
๒. สถานที่สำหรับฝึกต้องสะอาดและอยู่ในมุมสงบ
๓. สวมเสื้อผ้าที่หลวมสบายเพื่อปล่อยร่างกายทุกส่วนให้เป็นไปตามธรรมชาติ
๔. กำหนดท่าที่ใช้ในการทำสมาธิเพื่อฝึกกำลังภายในซึ่งมี ๓ ท่าคือ ท่านอนตะแคง ท่าหนึ่ง และท่านอนหงาย ใช้เพียงท่าใดท่าหนึ่งตามความเหมาะสม
๕. เริ่มปฏิบัติสมาธิโดยกำหนดลมหายใจเข้าออกเป็นระยะเพื่อทำจิตใจให้สงบ แน่วแน่ เมื่อใจมีสมาธิจะสามารถชักนำพลังธรรมชาติในร่างกายออกมาใช้ได้

วิทยายุทธหรือศิลปะการต่อสู้ในนวนิยายจีนกำลังภายใน

วิทยายุทธหรือศิลปะการต่อสู้ เป็นหลักวิชาที่สำคัญที่สุดประการหนึ่ง ซึ่งตัวละครในนวนิยายจีนกำลังภายใน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตัวเอกจะต้องศึกษาให้เจนจบ การฝึกวิทยายุทธหรือศิลปะการต่อสู้ในนวนิยายจีนกำลังภายใน ประกอบด้วย การฝึกกำลังภายในและกำลังภายนอก กำลังภายใน หมายถึง พลังจากกล้ามเนื้อ กำลังภายในหรือปราณ หมายถึง กำลังที่เกิดจากการฝึกลมปราณด้วยการเข้าสมาธิทำจิตใจให้บริสุทธิ์ ชักนำพลังธรรมชาติภายในร่างกายให้รวมตัวกันโคจรไปตามเส้นและจุดลับต่าง ๆ ในร่างกายตลอดเวลา เมื่อฝึกกำลังภายในหรือลมปราณจนถึงระดับหนึ่งจะทำให้ตั้งเบาหรือวิ่งบนยอดหญ้าได้ กำลังภายในที่กล้าแข็งจะทำให้การใช้วิชาฝีมือต่าง ๆ เช่น วิชามวย อาวุธ และอาวุธลับ มีอานุภาพมากยิ่งขึ้น

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๑๐-๒๑๖.

ด้วย^๑ นอกจากนี้ ยังมีวิชาพื้นฐานสำคัญสำหรับผู้ฝึกวิทยายุทธอีก ๒ วิชาคือ

๑. ชิงกุงหรือวิชาตัวเบา ถ้าสามารถฝึกถึงระดับรุ่งลมปราณเข้าออกได้ตามความต้องการจะสามารถกระโดดข้ามกำแพงหรือสิ่งกีดขวางที่สูง ๑๐ เมตรขึ้นไปได้หรือสามารถเดินไปบนยอดหญ้า บนผิวน้ำได้

๒. เทียนฉะหรือวิชาจี้จุด เป็นวิชาเกี่ยวกับการคว่ำจับประตูลม จุดหรือศูนย์ประสาทของมนุษย์มีทั้งหมด ๓๖๕ แห่ง แต่ละแห่งมีความสำคัญมากน้อยแตกต่างกันไปตามประโยชน์ใช้สอย ผู้ฝึกวิทยายุทธต้องเรียนรู้ว่าจุดใดเป็นจุดชา จุดอัมพาต หรือจุดตาย เพื่อสามารถถูกคามศัตรู ได้ตามสถานการณ์แล้วแต่กรณี

วิชาสำคัญอื่น ๆ เช่น

๑. เทียนซาจ่างหรือหัตถทรายเหล็ก จุดประสงค์ของการฝึกวิชานี้คือ เพื่อฝึกฝ่ามือให้แข็งแกร่ง เป็นลักษณะเดียวกับการฝึกของคาราเต้ในปัจจุบัน สำหรับวิธีการฝึก อาจฝึกพันคั้นไม้ด้วยมือเปล่า กำแท่งเหล็กฝนกับพื้น หรือกระแทกฝ่ามือลงบนทราย เมื่อฝึกสำเร็จจะมีฝ่ามือที่แข็งแกร่งสามารถป้อนหินละเอียดหรือประทับรอยฝ่ามือสีกลงในแผ่นเหล็กหนา ๆ ได้ การประทับฝ่ามือลักษณะนี้เรียกในนวนิยายจีนกำลังภายในว่า "ประทับมรณะ"

๒. ต่าจิงหรือสะบัดฟาดวารี วิธีการฝึกต้องฝึกที่ริมน้ำโดยออกแรงสะบัดฟาดผิวน้ำตั้งแต่ระดับเข่าผิวน้ำจนกระทั่งสามารถฟาดน้ำให้กระเพื่อมได้ในระยะไกล ถ้าผู้ฝึกมีพื้นฐานกำลังภายในแกร่งกร้าว เมื่อฝึกสำเร็จจะสามารถฟาดศัตรูให้ตายในระยะ ๑๐๐ ก้าวได้ วิชานี้ในนวนิยายจีนกำลังภายในเรียกว่า "ร้อยก้าวสะบัดวิญญาน"^๒

หลักการสำคัญอีกประการหนึ่งสำหรับผู้ฝึกวิทยายุทธคือ สมาธิ เนื่องด้วยหลักการต่อสู้ที่ดีได้แก่ หลัก "สงบสยบความเคลื่อนไหว" ซึ่งหมายถึงตั้งแต่เรื่องของจิตใจจนถึงการแสดงออก วงการวิทยายุทธถือว่าบุคคลใดก้าวเข้าสู่ระดับสุดยอดฝีมือมากขึ้นเพียงใด อารูธและความเคลื่อนไหวทั้งปวงก็ลดความจำเป็นลงเพียงนั้น ในการตัดสินใจผลแพ้ชนะของการต่อสู้

^๑ ยอ กุ๊กซง, "วรรณกรรมบู๊ลิ้มหรือยุทธจักรกำลังภายใน," หน้า ๖๕.

^๒ ล่าหับ, "ในโลกของบู๊ลิ้ม," หน้า ๗๖.

ระหว่างยอดฝีมือจะไม่พิจารณาเฉพาะกระบวนการทำ เพลงอาวูทที่ใช้ หรือพลังภายใน เนื่อง จากคู่ต่อสู้ที่อยู่ในระดับสุดยอดเหมือนกัน สิ่งเดียวที่จะพิสูจน์ได้ว่าผู้ใดจะเข้มแข็งกว่ากันคือ จิตใจ หรือตะบะสมาธิ ยอดฝีมือที่แท้จริงจะต้องมีสมาธิที่สงบได้ถึงระดับ "ไร้เขา ไร้เรา ไร้ใจ"^๑

สถาบันต่าง ๆ ในยุทธจักรที่ปรากฏในนวนิยายจินก่าลังภายใน

วิทยายุทธหรือศิลปะการต่อสู้ของจีนได้แพร่หลายออกไปอย่างกว้างขวาง แตกแยก ออกเป็นสำนักต่าง ๆ มากมาย ซึ่งต่างก็สร้างวิชาประจำสำนักที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของตน เองขึ้น ในพงศาวดารจีน ข้อมูลเกี่ยวกับนักสู้ผู้ลึกลับปรากฏอยู่ใน ๓ สมัยคือ สมัยราชวงศ์ฮั่น (Hans) ราชวงศ์หมิง (Ming) และราชวงศ์ถัง (T'ang) สมัยที่มีนักสู้ผู้มีฝีมือเก่งกล้า และมีชื่อเสียงมากที่สุดคือ สมัยราชวงศ์ หมิง ซึ่งมียอดฝีมือทั้งในด้านอาวุธและกำลังภายใน ฮักทั้งยังมีการแบ่งแยกเป็นพรรคเป็นเหล่ามากมาย ล้วนแต่ชิงดีชิงเด่นต้องการเป็นผู้นำยุทธจักร ทั้งสิ้น^๒ นักสู้ผู้ลึกลับในวงการยุทธจักรเหล่านี้ศึกษาวิทยายุทธมาจากสถาบันต่าง ๆ ในยุทธจักร ได้แก่ สำนักต่าง ๆ ตระกูล และผู้อาวุโสผู้ลึกลับ ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น ๔ กลุ่มดังนี้

๑. กลุ่มผู้ศึกษาวิทยายุทธจากค่ายสำนักมาตรฐาน
 ๒. กลุ่มผู้ศึกษาวิทยายุทธจากสำนักอิสระหรือน้อมค่ายต่าง ๆ หมู่บ้าน ตระกูล ต่าง ๆ และสำนักคุ้มกันภัย
 ๓. ขาวยุทธจักรที่รวมตัวกันเป็นกลุ่ม
 ๔. ขาวยุทธจักรที่ใช้ชีวิตโดดเดี่ยวตามลำพัง
- ดังปรากฏรายละเอียดเท่าที่สามารถค้นพบได้ตามลำดับต่อไปนี้

๑. กลุ่มผู้ศึกษาวิทยายุทธจากค่ายสำนักต่าง ๆ ซึ่งเป็นที่ยอมรับว่าเป็นสำนักมาตรฐาน มีบทบาทสำคัญปรากฏในนวนิยายจินก่าลังภายในแทบทุกเรื่อง สำนักมาตรฐานในยุทธจักรมีทั้งหมด ๖ สำนักมาตรฐาน และ ๑ พรรค คือ สำนักर्वคเสียวลี้ม สำนักบู๊ตัง สำนัก

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๗๖.

^๒ "ผู้ให้เจิ้งน้ำจู้ ศึกเจ้าสมุทร, เรื่องยิ่งใหญ่ของสี่เตอร์," สัปดาห์การ์ตูนฉบับ

จ้อไบ๊ สำนักข้าวข้าว สำนักคุณดุ้น สำนักคงทัง และพรรคกระยาจก^๑

สำนักวัดเสียวลิ้ม หรือเสียวลิ้มยี่แห่งขบวนการพิทักษ์ธรรม ซึ่งขุนนางจีน เรียกว่า "เช่าหลิน" สร้างขึ้นเมื่อประมาณ ๑,๖๐๐ ปีมาแล้ว^๒ ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของยอดเขาเสียวชิกฮงแห่งภูเขาซางซิว ในมณฑลช้อน้ำ (ฮูหนาน) สำนักวัดเสียวลิ้มเป็นที่เคารพยำเกรงของชาวยุทธจักร เพราะมีกฎระเบียบที่เข้มงวดทั้งทางธรรมและการฝึกฝนวิชาฝีมือ ทำให้ศิษย์ของสำนักฝีมือเก่งกล้าและมีคุณธรรมสูงส่ง^๓

ภายในสำนักวัดเสียวลิ้มแบ่งออกเป็นคณะต่าง ๆ ซึ่งมีหน้าที่แตกต่างกัน คณะที่สำคัญได้แก่

ก่ายสี่หรือคณะรักษาริณัยธรรม ประกอบด้วย หลวงจีน ๔ รูป มีหน้าที่ควบคุมกฎระเบียบทั้งหมดของสำนัก^๔

คัมม่อฮี้หรือคณะตักม้อ มีหน้าที่ฝึกสอนกำลังฝีมือให้แก่ศิษย์ในสำนัก

ล่อฮั้งตั้งหรือห้องพระอรหันต์ เป็นวิหารสำหรับประลองฝีมือและพิจารณาคดี มีหลวงจีนคณะหนึ่งประจำอยู่^๕

สำหรับการฝึกวิทยายุทธชั้นสูงของสำนักวัดเสียวลิ้ม มีวิชาหลักซึ่งศิษย์ทุกคนในสำนักต้องฝึกคือ การเข้าฌานทรมาน ๓ ปีจากคัมม่อฮี้ ยกเว้นศิษย์ที่ฝึกเพื่อเป็นองครักษ์ประจำของเจ้าอาวาส เพราะคัดเลือกมาจากยอดฝีมือของรุ่นด่ำกว่าเจ้าอาวาส ๑ รุ่น ซึ่งต้องเป็นผู้ที่เฉลียวฉลาดและมีพรสวรรค์เป็นอัจฉริยะ ศิษย์เหล่านี้สามารถรับการถ่ายทอดวิชาฝีมือจาก

^๑ จำลอง ศิษนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๓, พิมพ์ครั้งที่ ๘ (กรุงเทพมหานคร: บ้านดาราสาส์น, ๒๕๒๑), ๘: ๓๓๘๑.

^๒ บั๊กแซมกง และอู๋ยีน เอช. โท, มวยจีน, หน้า ๓-๔.

^๓ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, กระบี่ล้างแค้น (กรุงเทพมหานคร: ประพันธ์สาส์น, ๒๕๒๐), ๑: ๑๔-๒๐.

^๔ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๕๒ และ ๕๔.

^๕ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๕๓.

หลวงจีนอาวโศได้พันทีโดยแบ่งแยกฝึกวิชาตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคล^๑

สำนักวิชาเสียวลิ้มจะทดสอบฝีมือศิษย์ทุกปีในเทศกาลสารทงชีว กลางเดือนแปด โดยมีหลวงจีนผู้เป็นเจ้าคณะตักม้อฮี้ และเจ้าคณะวิหารล่อซันตั้งเป็นคณะกรรมการการสอบชั้นวิชาฝีมือของศิษย์ทั้งสำนักที่ตักม้อฮี้ (วิหารตักม้อ)^๒

ผู้สำเร็จจากสำนักวัดเสียวลิ้มจะได้รับใบรับรองซึ่งเป็นสิ่งที่มีเกียรติสูงสุดสำหรับชาวยุทธจักร ผู้ที่จะได้รับใบรับรองต้องผ่านการทดสอบ "ความเป็นความตาย" ก่อน คุณสมบัติของผู้ที่สามารถเข้ารับการทดสอบได้คือ ต้องมีกำลังใจแน่นแฟ้น และมีความสามารถสูงมาก ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้ที่สามารถเข้าทดสอบน้อยมาก ในการทดสอบ ผู้เข้าทดสอบต้องใช้ความสามารถทางด้านวิชาฝีมือและมีความอดทนมาก เพื่อบุกฝ่านักสู้ระดับอาวโศของสำนักจากทั่ววัดไปยังประตูวัดให้สำเร็จ^๓

สัญลักษณ์ประจำตำแหน่งเจ้าอาวาส หื้ออัสถยกและไม้เท้าหยก โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม้เท้าหยกเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งศิษย์ของสำนักทั้งบรรพชิตและฆราวาสทุกคนต้องเคารพและเชื่อฟังคำสั่งของผู้ถือไม้เท้า ไม้เท้าหยกมีความยาวประมาณ ๑ เชียวครึ่ง (ประมาณ ๑๔ นิ้ว ๑ เชียว = ๑๐ นิ้ว) ตอนบนแกะสลักเป็นพระพุทธรูปสี่เศียรเป็นประกายแทรกด้วยรั้วสีมงคลสำหรับอาวโศประจำสำนักคือ ไม้เท้าพระธรรม^๔

สำนักวัดเสียวลิ้มมีชื่อเสียงทั้งวิชากำลังภายนอกและวิชากำลังภายใน วิชาที่สำคัญที่สุดของสำนักคือ วิชาสุดยอดประจำสำนัก ๗๒ วิชา อาทิเช่น วิชาเพลงมวยอรหันต์ (ล่อซันคั้ง) มีทั้งหมด ๑๐๘ ท่า เป็นวิชากำลังภายนอก^๕ วิชาราชสิทธิ์เสียงทองใช้พลังลมปราณแปลงเสียง

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๐.

^๒ จำลอง ศิณาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๓, ๑: ๒๖๔.

^๓ ปีคแฮมกง และอุยีน เอช. โท, มวยจีน, หน้า ๖.

^๔ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, กระบี่ล้างแค้น, ๑: ๗๕-๗๖.

^๕ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๓.

ทำร้ายศัตรู^๑ วิชาคว่ำจับชีพจร (เกล้าแมะฮาว)^๒ วิชาเสียงจากลมปราณ (ถ่องฮิมฮิมมิก) วิชาผู้ใช้ต้องมีกำลังลมปราณสูงมาก ใช้ชุดกับผู้ที่ต้องการพูดด้วยเท่านั้น บุคคลข้างเคียงจะไม่ได้ยิน^๓ วิชาหมัดเทพยคาร้อยก้าว (แปะโป๋ลิ่งคัง) ใช้ต่อยไปยังคู่ต่อสู้ซึ่งอยู่ห่างไปหลาย ๆ ก้าวได้โดยอาศัยกระแสพลังลมหมัดเข้ากระแทก วิชาศึคนิวเทพยดา (ทังจี้ลิ่งกง) เป็นวิชาระดับสุดยอด ๑ ใน ๓ วิชา ของ ๗๒ ยอดวิชา สามารถทำลายวิชาหมัดเทพยคาร้อยก้าว วิชาฝ่ามือลม (ฟี่คังเจี้ย) และวิชาลมปราณภายในทุกชนิดได้^๔ วิชาฝ่ามืออรหันต์ (ล่อฮังเจี้ย)^๕ และวิชาที่มีชื่อเสียงโด่งดังทั่วยุทธจักรคือขบวนค่ายกลพระอรหันต์ (ล่อหังตั้ง) ประกอบด้วยหลวงจีน ๑๐๘ รูป รวมตัวกันตั้งเป็นขบวน แบ่งเป็น ๑๒ แถว แถวหนึ่งมีหลวงจีน ๙ รูป ยืนเป็นแถวในลักษณะแถวตรง แถวขวาง และแถวเฉียง เมื่อค่ายกลเคลื่อนไหวจะมีการเปลี่ยนแปลงพลิกแพลงอย่างลึกลับ^๖ เป็นต้น

วิชาสุดยอดของสำนักนอกเหนือจาก ๗๒ วิชาคือ คัมภีร์เปลี่ยนกล้ำเนื้อเพิ่มกำลังฝีมือของดักมือ (ดักมือเอกกิงเกง) คัมภีร์เล่มนี้เป็นของวิเศษสุด ๑ ใน ๓ ชนิดของสำนักวัดเสียวลิ้ม วิชาฝีมือที่บันทึกในคัมภีร์ดักมือเอกกิงเกงเป็นวิธีการฝึกกำลังภายในชั้นสูงสุด วิชาสำคัญที่สุดในคัมภีร์นี้อยู่ในบทสุดท้าย ซึ่งบันทึกวิชาเข้าทำลายขบวนค่ายกลพระอรหันต์ (ล่อหังตั้ง)^๗ วิชาสุดยอดอีก ๒ วิชาคือ คัมภีร์เก้าเฮียงจินเก็ง^๘ และคัมภีร์เก้าฮิมจินเก็ง

^๑ ยอ กุ๊กกษร, "วรรณกรรมบู๊ลิ้มหรือยุทธจักรกำลังภายใน," หน้า ๖๕.

^๒ ว.๗ เมืองลุง, ผู้แปล, กระบี่ล้างแค้น, ๑: ๘๑.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๔๕.

^๔ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๖๐-๑๖๒ และ ๔๗๑.

^๕ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๕๐.

^๖ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๔๘.

^๗ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๗๕.

^๘ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๓, ๑: ๒๘๘.

คัมภีร์ทั้ง ๒ ชุดนี้เขียนโดยตะโมภิกขุ เป็นต้นตำรับวิชากำลังฝีมือของชาวพุทธจักรทุกสำนัก^๑
คัมภีร์เก้าเอียงจินเก็ง เป็นคัมภีร์ธาตุร้อนเก้าประการซึ่งเกิดมาจากธาตุไฟในร่างกายมนุษย์คือ
โลหิตสีแดงก่อเกิดเป็นกำลังเก้าเอียงชันก^{*๒} ธาตุร้อนนี้เปรียบเสมือนเพศชาย คัมภีร์-
เก้าอิมจินเก็งเปรียบได้กับเพศหญิง^๓ เพราะเป็นคัมภีร์ธาตุเย็นเก้าประการซึ่งมาจากธาตุ
ลมภายในร่างกายมนุษย์คือโลหิตสีดำก่อเกิดเป็นกำลังเก้าอิมชันก^{*๔}

ผลงานเกียรติยศของสำนักวัดเสียวลิ้ม คือ ช่วยปราบกบฏแผ่นดิน เมื่อครั้งพระเจ้า
ถังไท่จงฮ่องเต้ (ค.ศ. ๖๑๘-๘๐๖) ยังทรงดำรงพระอิสริยยศเป็นเจ้าจันอ่อง เอ็งซี้กวางก่อ
การกบฏจึงทรงนำกองทัพไปปราบปราม หลวงจีนสำนักวัดเสียวลิ้ม จำนวน ๑๓ รูป ได้สมัคร-
เข้าร่วมรบในกองทัพของพระองค์และทำความดีความชอบไว้เป็นอันมาก เมื่อเจ้าจันอ่องเสด็จ
เสวยราชสมบัติเป็นพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงทรงสร้างป้ายศิลาขนาดใหญ่จารึกคำประกาศ
เกียรติคุณของหลวงจีนวัดเสียวลิ้มตั้งไว้ที่หน้าวัด^๕

สำนักบู๊ตึ้ง ปฐมอาจารย์ผู้ก่อตั้งคือ เตียซำซัง เป็นนักพรต (เต้าหยิน) ในลัทธิเต้า^๖
ศิษย์ของสำนักจึงประกอบด้วยนักพรต และฆราวาส เตียซำซัง มีชื่อเดิมว่า เตียกุนป้อ เป็น
ศิษย์ของหลวงจีนก๊กเฮียงแห่งสำนักวัดเสียวลิ้ม หลวงจีนก๊กเฮียงไม่มีวิชาฝีมือแต่ต้องมีหน้าที่
ดูแลรักษาหอไตร เลยกลับได้ศึกษาคัมภีร์เก้าเอียงจินเก็งอันเป็นวิชาฝีมือชั้นสูงของสำนักวัด
เสียวลิ้มโดยบังเอิญ เตียกุนป้อจึงได้รับถ่ายทอดวิชานี้ด้วย บุคคลทั้งสองจึงมีกำลังภายใน

^๑ เรื่องเดียวกัน, ๗: ๓๐๗๐.

* ... ชันก หมายถึง กำลังในร่างกาย ... จินเก็ง หมายถึง คัมภีร์เกี่ยวกับ
การฝึกกำลังในร่างกาย

^๒ จำลอง ศิษนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๓, ๘: ๓๕๔๘.

^๓ เรื่องเดียวกัน, ๗: ๓๐๗๐.

^๔ เรื่องเดียวกัน, ๘: ๓๕๔๘.

^๕ เรื่องเดียวกัน, ๑: ๑๑-๑๒.

^๖ ยอ ฎอักษร, "วรรณกรรมบู๊ลิ้มหรือพุทธจักรกำลังภายใน," หน้า ๖๘.

บรรลุลระดับสูงสุดโดยมีรัฐ^๑ เนื่องจากเตี้ยกุนบ้อเคยได้รับการถ่ายทอดเพลงมวยจากเขี้ยก้วย^๒ ผู้มีฉายาว่า ชื่นเตี้ยตัวเขี้ยบ (ผู้กล้าหาญนักชกนทรีที่ยิ่งใหญ่) ๔ ท่าเพลง และต่อมาได้เรียน กระบวนเพลงมวยล่ออินคั้งจากตุ๊กตากลของก้วยเซียง^๓ อีก การที่เตี้ยกุนบ้อได้เรียนเพลงมวย ของสำนักวัดเสียวลิ้มโดยไม่มีผู้ถ่ายทอดนี้ กลับเป็นเกศภัยต่อตนเองอย่างใหญ่หลวง เพราะเป็น การขัดต่อระเบียบของวัดจะต้องถูกลงโทษ ซึ่งโทษสถานหนักคือตาย โทษสถานเบาคือทำลาย เส้นเอ็นตลอดร่างให้พิการ หลวงจิ้นก็ก่เอียงจึงช่วยเหลียวเตี้ยกุนบ้อหลบหนีจนตนเองได้รับ บาดเจ็บสาหัสเสียชีวิต แต่ก่อนสิ้นชีวิตก็ได้ทอ้งคัมภีร์เก๋าเอียงจิ้นเก็งออกมาจนจบ^๔ เตี้ยกุนบ้อ หนีต่อไปตามลำพังจนถึงเขตแดนทางภาคเหนือของมณฑลโ้วปัก ณ ภูเขาใหญ่ ชื่อ บู้ตึงชิว แล้ว หลบซ่อนตัวอาศัยอยู่ที่นั่นเพื่อฝึกฝนวิชากำลังฝีมือตามคัมภีร์เก๋าเอียงจิ้นเก็งที่ได้รับฟังมา วันหนึ่ง บังเอิญได้เห็นการต่อสู้ระหว่างงู และนกกกระยาง ทำให้คิดหลักวิชาการต่อสู้ชนิดใหม่ได้ ประมาณ ๑๐ ปีต่อมาเตี้ยกุนบ้อมีฝีมือเก่งกล้ามาก จึงได้ตั้งสำนักบูตึงชิวและบวชเป็นนักพรตในลัทธิเต๋า ต่อมาเตี้ยกุนบ้อได้เดินทางท่องเที่ยวไปทางภาคเหนือ เห็นยอดเขาสามยอดสูงเสียดฟ้ามีความ สวยงามน่าประทับใจ จึงเปลี่ยนชื่อตัวเองเป็นเตี้ยซ่าฮอง (ซ่าฮอง หมายความว่า ยอดเขาสาม ยอด)^๕

วิชาสำคัญของสำนักบูตึงไค่แก่ เพลงกระบี่สองสัญฐาน วิชาฝ่ามืออสูรนิบาต เพลง กระบองสองท่อน เพลงดาบเบ็กภูเขา^๖ วิชาอาวุธลับซึ่งใช้อาวุธลับเจ็ดชนิด ในการต่อสู้

^๑ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๓, ๑: ๒๔๔.

^๒ ตัวเอกฝ่ายชายในเรื่อง มังกรหยก ภาค ๒

^๓ ตัวละครฝ่ายหญิงในเรื่อง มังกรหยก ภาค ๒ และภาค ๓ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติม ที่หน้า ๔๘.

^๔ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๓, ๑: ๒๗๗-๒๘๗.

^๕ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๐๔-๓๑๑.

^๖ น.นพรัตน์, ผู้แปล, กระบี่ไร้เทียมทาน (กรุงเทพมหานคร: บรรณกิจ, ๒๕๒๒),

ครั้งหนึ่งสามารถชดอาวุธลับติดต่อกันได้ ๒๓๒ เล่ม^๑ วิชาตัวเบาทะยานบันไดเมฆ (หุยฉุนจิ้ง) วิชาทวนสักคอกหอย (ขอเอ้าเซี่ย)^๒ และวิชาซึ่งสร้างชื่อเสียงให้สำนักบู๊ตึงมากที่สุดคือ ค่ายกลกระบี่เจ็ดดาว หรือค่ายกลกระบี่ดาวฟ้า (เทียนกงเตียมตั้ง) เรียงรายตามหลักดาวเหนือ ทั้งเจ็ดบนท้องฟ้า คือ ดาวเทียนดู เทียนช่วง เทียนกี เทียนค้วง เจ็กฮ้วง ไคเอี้ยง เอี้ยวกง ดวงดาวอันดับที่หนึ่งถึงสี่เป็นดาวใหญ่ ดาวดับดับที่ห้าถึงเจ็ดเป็นดาวสำรอง กระบวนท่าในค่ายกลแฝงความพลิกแพลง ทั้งทางตรง และทางอ้อม มีทั้งหมด ๔๔ กระบวนท่า ๒๘ กระบวนท่าแรกใช้สำหรับหลอกล่อให้ศัตรูอ่อนกำลัง ตั้งแต่กระบวนท่าที่ ๒๙ เป็นต้นไปจึงเป็นกระบวนท่าที่แท้จริง^๓

สำนักง้อไบ๊ ตั้งอยู่ที่ภูเขาจ้อไบ๊ เป็นสำนักบรรพชิตในพุทธศาสนา ก่อตั้งสำนักในสมัยราชวงศ์ซ่งตอน โดยก๊วยเซียง บุตรสาวของก๊วยเซ็งและฮึงยั้ง^๔ มีฉายาว่า ภูตร้าย ตะวันออกคนเล็ก (เสี่ยวตั้งเซี่ย)^๕ ได้รับถ่ายทอดวิชาฝีมือจากบิดามารดาและฮึงเอี้ยะซือ ฉายาภูตร้ายตะวันออก (ตั้งเซี่ย) ผู้เป็นตา^๖ ต่อมาได้พบกับหลวงจีนก๊กเอี้ยง และเตียกุนป้อ โดยบังเอิญ และได้ฟังหลวงจีนก๊กเอี้ยงท่องคัมภีร์เก้าเอี้ยงจินเก็งจนจบ นางท่องเที่ยวต่อไปเรื่อย ๆ จนอายุ ๔๐ ปี จึงบวชเป็นชีในพุทธศาสนา ทำนิกอยู่ที่ภูเขาจ้อไบ๊ชั่ว คั่นคว่าฝึกฝนวิชาฝีมือที่ได้รับมาจากกระทั่งมีฝีมือกล้าแข็ง จึงตั้งเป็นสำนักง้อไบ๊ขึ้น^๗ เนื่องจากเจ้าสำนักง้อไบ๊ส่วนใหญ่เป็นชี ฉะนั้น ศิษย์ผู้หญิงจึงมีฐานะภายในสำนักที่ดีกว่าศิษย์ผู้ชาย และมีโอกาส

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๐๔-๒๐๕.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๑๔-๓๑๕.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๑๗ และ ๔๔๓.

^๔ ตัวเอกในเรื่อง มังกรหยก ภาค ๑

^๕ จำลอง พิสนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๓, ๑: ๕๘.

^๖ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๘.

^๗ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๑๑-๓๑๒.

ได้รับถ่ายทอดวิชาชั้นสูงของสำนักมากกว่า^๑ วิชาฝีมือสำคัญของสำนักจ้อไบ๊ ได้แก่ วิชาฝ่ามือ
 อุดกวางไผ่เจียง (รัชมีแห่งพระพุทธรองค์ล่องกระจำงแจ้ง) จุดเด่นของวิชานี้ คือ ต้องใช้
 กำลังภายในแก้เยี่ยงชั้นกงของสำนักจ้อไบ๊เป็นพื้นฐานสำคัญ และเป็นวิชาที่มีกระบวนการเดียว
 ไม้มีความพลิกแพลงแต่มีอนุภาพมาก^๒ วิชาฝ่ามือสี่เฉยเจียง เป็นการใช้อาตุเย็นและธาตุ
 ร้อนประกอบกัน^๓ และวิชาเพลงกระบี่สุริยัน (เลาะยิกเทียมฮวก)^๔ สำหรับคัมภีร์วิชาฝีมือ
 ประจำสำนักคือ คัมภีร์เอ็กเก็ง^๕

สำนักชั่วช้า ตั้งอยู่ที่ภูเขาชั่วช้า^๖ ปรมจารย์ผู้ก่อตั้งสำนักคือ ตั้งผึกเล่าโจ้ว^๗
 เป็นสำนักนักรบด สถาปนาขึ้นเป็นสำนักครั้งแรกในสมัยราชวงศ์ซ้อง หลักวิชาฝีมือที่สำคัญ
 ของสำนักชั่วช้า คือ เจ้าช่วยเหยียงกง (หลังธรรมชาติเสกสรร) เคล็ดลับสำคัญของวิชานี้ คือ
 "รวมกำลังที่ธรรมชาติประทานมาพลิกให้เป็นปรากฏการณ์อันประหลาด"^๘ เป็นพลังเพศชาย
 ที่ร้อนแรงแกร่งกร้าว^๙ วิชาตัวเบาเดี่ยวอิมชิงฮาบ (วิชาทำร่างเหนือนเสียง) ใช้ลมปราณ
 ช่วยให้ร่างพุ่งไปได้อย่างรวดเร็ว^{๑๐} วิชาเจ็กเหยียงไล่ออกเจีย (เพลงฝ่ามือเอกะสุริยัน) มี
 ลักษณะพิเศษคือ เมื่อพุ่งพลังฝ่ามือออกไปแล้ว จะมีพลังเร้นลับฮักระลอกหนึ่งกระแทกย้อนกลับ
 มาในทีเดิม ทำให้ฝ่ายตรงข้ามซึ่งมุ่งต้านทานพลังฝ่ามือไม่อาจหลบเลี่ยงพลังเร้นลับที่กระแทก

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๓๒-๓๓๓.

^๒ เรื่องเดียวกัน, ๘: ๓๕๗๑-๓๕๗๒.

^๓ เรื่องเดียวกัน, ๑๐: ๔๒๔๔.

^๔ น.พรัตน์, ผู้แปล, กระบี่ไร้เทียมทาน, ๒: ๔๓๔.

^๕ จำลอง ทิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๓, ๑๐: ๔๒๔๔.

^๖ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, ปรุพิถลุ่ม (พระนคร: เพลินจิตต์, ๒๕๐๘), ๑: ๓๗.

^๗ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๗๖.

^๘ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๓.

^๙ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๖๗.

^{๑๐} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๓.

ย้อนกลับมาได้ เพลงกระปี่สำคัญประจำสำนักฮั่วฮั่ว คือ เพลงกระปี่งิ้วลั่นเกี่ยมฮวย (กระปี่จันทรงกลด) จัดเป็นเพลงกระปี่ระดับสุดยอดของยุทธจักรชุดหนึ่ง^๑ ลักษณะพิเศษของเพลงกระปี่ชุดนี้ คือ ในเพลงกระปี่มีอยู่กระบวนท่าหนึ่งที่สามารถสลายพลัง ซึ่งฝ่ายตรงข้ามจู่โจมมาอย่างหนักหน่วงได้โดยง่ายตาย^๒

สำนักคุณลั่น ตั้งอยู่ที่ยอดเขากิมเต็งของภูเขาคุนลั่น^๓ คำ "คุนลั่น" เป็นคำแผลงมาจากคำภาษาไทยว่า "ภูเขาขุนหลวง"^๔ * ปรมาจารย์ผู้ก่อตั้งสำนัก คือ ฮ้อจ๊กเต๋า ผู้มีฉายาว่า คุนลั่นซาเซี่ย (ปราชญ์ทั้งสามแห่งภูเขาคุนลั่น) มีความสามารถในวิชา ๓ ชนิดอย่างสูงส่ง คือ วิชาสติปัญญา วิชาหมากรุก และวิชากระปี่ เนื่องจากทะนงในความสามารถจึงไปท้าทายขอประลองฝีมือกับสำนักก๊าดเสียวลี้ม จึงต้องพ่ายแพ้ เมื่อกลับไปถึงภูเขาคุนลั่นได้ตั้งสำนักคุณลั่นขึ้น รัชสมัยคนหนึ่งถ่ายทอดวิชาให้ สำนักคุณลั่นได้ขยายตัวเป็นสำนักใหญ่ในเวลาต่อมา^๕ วิชากระปี่ของสำนักคุณลั่นได้มาจากหนังสือฮ้อโตะลี้จ้อ และตำราพิศทั้งแปดประการของพระเจ้าฮอกซึ้งน้ออง ซึ่งเป็นวิชาที่มีความพลิกแพลง พิศดารมาก^๖ เพลงกระปี่ที่ยอดเยี่ยมที่สุดคือ เพลงกระปี่บ้อเซี่ยบ้อเซ็ก (เพลงกระปี่ปราศจากเสียงสัง) เป็นเพลงกระปี่ที่มีอาณาภาพสูงมาก จุดเด่นของกระบวนท่านี้ คือ ไม่มีเสียง และคู่ต่อสู้ไม่อาจเห็นทิศทางที่กระปี่พุ่งมาทำร้าย^๗ สำหรับวิชาสำคัญอื่น ๆ ได้แก่ เพลงกระปี่สุนกวงเกี่ยมฮวด (แสงกระจาย) มีจำนวนทั้งหมด ๑๐๘ เพลง แต่มีกระบวนท่ายอดเยี่ยมเพียง ๑๒ เพลง เรียกว่า ตูยจันจับยี้เกี่ยม

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๔๓.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๓๗.

^๓ จูทธิพล นิติวัฒนา, ผู้แปล, หงษ์ฟ้าประกาศกิต (พระนคร: นครสาสน์, ๒๕๐๖), ๑: ๔๔.

^๔ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๓, ๑๐: ๔๓๒๑. * คำว่า

"ภูเขาขุนหลวง" เป็นภาษาไทยเดิมตั้งแต่ครั้งยังไม่ได้อพยพมาจากประเทศจีน

^๕ เรื่องเดียวกัน, ๑: ๓๑๓.

^๖ เรื่องเดียวกัน, ๑๐: ๔๒๘๒.

^๗ เรื่องเดียวกัน, ๑๐: ๔๓๒๑-๔๓๒๔.

(สิบสองเพลง เร่งวิกรมยาม)^๑

สำนักคองทั้ง ตั้งอยู่ที่ภูเขาคองทั้ง วิชาสำคัญของสำนักนี้ คือ เพลงมวยชิดเขียด ผู้ที่สามารถฝึกวิชานี้ได้สำเร็จจะต้องเป็นผู้ที่มีกำลังภายในสูงมาก เคล็ดลับสำคัญของการฝึกวิชานี้ คือ ต้องทำให้ธาตุทั้งเจ็ดในร่างกาย อันได้แก่ หัวใจคือธาตุไฟ ปอดคือธาตุทอง ไตคือธาตุน้ำ ตับคือธาตุดิน ม้ามคือธาตุไม้ พร้อมกับธาตุลมร้อนและลมเย็นได้รับบาดเจ็บเสียก่อน ในภายหลังจึงจะเรียนรู้วิธีทำอันตรายศัตรูได้^๒

พรรคกระยาจก หรือพรรคขอทาน (ข่ายบึง) ตั้งขึ้นในสมัยราชวงศ์โหวเต๋อ เป็นพรรคใหญ่ มีสาขาอยู่ทั่วยุทธจักร ปกครองขอทานทั่วแผ่นดิน ซึ่งจำแนกออกได้เป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มเจิ้งฮี้พ่าย (พวกแต่งกายสะอาด) และพวกโอวฮี้พ่าย (พวกแต่งกายสกปรก) พวกเจิ้งฮี้พ่าย มีความเป็นอยู่เช่นเดียวกับสามัญชนทั่วไป สำหรับพวกโอวฮี้พ่ายใช้ชีวิตตามระเบียบข้อบังคับของพรรคอย่างเคร่งครัด คือ ไม่ใช้เงินซื้อสิ่งของ ไม่นั่งโต๊ะรับประทานอาหารกับผู้อื่น ไม่ต่อสู้กับผู้ที่ไม่มีความรู้ทางการต่อสู้ สมาชิกพรรคทุกคนต้องสวมเสื้อผ้า ซึ่งปะชุนด้วยผ้าสีต่าง ๆ สำหรับการปกครองภายในพรรค หัวหน้าพรรค (บึงจู้) มีอำนาจสูงสุด เครื่องหมายประจำตำแหน่งหัวหน้าพรรค คือ ไม้เท้าไม้รวกสีเขียว และน้ำเต้าสีแดง^๓ ในพิธีการแต่งตั้งหัวหน้าพรรคคนใหม่ ผู้เข้ารับตำแหน่งหัวหน้าพรรคจะต้องเข้ารับการแสดงความเคารพจากสมาชิกพรรค ซึ่งยึดถือเป็นธรรมเนียมสืบต่อกันมา คือ การถ่มน้ำลายใส่ผู้เป็นหัวหน้า เนื่องจากขอทานเที่ยวภิกขาจารไปทั่วแผ่นดิน ได้รับการดูหมิ่นเหยียดหยามจากคนทั้งปวง ดังนั้น ผู้ที่เป็นหัวหน้าของพวกขอทานจึงควรจะต้องได้รับการดูหมิ่นเหยียดหยามจากพวกของตน

^๑ สุทธิพล นิธิวัฒนา, ผู้แปล, หงษ์ฟ้าประกาศิต, ๑: ๔๑-๔๒.

^๒ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๓, ๔: ๔๐๖๔-๔๐๖๕.

^๓ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๑, พิมพ์ครั้งที่ ๔ (กรุงเทพมหานคร: บันดาลสาส์น, ๒๕๒๑), ๓: ๓๕๓.

^๔ เรื่องเดียวกัน, ๗: ๒๖๐.

^๕ เรื่องเดียวกัน, ๓: ๓๕๓.

เองเสียก่อน^๑

เครื่องหมายจำแนกตำแหน่งและอาวุโสของสมาชิกพรรค คือ ฤงผ้า ซึ่งพับติดไว้ที่เบื้องหลัง จำนวนฤงผ้าจะลดหลั่นลงมาตามลำดับอาวุโส ผู้มีฤงผ้าจำนวนสูงสุด คือ ผู้อาวุโส ๔ คน ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจรองจากหัวหน้าพรรคจะมีฤงผ้า ๔ ใบ^๒ วิชากำลังฝีมือสำคัญของพรรคของท่าน คือ เพลงฝ่ามือปราบมังกรสิบแปดท่า (ฮังเล้งจับโป๊ยเจีย) ซึ่งมีกระบวนการทำที่สำคัญที่สุดได้แก่ ท่าตั้งเล้งคู่ห้วย (ยอดมังกรเสียใจ)^๓ วิชาไม้เท้าตีสุนัข (พะเก้าอ๋อง) ซึ่งถ่ายทอดเฉพาะหัวหน้าพรรคเท่านั้น วิชานี้จะนำมาใช้เพื่อแก้ไขสถานการณ์ที่ร้ายแรงของพรรคเท่านั้น^๔

สำนักมาตรฐานซึ่งมีความสำคัญรองลงมาได้แก่ สำนักเตียมซัง สำนักแซเซี่ย สำนักเตียนซิว สำนักน้ำไธ เป็นต้น สำนักมาตรฐานเหล่านี้มีแนวทางวิชาฝีมือแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับการคิดค้นของปรมาจารย์เจ้าสังกัดเกิดเป็นวิชาใหม่ขึ้น^๕ เช่น สำนักจ้อไบ๊และแซเซี่ยมีความสามารถทางการใช้กระบี่ เป็นต้น^๖

๒. กลุ่มผู้ศึกษาวิทยายุทธจากสำนักอิสระหรือบ่อนค่ายต่าง ๆ หมู่บ้านตระกูลต่าง ๆ และสำนักคุ้มกันภัย สำนักอิสระหรือบ่อนค่ายต่าง ๆ มีจำนวนมากมาย ซึ่งจะมีบทบาทและความเก่งกล้าอย่างไรขึ้นอยู่กับผู้ประพันธ์จะกำหนดขึ้น สำหรับหมู่บ้านตระกูลต่าง ๆ มักเป็นตระกูลมั่งคั่ง มีกำลังคนมาก และมีแนววิชาเฉพาะซึ่งเป็นวิชาประจำตระกูลสืบทอดกันมาเฉพาะบุคคลในตระกูล ตระกูลที่มีบทบาทและมีการกล่าวอ้างถึงอยู่เสมอ ได้แก่ ตระกูลทั้งในเสฉวน เชียวชาญการใช้พิษ ตระกูลจู๊ย เชียวชาญการทำระเบิด เป็นต้น^๗ สำหรับสำนัก

^๑ เรื่องเดียวกัน, ๗: ๒๓๑.

^๒ เรื่องเดียวกัน, ๗: ๑๔๓.

^๓ เรื่องเดียวกัน, ๓: ๓๒๔-๓๒๖.

^๔ เรื่องเดียวกัน, ๕: ๒๕๔-๒๖๒.

^๕ ลำหับ, "ในโลกของบู๊ลิ้ม," หน้า ๗๔.

^๖ ยอ ภูอักษร, "วรรณกรรมบู๊ลิ้มหรือยุทธจักรกำลังภายใน," หน้า ๖๘.

^๗ เรื่องเดียวกัน, ๖๔.

คุ้มกันภัย เป็นแหล่งรวมผู้มีกำลังฝีมือ เพราะมีอาชีพรับจ้างคุ้มกันขนส่งสินค้า หรือบุคคลที่มีศัตรู ให้ไปสู่ที่หมายที่ต้องการ หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยที่มีชื่อเสียงมักรับศิษย์เพื่อสืบทอดวิชาฝีมือของตนและอาจจะรับช่วงงานคุ้มกันภัยด้วย

๓. ชาวยุทธจักรที่รวมตัวกันเป็นกลุ่ม มีสมญาต่าง ๆ เช่น สามเสื่อแห่งปักชิว สามสิงห์แห่งคุณลุน เป็นต้น ประกอบด้วยฝ่ายธรรมและอธรรม สำหรับลักษณะตัวละคร ความสามารถในวิชาฝีมือและบทบาทมีความสำคัญมากน้อยอย่างไรขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของผู้ประพันธ์เรื่อง

๔. ชาวยุทธจักรที่ใช้ชีวิตตามลำพังโดดเดี่ยว มีพฤติกรรมแปลกประหลาด เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ไม่เกรงกลัวใคร มีสมญาซึ่งบอกลักษณะและคุณสมบัติของบุคคลนั้น ๆ อย่างชัดเจน เช่น แมวขโมยไร้เงา กระจับปี่เดียวโลहितหยด ทารกเทพยดา มีดบินสั้นน้อย (เขี้ยวปลิวตอ) เป็นต้น กลุ่มนี้มักมีแนวทางฝีมือเฉพาะตัว ซึ่งอาจจะศึกษาจากคัมภีร์วิเศษ ได้รับถ่ายทอดจากยอดฝีมือที่ข่มข้อนอยู่ตามป่าเขาหรือนอกกำแพง เมืองจีนหรือมีบิดามารดา เป็นอัจฉริยะ คิดค้นขึ้นมาได้และมอบเป็นมรดกตกทอดมาให้

ชาวยุทธจักรทั้ง ๔ กลุ่มนี้ยังถูกจัดแบ่งให้เป็นฝ่ายธรรม หรือฝ่ายอธรรมอย่างใดอย่างหนึ่งด้วย ยกเว้นผู้ที่มีพฤติกรรมไม่แน่นอน การแบ่งฝ่ายนี้เป็นที่รับรู้และยอมรับกันในวงการยุทธจักร

ชาวยุทธจักรที่จัดว่าเป็นฝ่ายธรรม ได้แก่ สำนักมาตรฐานต่าง ๆ เพราะนอกจากจะเป็นสำนักมาตรฐาน ซึ่งเป็นแม่แบบของวิชาฝีมือแล้ว ยังมีกฎเกณฑ์ประจำสำนักให้ประพฤติแต่ความดี ห้ามทำชั่วให้สมดังคำ "ผดุงธรรม คิขิตมาร" ยอมอุทิศชีวิตเพื่อปราบอธรรม ดังนั้นจึงสามารถสังหารฝ่ายอธรรมได้โดยไม่มีความผิด และยังมีความดีความชอบอีกด้วย อาจได้รับสมญาต่าง ๆ เช่น หมัดสยบอธรรม กระจับปราบมาร เป็นต้น สำนักมาตรฐานเหล่านี้ยังถือตัวเสมือนเป็นผู้ดูแลความสงบให้แก่วงการยุทธจักร ซึ่งเป็นเสมือนการตกลงร่วมมือกันครอบครองวงการยุทธจักรอย่างไม่เป็นทางการระหว่างสำนักมาตรฐานต่าง ๆ โดยอาศัยความสัมพันธ์ของปรมาจารย์เจ้าสำนักเป็นตัวเชื่อมและเป็นธรรม เนิยมนปฏิบัติสืบทอดกันมาว่า สำนักฝ่ายธรรมจะต้องร่วมมือกันกำจัดฝ่ายอธรรม ซึ่งมักมีการแบ่งหน้าที่กันโดยปริยายว่า

พรรคกระยาจกมีหน้าที่ลือข่าวและส่งข่าว ฝ่ายปราบปราม ได้แก่ สำนักวัดเสียวลิ้ม สำนักบูติง สำนักมาตรฐานอื่น ๆ และป้อมค่ายตระกูลต่าง ๆ รวมทั้งยอดฝีมือฝ่ายธรรม

สำหรับฝ่ายธรรมนั้น ปกติมักไม่รวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ยกเว้นในการศึกการรวมตัว เพื่อผลประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ฝึกกำลังกันโคนล้มขุมกำลังขุมใดขุมหนึ่ง เพื่อสถาปนาตัวขึ้นเป็นใหญ่^๑ ฝ่ายธรรมอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งรวมตัวกันเป็นพรรคมีอิทธิพลมากเป็นผู้นำฝ่ายธรรม คือ พรรคอสูร

พรรคอสูร (ม็อก้า) มีชื่อที่แท้จริงว่า เม็งก้า (พรรคแสงสว่าง) บูชาไฟเป็นเทพเจ้า เรียกว่า "เทพเจ้าเม็งจุน" ลัทธิของเม็งก้ามีต้นกำเนิดมาจากประเทศเปอร์เซีย เผยแพร่เข้ามาสู่ประเทศจีนในสมัยราชวงศ์ถังและกษัตริย์ในราชวงศ์ถังได้ทรงสร้างวิหารได้อู๋นกววงเม็งให้ หลักธรรมของลัทธินี้ คือ

๑. มนุษย์ทุกคนมีความเสมอภาคเท่าเทียมกัน ผู้ที่ร่ำรวยต้องเผื่อแผ่ผู้ที่ยากจน
๒. ในวันหนึ่งรับประทานอาหารมือเย็นได้เพียงมือเดียว และห้ามรับประทานอาหารสดคาวและสุรา
๓. เคารพนับถือเทพเจ้าเม็งจุนเพียงองค์เดียว

เนื่องจากพรรคเม็งก้าเจริญรุ่งเรืองมากจึงได้รับการข่มเหงบีบคั้นจากขุนนางทุจริต จนต้องก่อการจลาจลขึ้นหลายครั้ง ทางราชการจึงกล่าวหาว่า พรรคเม็งก้าเป็นพรรคม็อก้า (พรรคอสูร) และปราบปรามอย่างกวาดล้าง สมาชิกพรรคเม็งก้าจึงต้องหลบซ่อนตัวและกระทำการอย่างปกปิด สำนักมาตรฐานอื่น ๆ จึงรังเกียจและหาสาเหตุข้อผิดพลาดต่าง ๆ มาทับถมเพิ่มมากขึ้น พรรคเม็งก้าจึงกลายเป็นพรรคอสูรอันชั่วร้ายในสายตาของชาวพุทธจักรตลอดมา^๒

พรรคอสูรตั้งอยู่ที่เนินกววงเม็งเต็ง ภายใต้เนินมีอุโมงค์ทางลับซึ่งเป็นเขตหวงห้าม ผู้ที่สามารถผ่านเข้าออกได้ คือ หัวหน้าพรรค (ก้าจู้) เท่านั้น^๓ ภายในอุโมงค์ติดตั้งกลไกต่าง ๆ

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๖๘-๖๙.

^๒ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๓, ๘: ๓๗๕๐-๓๗๕๓.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๗๕๔-๓๗๖๐.

และมีทางแยกซับซ้อน เพื่อป้องกันผู้ลักลอบเข้ามาก่อการร้าย^๑ สัญลักษณ์ของพรรค คือ ไฟ
 อันศักดิ์สิทธิ์^๒ เครื่องหมายประจำตัวหัวหน้าพรรคคือ ธงดวงไฟอันศักดิ์สิทธิ์^๓ บุคคลสำคัญของ
 พรรค ได้แก่ ชุดแห่งแสงสว่าง ๒ คน (กวางเมิ่งสายจู้) เจ้าที่ยิ่งใหญ่ ๔ คน (สี่ตัวอุ้งเท้าอวบ
 อ่อง) ซึ่งมีฉายานำหน้าว่า จี๋ แป๊ะ กิม แซ (สีม่วง สีขาว สีทอง สีเขียว) หัวหน้าหน่วย
 ธงอาญาสิทธิ์ ๔ คน คือ หน่วยธงธาตุทอง ธาตุไม้ ธาตุไฟ ธาตุน้ำ และธาตุดิน^๔ ต่อมาภาย
 ในพรรคเกิดแตกแยก เพราะแย้งชิงความเป็นใหญ่ จึงเกิดการรวมกำลังออกไปตั้งพรรคใหม่
 คือ พรรคแป๊ะไ้ก้า (พรรคคิ้วขาว)^๕ วิชาฝีมือสำคัญของพรรคอสูร คือ "วิชากำลังภายใน
 เคลื่อนย้ายอย่างใหญ่หลวง" (เสียงคุณตัวน้ำอี) หลักสำคัญของวิชานี้คืออาศัยกำลังภายในของ
 ศัตรูสะท้อนกลับคืนไป^๖

กิมย้งได้อธิบายความแตกต่างระหว่างฝ่ายธรรมและอธรรมไว้ในเรื่อง ผู้กล้าหาญ
คะนอง ว่า การฝึกวิชาฝีมือหรือวิทยายุทธของฝ่ายธรรมนั้น เน้นการฝึกฝนเป็นขั้นตอนโดยเริ่ม
 ฝึกกำลังภายในก่อนแล้วจึงฝึกวิชาอื่น ๆ สำหรับฝ่ายอธรรมจะไม่ฝึกกำลังภายใน แต่จะฝึก
 วิชาฝีมือตามแนวทางลัดและฝึกลมปราณไว้หนุนท่าร่างให้คล่องแคล่วเท่านั้น เพราะวิชาฝีมือ
 ตามแนวทางลัดมีแนวทางที่ลึกลึกกว่า กลุ่มอธรรมจึงพยายามเสาะหาตำราหรือวิชาแปลก ๆ
 เช่น ฝึกวิชากับซากศพ ทำฝ่ามือให้เป็นพิษ ใช้อาวุธแปลก ๆ ผลเสียของการฝึกวิชาฝีมือ
 ในวิถีทางนี้ คือ เปลี่ยนจิตใจผู้ฝึกให้กลายเป็นคนไม่รับผิดชอบและต้องเป็นคนชั่วไปโดยปริยาย^๗

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๔๔๕.

^๒ เรื่องเดียวกัน, ๘: ๓๓๗๑.

^๓ เรื่องเดียวกัน, ๘: ๓๖๖๓.

^๔ เรื่องเดียวกัน, ๘: ๓๓๗๑-๓๓๗๗.

^๕ เรื่องเดียวกัน, ๘: ๓๓๗๘.

^๖ เรื่องเดียวกัน, ๘: ๓๖๘๖.

^๗ ยอ ภูธักขร, "วรรณกรรมภูมิคุ้มหรือยุทธจักรกำลังภายใน," อ้างจาก กิมย้ง,
ผู้กล้าหาญคะนอง, แปลโดย น.นพรัตน์ (พระนคร: เพลลิจิตต์, ๒๕๑๑) ๒: ๘๖๐-๘๗๒.

สำหรับชาวพุทธจักรที่มีพฤติกรรมไม่แน่นอน ไม่อาจกำหนดได้ว่าเป็นฝ่ายธรรมหรืออธรรม ได้แก่ พวกที่ใช้ชีวิตตามลำพัง ไม่สมาคมกับผู้อื่น มีพฤติกรรมลึกลับและมีฝีมือสูง ส่วนใหญ่เป็นคนในตระกูลมั่งคั่ง อีกประเภทหนึ่ง คือ พวกที่กระทำการต่าง ๆ ตามลำพัง มีพฤติกรรมแปลกประหลาดลึกลับ ชาวพุทธจักรลุ่มนี้สามารถจำแนกได้ว่าเป็นฝ่ายธรรมหรืออธรรม โดยดูว่า เมื่อเกิดการประจัญหน้าระหว่างฝ่ายธรรมและอธรรม พวกนี้จะช่วยฝ่ายใด^๑

คุณค่าของนวนิยายจีนกำลังภายใน

นวนิยายจีนกำลังภายใน เป็นหนังสือประเภทให้ความบันเทิง ซึ่งสอดแทรกเกร็ดความรู้ทั่ว ๆ ไปในด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับประเทศจีน และชาวจีนไว้ แม้จะเป็นข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์ทีเดียวแต่ก็มีประโยชน์มากพอสมควร^๒ เพราะนักเขียนนวนิยายจีนกำลังภายในที่มีชื่อเสียงส่วนใหญ่เป็นบัณฑิตทางอักษรศาสตร์ผู้มีความรู้ทางวรรณกรรม ประวัติศาสตร์ และภูมิศาสตร์จีนเป็นอย่างดี และสามารถถ่ายทอดความรู้เหล่านั้นสอดแทรกลงไปในงานประพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น อาจจะเป็นเกร็ดความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ที่ ตัวบุคคลและอื่น ๆ กลวิธีในการสอดแทรกอาจใช้วิธีอุปมา เช่น สร้างตัวละครที่มีความสามารถทางการแพทย์แล้วอุปมาว่าเทียบได้กับหมอฮุโตในสมัยสามก๊ก หรืออาจจะเปรียบเทียบโคลงกลอนที่ตัวละครแต่งกับโคลงของ หลี่ป้อ กวีในสมัยราชวงศ์ถัง เล่าประวัติคาบบริเศษว่า กษัตริย์ในราชวงศ์ใดเป็นผู้สร้างขึ้น เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการแทรกค่านิยมทางศีลธรรมไว้อย่างชัดเจนอีกด้วย เช่น เน้นเรื่องความกตัญญูรู้คุณ ธรรมเนียมที่ห้ามผู้หญิงผู้ชายใกล้ชิดกัน ความจงรักภักดีของบ่าวที่มีต่อนาย ความผูกพันอย่างเหนียวแน่นระหว่างคนในครอบครัวที่พ่อแม่อาจเค็ดขาด เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จัดเป็นลักษณะแบบฉบับประการหนึ่งของนวนิยายจีนกำลังภายใน ยกเว้น ผลงานของ ก๊วเล้งบางเรื่อง ก๊วเล้งมักไม่เน้นคุณธรรมในความหมายตามแบบฉบับ แต่จะให้ความ

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๖๘.

^๒ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, คณะมนุษยศาสตร์, รายงานการสัมมนาการสนวนวรรณกรรมไทยปัจจุบันระดับอุดมศึกษา (เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์, ๒๕๑๖), หน้า ๔๑.

สำคัญกับคุณธรรม ซึ่งมีบทบาทสำคัญอยู่ในชีวิตประจำวันมากกว่า เช่น น้ำใจไมตรี ความจริงใจ ความรัก ความเสียสละ เป็นต้น^๑

ความรู้ที่สอดแทรกอยู่ในเนื้อเรื่อง เป็นคุณค่าของนวนิยายจีนกำลังภายในประการหนึ่ง ความรู้เหล่านี้สามารถจำแนกได้ดังต่อไปนี้

ก. ด้านประวัติศาสตร์และพงศาวดารจีน พบมากในผลงานประพันธ์ของกิมย้งโดยที่ผู้แต่งนำมาเป็นโครงเรื่องแล้วสอดแทรกตัวละครลงไป ราชวงศ์ซึ่งมักได้รับการกล่าวอ้างอิงเสมอ คือ ราชวงศ์เซ็ง ราชวงศ์หมิง ราชวงศ์ซ้อง ราชวงศ์ฮั่น และราชวงศ์ถัง ตัวอย่างเช่น ประวัติศาสตร์สมัยราชวงศ์ซ้อง

นับตั้งแต่พระเจ้าซ้องเกาโจวฮ่องเต้ ผู้สถาปนาราชวงศ์ใต้ซ้อง ปกครองแผ่นดินสืบต่อกันมาด้วยความร่มเย็นเป็นสุข... จนกระทั่งถึงรัชสมัยพระเจ้าฮุยเต้กับคิมเต้ เป็นปลายราชวงศ์ใต้ซ้อง เป็นเวลาเมื่อ ๘๐๐ ปีก่อน กองทัพฮั่นเกรียงไกรของชาวไต๋กิมก๊ก (แมนจู) ซึ่งมีกุตส เป็นประมุข ได้ยাত্রาทัพรุกเข้ามาสู่เบื้องทักษิณทิศฮั่น เป็นผืนแผ่นดินอุดมสมบูรณ์และมีแต่ความสนุกสนานเท่านั้น... พระเจ้าฮุยเต้กับคิมเต้ถูกทหารไต๋กิมก๊กจับเป็นเชลย แต่เจ้าคัง-อ๋องหลบหนีข้ามแม่น้ำแยงซีมาสู่ภาคใต้ ครั้นมาถึงเมืองหลินอานฮู้ (ฮังจิว) จึงได้สืบราชสมบัติต่อมา สถาปนาตนเองเป็นพระเจ้าซ้องเกาโจวฮ่องเต้^๒

ข. ด้านภูมิศาสตร์จีน มีการกล่าวถึงสถานที่ต่าง ๆ เช่น เมือง แม่น้ำ หมู่เกาะ สำคัญแทรกอยู่เสมอโดยใช้เป็นฉากของเรื่อง ส่วนใหญ่เป็นการกล่าวถึงโดยสังเขปเท่านั้น ตัวอย่างเช่น

"แม่น้ำใหญ่คือ แม่น้ำแยงซี ภาคใต้มี ๗ มณฑล ภาคเหนือมี ๖ มณฑล รวมเป็นแผ่นดินใหญ่ ซึ่งเรียกว่าตงจ้วน"^๓

"น้ำไต้ยู่ทางแถบใต้ของประเทศจีน มีเกาะเล็กเกาะน้อยมาก บรรดาเกาะเหล่านี้เรียกรวมว่า น้ำไต้"^๓

^๑ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๑, ๑: ๕.

^๒ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, กระบี่ล้างแผ่นดิน, ๑: ๕๕.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๕๕.

ค. ตำนานวรรณกรรมของกรีกคนสำคัญ ๆ ของจีนทั้งประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง ส่วนใหญ่จะเป็นการยกมากล่าวให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง และบางครั้งเป็นผลงานของกรีกโบราณ ซึ่งไม่ปรากฏนาม ตัวอย่างวรรณกรรมร้อยแก้ว เช่น สามก๊ก

วานท่านจงดูอย่างโจโจซึ่งเป็นวีรบุรุษที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งในสมัยสามก๊ก คุณ-สมบัติอันพิเศษของโจโจก็คือ ความใจดำ การที่โจโจฆ่าลิโป้เสียผู้ให้ความอุปการะแก่ตนในยามยาก ข่าขงหยงผู้ที่ปรารถนาดีกับตน ข่าเหยิวลิวนคนชื่อ ข่าพระชายากับพระราชบุตร ซึ่งเป็นการฆ่าฟันคนให้ถึงแก่ความตายอย่างมิได้มีความเกรงกลัวกับผู้ใด มิหนำซ้ำโจโจยังประกาศก้องให้คนทั่วโลกทราบอีกว่า เราขอยอมแล้วที่จะทรยศกับคนทั้งโลก แต่เราจะมิยอมให้คนทั้งโลกมาทรยศกับเราเป็นอันขาด...

ในการแปลร้อยกรองของจีนมาเป็นภาษาไทยนั้น ไม่ปรากฏว่าผู้แปลคนใดที่ใช้สัน-ลักษณะไทยเข้าไปช่วย ตัวอย่างวรรณกรรมร้อยกรอง เช่น โคลงสักงิ้วของเตียวอ้อ๊ว กรีกในสมัยราชวงศ์ซ้อง บรรยายถึงความเศร้าสลดใจต่อเหตุการณ์เมื่อครั้งราชวงศ์ใต้ซ้องหลบหนีพวกไต๋กิมก๊ก (แมนจู) อพยพข้ามแม่น้ำแยงซีไปตั้ง เมืองหลวงอยู่ทางภาคใต้

ไต้ยิ่นเสียงกล่าวว่าแผ่นดินตงจ้วนนั้น

ประชาชนต่างพากันมุงมองอยู่ทางใต้

เป็นที่รวมของบรรดาวงศ์ตระกูลแห่งทั้งปวง

ทำให้ผู้ที่เดินทางมาบัง เกิดความรักชาติ เข้าจับใจ

ต้องหลังน้ำตาไหล^๒

ง. ตำนานคำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขงจื้อ เม่งจื้อ เล่าจื้อ ในการอ้างถึงมักจะให้ตัวละคร เป็นผู้กล่าว ไม่มีกำหนดว่าจะอ้างคำสั่งสอนของนักปราชญ์ท่านใด การนำมาอ้างขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง ตัวอย่างเช่น คำสั่งสอนที่อ้างว่าเป็นขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

"ความระวางคือ ไฟกองใหญ่ที่คอยเผาผลาญหัวใจของผู้ที่คิดหากระวาง..."^๓

^๑ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๓, ๘: ๓๓๐๑.

^๒ เรื่องเดียวกัน, ภาค ๑, ๓: ๔๒๒.

^๓ เรื่องเดียวกัน, ภาค ๓, ๑: ๒๐๓.

คำสอนของขงจื้อ

"ประเทศมีหลักธรรมย่อมไม่เปลี่ยนแปลง เพราะคนยังแข็งอยู่ ประเทศไม่มีหลักธรรม
ตายก็ไม่เปลี่ยนแปลง คนยังแข็งอยู่อีกนั่นแหละ"^๑

ขงจื้อได้อธิบายความหมายไว้ว่า

ยามใดที่ประเทศปกครองอย่างบริสุทธิ์มีหลักธรรมถึงแม้ว่าท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่
ก็ไม่เปลี่ยนแปลงสิ่งที่รักษากันมาไว้แต่ก่อน ยามใดที่ประเทศปกครองอย่างเหลว-
แหลกเสื่อมทราม ท่านควรรำพึงว่ารักษาความดีของตนไว้ ไม่ยอมละทิ้งอุดมธรรม
อันสูงส่งของตน จึงจะนับว่าเป็นยอดชายชาตรีได้^๒

คำสอนของเม่งจื้อ

"หญิงกับชายหาควรที่จะสนิทสนมกันไม่เกี่ยวกับมารยาททางประเพณี... ถ้าหากผู้ที่เป็น
สะใภ้จะจมน้ำตาย น้องสามีจะช่วยเหลือก็เพียงมือเท่านั้น..."^๓

คำสอนของเล่าจื้อ

ในคัมภีร์เต๋า เต็ก เก็ง (คัมภีร์คุณธรรม) ของเล่าจื้อกล่าวไว้ว่า เอาดินมาปั้น
เป็นของใช้ ได้อาศัยความว่างจึงมีของใช้ เจาะช่องประตูหน้าต่างทำเป็นห้อง ได้
อาศัยความว่าง จึงมีห้องได้ มีความหมายว่า

การเอาดินมาปั้น เป็นขามใบนี้ เพราะว่าตรงกลางของมันว่างเปล่าจึงมีประ-
โยชน์ใส่ข้าวได้ ถ้าหากตรงกลางไม่มีความว่างเปล่าถือ เป็นก้อนดินที่เคลือบไว้
แล้วยังจะให้ใส่ข้าวได้อยู่หรือ การเปิดช่องประตูหน้าต่างของห้องหับของบ้าน เรือน
เพื่อปรารถนาให้ความว่างเปล่าของการเข้าออกสู่ภายในออกไปภายนอก เมื่อ
บ้านเรือนมีผนังรอบสี่ด้านตรงกลางจึงว่างเปล่าทำให้ห้องนั้น เป็นที่พักอาศัยของคน
ได้ หากบ้านนั้นปลูกสร้างด้วยการประเด เประเด เครื่องไม้เต็มไปหมดและช่องหน้าต่างไม่
มี มันคงปราศจากประโยชน์อันใด^๔

^๑ เรื่องเดียวกัน, ภาค ๓, ๓: ๔๑๖.

^๒ เรื่องเดียวกัน, ภาค ๓, ๓: ๔๑๗.

^๓ เรื่องเดียวกัน, ภาค ๑, ๘: ๘๘.

^๔ เรื่องเดียวกัน, ภาค ๑, ๔: ๓๘๓-๓๘๔.

จ. ด้านปรัชญาชีวิตซึ่งชาวจีนยึดถือ เป็นกฎ เกณฑ์สำคัญในการดำเนินชีวิต ตัวอย่างเช่น ความรู้สึกของบุคคลซึ่งมีความสามารถสูงสุดจนไม่มีใครเทียบเทียมได้ คือ ความรู้สึกอ้างว้างเดียวดาย

“เบื้องสูงสุดเหน็บหนาว คนผู้หนึ่งเมื่อโตได้เข้าถึงตำแหน่งหนึ่งความรู้สึกเดียวดายมิได้”^๑

ปรัชญาเกี่ยวกับการกระทำของมนุษย์ ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการกระทำของมนุษย์ ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่สามารถใช้ได้ในทุกยุคทุกสมัย ตัวอย่างเช่น

“ในชั่วชีวิตหนึ่งของแต่ละคน ยากยิ่งที่จะไม่กระทำเรื่องโง่เขลา เช่นข้าพเจ้าไปบางประการ หากทุกคนต่างกระทำเรื่องฉลาดปราดเปรื่อง ชีวิตโยมิใช่แปรเปลี่ยนเป็นยิ่งไร้รสชาติ? ยิ่งไร้ความหมาย?”^๒

แต่ละคนต่างเคยกระทำผิดพลาด เรื่องบางประการแม้ท่านกระทำผิดพลาด แล้ววันหน้ายังพอมีวิธีไปเหนียวรั้งให้คืนกลับ แต่มีเรื่องบางประการหากท่านกระทำผิดพลาดก็ไม่มีวันเสริมคืนได้เลย... ช่วงชีวิตหนึ่งของคนเราเพียงกระทำ ความผิดถูกฤษฏ์ที่ไม่มีปัญญาเสริมชดใช้ได้ตลอดกาลสักครั้ง มีว่าจิตเจตนาของมันจะ เพราะอะไร มันจะต้องเจ็บปวดใจเพราะเรื่องนั้นไปตลอดกาล แม้นับว่าผู้อื่นอโหสิให้มัน แต่มันกลับไม่มีปัญญาอโหสิให้แก่ตัวเอง ความรู้สึกเยี่ยงนั้นจึงน่ากลัวอย่างแท้จริง”

จวบจนบัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ ชีวิตคนเรานับว่ามีเรื่องอยู่ดีธรรมอยู่มากหลายจริง ๆ... สมมติเช่น มีบางคนถือคุณธรรมความดีมาชั่วชีวิต เพียงแต่โชคร้ายไปกระทำผิดเรื่องหนึ่งและ เรื่องนั้นมักจะบันดาลให้มันเจ็บแค้นไปชั่วชีวิต มิเพียงผู้อื่นยอมอโหสิให้มันเท่านั้น ตัวมันก็ไม่มีความอโหสิให้แก่ตัวเองด้วย^๓

มนุษย์ยังมีชีวิตก็ต้องมีปณิธาน มีจุดหมายก็ต้องไปมานะพยายามโดยไม่คำนึงถึงความใด ๆ สำหรับผลของความมานะพยายามจะเป็นความสำเร็จหรือล้มเหลว เป็นสุขสันต์หรือเศร้ารันทด พวกมันต่างมิได้แยแสสนใจ... มีบ้างบางคนอาจจะเห็นว่าบุคคลเช่นนี้โง่เขลาอย่างยิ่ง แต่หากโลกไม่มีคนประเภทนี้โลกจะมีทราบกลายเป็นสภาพใดไปเสียแล้ว^๔

^๑ น.นพรัตน์, ผู้แปล, กระบี่ไร้เทียมทาน, ๑: ๑๔๘.

^๒ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, ฤทธิ์มืดสิ้น (กรุงเทพมหานคร: ประพันธ์สาส์น, ๒๕๑๔),

๓: ๘๘๔-๘๘๕.

^๔ เรื่องเดียวกัน, ๖: ๒๕๕๕-๒๕๖๐.

^๕ เรื่องเดียวกัน, ๕: ๑๔๕๘.

^๖ เรื่องเดียวกัน, ๖: ๒๗๔๔.

ฉ. ด้านสุนาษิต คำคม คำพังเพย คติสอนใจของจีน มีปรากฏในนวนิยายจีนกำลังภายในแทบทุกเรื่องโดยให้ตัวละครเป็นผู้กล่าว เป็นส่วนหนึ่งที่เสริมให้เนื้อเรื่องน่าสนใจมากขึ้น และช่วยเพิ่มคุณค่าให้กับนวนิยายจีนกำลังภายใน ตัวอย่างเช่น

“เหลือขุนเขาแมกไม้ไว้ มีต้องวิตกไร้หินไฟ”^๑

ดวงจันทร์ขึ้นสู่ยอดเหมย โฉมละคราณมีนัดหมาย บรรยากาศตื้นตันซึ่งใจเพียงไร ทำนโยต้งมาตัมกะเรียน เผาพิณทำลายบรรยากาศให้ย่อยยับไปด้วย ความหมายก็คือ

กะเรียน เป็นนกที่หลวงจีนนักพรตนิยม เลี้ยงและ เขียนผู้วิเศษใช้ เป็นพาหนะจึงถูกถือ เป็นสัตว์สูงไม่อาจแตะต้องทำลาย พิณ เป็นเครื่องดนตรีที่ปราชญ์บัณฑิตบรรเลงผ่อนคลายอารมณ์ สร้างจินตนาการ ตัมกะเรียน เผาพิณจึงเป็นการกระทำที่อำมหิตที่สุด^๒

“โบราณว่าไว้ ทหารมายกทัพต้าน น้ำมาสร้างทำนบกั้น”^๓

“รักนักมักกลายเป็นแค้น ความหลัง เจก เช่นหมอกผ่านตา”^๔

“กองทัพบ่ได้รับความเจ็บแค้นมากก็ยอมทำการรบได้ชัยชนะ เป็นธรรมดา”^๕

ช. ด้านวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวจีน สามารถจำแนกย่อ ดังนี้

ความเชื่อและทัศนคติ เป็นสิ่งที่ชาวจีนยึดมั่นและปฏิบัติตามอย่างเหนียวแน่น เช่น ผู้ชายชาวจีนต้องมีความกตัญญู กล้าหาญ ซื่อสัตย์ มีสัจจะ เป็นต้น ดังตัวอย่าง

ฆ่าบิดาและย่า ยีมารดานั้น เป็นความอาฆาตแค้นที่กว้างขวางดุจดมหาสมุทร ใหญ่โตหนักหน่วงยิ่งกว่าขุนเขา หากมันมีสามารถจะฆ่าฟันตัวฆาตกร เพื่อ เช่นแก่ วิญญาณของผู้บังเกิดเกล้าก็จำเป็นจะต้องอัคริบัติกรรม เพื่อทดแทนสังเวทต่อข้อความอาฆาตนี้จึงจะสามารถสงบใจไปสู่ปรโลกได้^๖

^๑ เรื่องเดียวกัน, ๒: ๕๐๒.

^๒ เรื่องเดียวกัน, ๒: ๕๒๑.

^๓ เรื่องเดียวกัน, ๓: ๑๑๐๔.

^๔ น.นพรัตน์, ผู้แปล, หงส์ผงาดฟ้า (กรุงเทพมหานคร: บรรณกิจ, ๒๕๒๑), หน้า ๔๗.

^๕ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๓, ๑: ๒๗๐.

^๖ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, กระบี่ล้างแค้น, ๑๐: ๔๔๙๖.

"ลูกผู้ชายชาติวีรชนเลยจะมีรักอาศัยในชีวิตอยู่ได้โดยไร้เหตุผล"^๑

"คำพูดของลูกผู้ชายชาติวีรชนหนักแน่นกว่าขุนเขา"^๒

การแต่งกาย ส่วนใหญ่เป็นการบรรยายถึงการแต่งกายของสตรี มักกล่าวไว้โดยสังเขปเท่านั้น แต่ก็สามารถทำให้ทราบถึงลักษณะการแต่งกายของสตรีในยุคสมัยนั้น สตรีรำรวยจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่หรูหราสวยงาม สตรียากจน แต่งกายด้วยเสื้อผ้าราคาถูกไม่สวยงาม ตัวอย่างเช่น

"สตรีนางหนึ่งนั่งอยู่ เส้นผมยาวสลวยสยายลงมาประบ่า สวมเสื้อผ้าสีขาวทั้งชุด ศิระษะมีสายทองคำรัดเส้นผมงามไว้"^๓

"... นางสวมใส่เสื้อผ้าที่ทอด้วยฝ้ายอย่างหยาบ ๆ แสดงให้เห็นว่านางเป็นหญิงสาวชาวบ้านนอกที่ยากจนคนหนึ่ง เส้นผมสีทองเหลืองของนางเป็นกระเชิงยุ่งเหยิง..."^๔

สตรีสมัยนั้นยังนิยมใช้เครื่องสำอางและเครื่องประดับ จึงมีการกล่าวถึงร้านขายเครื่องสำอาง ซึ่งมีบริการเสริมสวยสำหรับสตรีด้วย

ฝั่งตรงข้ามเป็นร้านเล็ก ๆ ประตูดับ เหนือประตูร้านแขวนป้ายไม้สีขาวเขียนอักษร

ร้านเก่าชยุตัวเนี้ย

ชายเฉพาะสิ้นจ้อย่างดี ฝุ่นขาววังอย่างดี เข้มปีกด้ายสี น้ำมันดอกไม้ ถอนขนหน้า สระผม เจาะหูแก่สตรีด้วยราคาเย็บฮีแปะทั้งสิ้น^๕

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๗๕๔.

^๒ เรื่องเดียวกัน, ๓: ๑๐๓๑.

^๓ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๑, ๓: ๑๔.

^๔ เรื่องเดียวกัน, ภาค ๓, ๗: ๓๑๒๐.

^๕ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, ขอสี่เยื้อง (กรุงเทพมหานคร: บรรณาการ, ๒๕๒๓),

รสนิยมในการสวมรองเท้าของชาวนครไชยศรี

... คนที่สัญจรไปมาตามท้องถนนหนทางต่างไม่นิยมสวมรองเท้าจริง ๆ มีบ้างเท้าเปล่า มีบ้างลากรองเท้าแตะ แม้จะมีคนสวมรองเท้าก็ได้ตั้งสนรองเท้าขึ้นหุ้มแต่เหยียบส้นต่ำลงจนคล้ายเป็นรองเท้าแตะ ข้อเท้ากลมกึ่งขาผ่อง เป็นयोगโยสวมอยู่ในรองเท้าไม้ที่ขลิบทอง^๑

ประเพณีเกี่ยวกับชีวิต ให้ความรู้เกี่ยวกับประเพณีของชาวจีน ได้แก่ การเกิด การแต่งงาน การตาย เป็นต้น

ประเพณีการแต่งงาน

ครั้นเมื่อเวลาจวนจะถึงสามโมง เข้าก็เป็นเวลาได้ฤกษ์งามยามดี จึงจุดพลูยิงปืนตั้งสนั่นหวั่นไหว เอ๊ย เอ๊ยกับอ๊าง เอ๊ยวก็ เขกขบรรดาแขกทั้งปวงไปสู่ที่ห้องโถงใหญ่ และเจ้าหน้าที่ประกอบพิธีในครั้งนี้ได้ประกาศรายการในพิธี... ปรากฏเสียงประทัดกึกก้อง... ฝ่ายชายอยู่ทางเบื้องซ้าย ฝ่ายหญิงอยู่ทางเบื้องขวา เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวก็ยืนเคียงคู่กันอยู่

เจ้าหน้าที่ที่ประกาศพิธีก็ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังว่า จงคำนับเทพดาฟ้าดิน เตียบ้ออวังกับนางจิวจี้หยกกำลังจะคุกเข่าหมอบลงไปคำนับที่ผืนผ้าพรมสีแดง...^๒

"ในที่สุด ไอ้วทิววยยังคงสวมหมวกทรงสูงใบนั้น เปลี่ยนเป็นชุดริ้ววาทที่แดงบาดตา... ซินเนี่ย (เจ้าสาว) ก็สวมหมวกทรงสูง เสื้อริ้ววาทแดงฉาน แต่ยังมีแพรแดงอีกผืนหนึ่งคลุมหน้าไว้"^๓

จินโบราณมีประเพณีครอบครัว เศรษฐีที่ไม่มีบุตรชายสืบทายาท ผู้ใดจะเป็นเขยต้องไปอยู่บ้านของฝ่ายสตรี ให้กำเนิดบุตรธิดาต้องอยู่ตามมารดา บุรุษที่ยินยอมเป็นเจ้าส่วย (บุตรเขย) ส่วนมากยากจน หรือไม่ก็เกียจคร้าน เจ้าส่วยจึงถูกผู้คนเหยียดหยามดูแคลนอย่างยิ่ง^๔

^๑ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, จอมโจรจอมใจ, ๕: ๒๓๔๖.

^๒ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๔, พิมพ์ครั้งที่ ๓ (กรุงเทพมหานคร: บันดาลสาส์น, ๒๕๒๒), ๕: ๑๒๘๑-๑๒๘๒.

^๓ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, จอมโจรจอมใจ, ๓: ๑๓๓๗.

^๔ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, จิ้งเหลนมหากาฬ (กรุงเทพมหานคร: ประพันธ์สาส์น, ๒๕๒๒), ๑: ๒๘๙.

ประเพณีการไว้ทุกข์แก่ผู้ตาย

"เห็นนางแต่งกายด้วยเสื้อผ้าชุดไว้ทุกข์ หูหัดดอกไม้ขาวทำด้วยแพรขาว สวมรองเท้าคู่เล็ก ๆ ..."^๑

การตั้งบ้านเรือน การตั้งบ้านเรือนในแต่ละภาคแตกต่างกันตามความเหมาะสมสำหรับความมั่งคั่งหรือความยากจนขึ้นอยู่กับฐานะของเจ้าของบ้าน เช่น หมู่บ้านชนบท บ้านเรือนจะมีลักษณะเป็นกระท่อมมุงด้วยหญ้าและลอมรั้วไม้ไผ่ ตัวอย่างเช่น หมู่บ้านจุกเขย ซึ่งตั้งอยู่นอกกำแพงเมืองยังจิวคานตะวันออก^๒ บ้านพักเศรษฐีจะมีลักษณะสวยงาม มีการปลูกสร้างและตกแต่งอย่างประณีต ดังปรากฏในการบรรยายถึงบ้านพักเศรษฐีริมทะเลสาบไท่โอ้ว ด้านตะวันออกของเมืองจื่อชอง

"ตึกสูง เบื้องหน้าติดต่อกัน เป็นพิคดูเป็นหมู่บ้านใหญ่... ปลูกสร้างเป็นระเบียบงดงามดีตามเสาวนแกะสลักลวดลายอย่างวิจิตรตระการตา เปรียบเทียบกับหมู่บ้านใหญ่ ๆ ในแผ่นดินทางเหนือเห็นผิดกันไกล"^๓

การประกอบอาชีพ มักเป็นการกล่าวถึงอาชีพที่ขึ้นชื่อของประชาชนในถิ่นนั้น ตัวอย่างเช่น เมืองจื่อชองมีชื่อเสียงในการทำเครื่องเคลือบลายคราม^๔ เมืองหลินอานผู้มีชื่อเสียงในการทำผ้า^๕ นอกจากนี้ ยังมีการกล่าวถึงอาชีพธรรมดาทั่ว ๆ ไป เช่น อาชีพขายดอกไม้

"... เมื่อถึงนอกเมืองไชวจิวจะเห็นครุณีน้อยที่หัวตะกร้ามะลียู่มากหลายเรียงอย่างแคล้วคล่องว่องไวไปตามรถสัญจรสับสน... ได้ยินเสียงสดีไฟไพเราะที่กล่าวในสำเนียงระรื่นหูของพวกนางมีผู้ใดอดใจไม่ไปซื้อมะลิจองนางสักดอกสองดอกได้"^๖

^๑ จาลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๑, ต: ๓๘๖.

^๒ เรื่องเดียวกัน, ๑: ๑๕.

^๓ เรื่องเดียวกัน, ๓: ๔๒๕.

^๔ เรื่องเดียวกัน, ๓: ๔๑๔.

^๕ เรื่องเดียวกัน, ๑๐: ๑๘๕.

^๖ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, จอมโจรจอมใจ, ๕: ๒๓๔๗.

ภาษา ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาพูดในแต่ละภาคของประเทศจีนซึ่งใช้ภาษาพื้นเมืองที่มีสำเนียงแตกต่างกัน เช่น ภาคใต้ใช้ภาษากวางตุ้ง ปักกิ่งใช้ภาษาหลวง เป็นต้น ประชาชนในแต่ละภาคเมื่อใช้ภาษาหลวงมักจะมีสำเนียงภาษาพื้นเมืองของตนปะปนอยู่ทำให้สามารถบ่งบอกได้ว่า บุคคลนั้นเป็นชาวภาคใด เมืองใด^๑

นอกจากนี้ ยังมีคำต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น "เต๋าต้า" เป็นคำคำที่รุนแรงที่สุดของคนจีน มีความหมาย ในทางซี้ซลาด เลวชาติสามานย์ หัวหน้าช่องโสเภณี^๒

ข. คำค่านิยมในการดำเนินชีวิตของชาวจีน มักเป็นค่านิยมทางศีลธรรม จริยธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนไม่ว่าเชื้อชาติใดสามารถนำไปดัดแปลงใช้ได้ตามความเหมาะสม เช่น การรักษานวลสงวนตัวของสตรี

"เมื่อสมัยโบราณนั้น บรรดาบุตรสาวของผู้คมีเงิน ไม่มีโอกาสจะออกจากประตูบ้านไปไหนได้ ดังนั้นเมื่อแรกรุ่นวัยกำตัดได้มีโอกาสพบเห็นชายหนุ่มอันต้องตาต้องใจก็บังเกิดความปฏิพัทธ์เสน่หาขึ้นมาได้รวดเร็ว"^๓

"... เป่าสิ่วลี้กขวยอายุที่สุด ที่นางกำลังตกอยู่ในอ้อมแขนสามีที่ประคองกอดรัดไว้ โดยมีชายอื่นมายืนรับรู้อยู่"^๔

ณ. ด้านการต่อสู้ การตั้งค่ายกล การฝึกวิชาฝีมือ วิชากำลังภายใน และยุทธวิธีในการทำสงคราม ให้ความรู้เกี่ยวกับวิชาการต่อสู้โดยสังเขป ตัวอย่างเช่น

ค่ายกล มี ๒ ประเภทคือ ประเภทแรกเป็นค่ายกลที่ใช้กลุ่มคนก่อตั้งขึ้นเป็นการรวมกำลังกันเพื่อให้มีอำนาจในการต่อสู้ศัตรูเพิ่มมากขึ้น เช่น ค่ายพระอรหันต์

^๑ เรื่องเดียวกัน, ๑: ๓๔.

^๒ เรื่องเดียวกัน, ๖: ๒๖๐๖.

^๓ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๑, ๖: ๑๔๔.

^๔ เรื่องเดียวกัน, ๑: ๔๔.

อันขบวนการค่ายพระอรหันต์ (ล่องหังตั้ง) นี้มีหลวงจีน ๑๐๘ รูปรวมกันเป็นขบวนการนี้ภายในขบวนการนั้นได้แบ่งเป็น ๑๒ แถว แถวหนึ่งมีหลวงจีน ๘ รูป... ทุกคนก็ยกมือขึ้นข้างเดียวตั้งคารวะอยู่ตอนหว่างอก

ทุกแถวนั้นมาตรงว่าจะตั้งตรงบ้างขวางบ้าง เฉลียงบ้างแต่ทุกแถวก็มีระเบียบเรียบร้อย และมีท่าทำตามสบายมีต้นเต็น^๑

ค่ายกลประเภทที่สอง เป็นค่ายกลที่สร้างขึ้นจากต้นไม้ กิ่งไม้ ก้อนหิน ฯลฯ โดยปลูกหรือจัดตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้ในทิศทางต่าง ๆ ตามหลักวิชาการตั้งค่ายกลซึ่งมีอยู่หลายชนิด ค่ายกลประเภทนี้สร้างขึ้นเพื่อกักขังศัตรู หรือป้องกันมิให้ศัตรูล่วงล้ำเข้ามาทำอันตรายได้ ตัวอย่างเช่น ค่ายกลที่เกาะห้อยยวดเข้าของอั้งเอี้ยะซือ สร้างไว้รอบเกาะเพื่อป้องกันผู้บุกรุก เป็นค่ายกลที่สร้างขึ้นจากต้นไม้ และต้นไม้ดอก โดยปลูกต้นไม้ตามแบบค่ายกลโปิยตันให้หัวของขงเบ้งเมื่อหลงเข้าไปในค่ายกลจะถูกกักให้เดินวนเวียนอยู่แต่ภายในไม่สามารถหาทางออกมาได้^๒

การฝึกกำลังภายใน

เรามีคำพูด ๔ คำ... สติมั่นอารมณ์ก็หาย มีความว่างอารมณ์ก็เดิน จิตตายความเป็นเทพเจ้าก็อุบัติขึ้น ความสว่างมีมากความมืดก็หายไป...

เมื่อก่อนจะนอนนั้นจำเป็นต้องทำจิตใจให้ว่างเปล่าแฉ่งส่องใสปราศจากความฟุ้งซ่านกังวลใด ๆ แล้วค่อยตะแคงนอนทางขวา สูดลมหายใจให้เป็นจังหวะสม่ำเสมอ วิทยญาณจะได้ไม่ร่วงพล่านอยู่ภายใน จิตใจก็ไม่ฟุ้งซ่านออกภายนอก^๓

ไพเราะแต่ก็คือ ในขณะที่เดินกำลังภายในเข้าฝึกตัว และยังมีหันจะฝึกตัวสู่จุดเกาเกงสี่โพ้ว จับที่เต่งแล้ว และยังมีได้ฟุ้งย้อนโคจรกลับสู่ศูนย์ ก็ประสบกับการก่อควนอย่างฉับพลันกระทันหัน หรือถูกการโจมตีอย่างรุนแรง ทำให้พลังลมปราณทั่วทั้งร่างต้องชะงักงันและกระจัดกระจายเข้าจุดตามจุดเส้นชีพจร^๔

^๑ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, กระบี่ล้างแค้น, ๑: ๑๘๘.

^๒ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๑, ๔: ๓๐๖-๓๐๗ และ ๓๔๖.

^๓ เรื่องเดียวกัน, ๒: ๑๔๔.

^๔ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, เพชรฆาตหน้าหยก (กรุงเทพมหานคร: ประพันธ์สาส์น,

ยุทธวิธีในการสงคราม

การโจมตีโดยไม่โจมตี และการไม่โจมตีแต่โจมตี... คือสร้างโจมตีเมืองหลวงของแผ่นดินไตก็มกก็เพียงแต่ยกประชิดกำแพง เมืองล้อม เมืองไว้และเมืองใต้เสียงนี้เป็นที่ประทับของฮ่องเต้แห่งแผ่นดินไตก็มกก็ แต่มีทหารประจำเมืองไม่มากมายเท่าใด ครั้นเมื่อเห็นกองทัพของเรายกประชิดเข้าไปในเมืองหลวง พวกทหารแห่งแผ่นดินไตก็มกก็ ซึ่งอยู่ในเมืองด่านทั้งกวน คงจะต้องยกกองทัพกลับไปป้องกันเมืองหลวง ตามหลักวิชาพิชัยสงคราม กล่าวว่าการตียกทัพทหารเดินทางไปทั้งกลางวัน กลางคืน ด้วยมุ่งหวังที่จะเอาชัยชนะในการสงคราม หรือจะจับตัวแม่ทัพ ผู้ที่มาที่หลังย่อมเห็นคเห็น้อย...

ญ. ด้านอาวุธ อาวุธลับ

อาวุธที่กล่าวถึง มักจะเป็นอาวุธพิเศษ ซึ่งชาวยุทธจักรต้องการครอบครองเป็นเจ้าของ อาวุธมาตรฐานต่าง ๆ และอาวุธนอกสาระบบ ตัวอย่างเช่น

กระบี่ขวางงิ้วชิงเกี่ยม (กระบี่พิเศษทะเลาะจันทร์) เป็นอาวุธประจำตระกูลไชมิ่ง... เป็นกระบี่อาถรรพณ์ของแผ่นดินตามคำรำสือ หลอมจากยอดเหล็กเก่าเยะเยียบ ขณะหลอมกระบี่ปรากฏฮึกาตัวหนึ่งพุ่งเข้าหาเตาหลอมกระบี่ แปดเป็อนกดินอายชั่วร้าย กระบี่พ้อออกจากเตาหลอม ผู้หลอมกระบี่กระทบถูกก็เสียชีวิต^๒

"ทวนคือ บรรพบุรุษอาวุธต่าง ๆ กระบองคือ เจ้าแห่งอาวุธทั้งหลาย..."^๓

อาวุธที่ใช้กันมาก อีกอย่างหนึ่งก็คือ อาวุธลับพิเศษต่าง ๆ ทั้งที่ใช้กลไกและอาบยาพิษ ที่มีอำนาจร้ายแรงมาก ตัวอย่างเช่น

"เข็มพิษเหล็กในผึ้ง (ของบวยจ่า) ของบ้อมค้ายตระกูลเฉ่ (แจ๊แก่เป้า) เป็นอาวุธลับ ๑

ใน ๔ ชนิดที่มีพิษร้ายกาจอำมหิต... เป็นสิ่งอาศัยกำสั่งไม่มีที่แท้จริง ชัดขวางออกไป..."^๔

^๑จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๑, ๑๐: ๑๗๒.

^๒ม.นพรัตน์, ผู้แปล, ดับอสูร (กรุงเทพมหานคร: บรรณกิจ, ๒๕๑๔), ๓: ๓๐๖.

^๓ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, ฤทธิ์มีดสั้น, ๒: ๖๒๒.

^๔ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, กระบี่ล้างแค้น, ๓: ๑๐๐๕-๑๐๐๕.

"เป่าโหวได้ช่วยเต็ง เป็นกล่องอาวุธลับมีกลไกสำหรับกบยิงอาวุธลับ เป็น เข็มเงินยี่สิบเจ็ด เล่ม มีอานุภาพร้ายแรง และไม่เคยพลาดเป่า"^๑

ฉ. ด้านการแพทย์แผนโบราณ สมุนไพรชนิดต่าง ๆ

สอดแทรกความรู้เกี่ยวกับยาที่มีประสิทธิภาพสูง และการรักษา ตัวอย่างเช่น การใช้ กำลังภายในชั้นสูงขับพิษร้ายของวิชาฝ่ามือพิษดึกดำบรรพ์ ออกจากร่างกายจึงรักษาด้วยยา

... อุ่มร่างผู้ถูกพิษใส่ลงไปในถังใหญ่ใส่น้ำท่วมถึงคอ ก๊วยเซ็งเห็นเฮงชู่ฮัด หลับตาระบายลมหายใจออกอย่างแรง และค่อย ๆ สูดเข้าไปอีกระยะเวลา หม้อข้าวเดือด น้ำใสในถังนั้นได้เปลี่ยนสภาพเป็นสีดำเข้มขึ้นทุกที พร้อมกับดวง หน้าของเฮงชู่ฮัดค่อยมีสีโลหิตขึ้นตามลำดับ... ก๊วยเซ็งเปลี่ยนน้ำรวมเจ็ดครั้ง ปรากฏไม่มีสีดำอีกแล้ว... เฮงชู่ฮัดให้ก๊วยเซ็งไปขอยืมพุท้่นและหมึกของ เสมียนโรงเตี๊ยมมาเขียนเทียบยา... ยาตามเทียบสี่อย่างคือ ช่วยเคี้ยก งูชิต บู๋เฮียะ ฮัมต้า (ตีหมี่)...^๒

สมุนไพรที่กล่าวอ้างถึงในนวนิยายจีนกำลังภายในมักเป็นสมุนไพรทรงคุณค่า ซึ่งหายาก และมีการแย่งชิงกันเป็นเจ้าของ ตัวอย่างเช่น สมุนไพร ซึ่งสามารถรักษาคนตายให้ฟื้นคืนชีวิต คือ บัวหิมะอายุหมื่นปี ติงกูพิษอายุพันปี เลือดปลาลี่ฮ้ออายุร้อยปี และรากฮ่อชิวโอวที่ได้แปลงสภาพเป็นลักษณะศิระษะมนุษย์แล้ว^๓

ยาพิษ มีบทบาทสำคัญในนวนิยายจีนกำลังภายในทั้งในด้านการทำลายล้าง และการรักษาชีวิต

ยาพิษในโลกนี้พอจะแบ่งเป็นสองประเภท ประเภทหนึ่งแม้ไม่มีสีไม่มีกลิ่นรส แต่กลับสามารถบันดาลให้คนที่ถูกพิษตาย มีสภาพน่าสยดสยองให้ผู้เพียงเห็นก็หวาดหวั่นขวัญเสีย เนื่องจากพิษประเภทนั้นไม่เพียงปลิดชีวิตคน ยังจะมีความแสดงอำนาจข่มขวัญผู้คนอีก^๔

^๑ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, จอมโจรจอมใจ, ๖: ๒๖๕๕-๒๖๕๘.

^๒ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๑, ๓: ๖-๗.

^๓ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, กระบี่ล้างแค้น, ๑๐: ๔๗๕๗.

^๔ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, ฤทธิ์มีดสั้น, ๓: ๑๐๐๘.

ฎ. คำนวณวิทยาการทางเครื่องมือกล การใช้กลไกอัตโนมัติในด้านต่าง ๆ เช่น ค่าย
ดูประตูกล กับดัก เป็นต้น มักสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์ในการป้องกันศัตรู หลบซ่อนศัตรู และ
เก็บสมบัติสิ่งมีค่า ตัวอย่างเช่น

มันกดมือลงบนแท่นศิลาเบา ๆ ยังเกิดเสียงโครมใหญ่ ปรากฏกรงเหล็ก
ขนาดใหญ่ใบหนึ่งตกลงหล่นลงจากเบื้องบนครอบแท่นศิลาที่มันนั่งอยู่ไว้... ทาง
ออกเพียงสายเดียวของที่นี่คือ ใต้แท่นศิลาที่เราที่นั่งอยู่... ประตูลับที่ท่าน เข้า
มาเพียงสามารถผลึกเข้าจากทางเบื้องนอก... "๑

"เอี้ยปุ่นเอี้ยวใช้มือทั้งสองหมุนกระถางดำ... เพียงครู่เดียวก็ได้ยินเสียงเอี้ยด ๆ ดัง
ขึ้น และแท่นบูชาพลันแยกออกเป็นช่องประตู... "๒

"ภายในสุสานโบราณนี้เมื่อมีเสียงน้ำคิดว่าต้องมีกลไกบังคับน้ำไว้ มาตราว่าไม่มีความ
ระมัดระวังไปกระทบลูกกลไกของมันเข้า ก็ต้องมีน้ำท่วมบ่าเข้ามาอย่างแน่นอน... "๓

ฐ. เบ็ดเตล็ด

สรรพนามที่ใช้เรียกบุคคล

สรรพนามใช้สำหรับเรียกบุคคลใดบุคคลหนึ่งแทนการเรียกชื่อของบุคคลนั้น
สรรพนามของจีนที่ใช้กันอยู่สามารถจำแนกออกได้ตามเพศ วัย วุฒิ และคุณวุฒิ เช่น

"เอี้ยเท้า" เป็นสรรพนามที่ใช้เรียกสาวใช้ และเป็นคำคำหึงสาวที่ยังไม่
ได้แต่งงาน^๔

"เสียวเจียะ" เป็นสรรพนามที่สาวใช้เรียกนายจ้างที่เป็นสาวโสด^๕

"โกวเนี้ย" เป็นสรรพนามที่ใช้เรียกหญิงสาวที่ยังไม่ได้แต่งงาน^๖

^๑ น.นพรัตน์, ผู้แปล, หงส์ผงาดฟ้า, หน้า ๔๔๕.

^๒ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, กระบี่ล้างแค้น, ๓: ๑๑๘๑.

^๓ เรื่องเดียวกัน, ๓: ๑๑๘๗.

^๔ เรื่องเดียวกัน, ๑: ๒๘๐.

^๕ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, ฤทธิ์มืดสิ้น, ๔: ๑๕๔๐.

^๖ เรื่องเดียวกัน, ๓: ๑๐๙๐.

"เซียงกง" เป็นสรรพนามที่ใช้เรียกนักศึกษาหรือนุรุษหนุ่มที่มีฐานะสูง^๑
หรือสตรีเรียกสามี

"เซี่ยวเอี้ย" (นายน้อย) เป็นสรรพนามที่คนใช้เรียกนายจ้างหนุ่มโสด^๒

"เล่าฮู" เป็นสรรพนามเรียกตนเองของคนแก่เมื่อพูดกับเด็ก เป็นคำเรียกตนเองอย่างยกย่อง"^๓

"เล่าฮิว" เป็นสรรพนามเรียกตนเองของคนแก่ เป็นคำเรียกตนเองอย่างถ่อมตัว เป็นคนขราประดุจไม้ผุ^๔

"ไต้เซียบ" (ผู้กล้า) เป็นสรรพนามเรียกนุรุษที่มีคุณธรรมสูง กระทำแต่สิ่งที่ดีงาม เป็นที่ยกย่องของคนทั่วไป^๕

"ฮูหยิน" เป็นสรรพนามเรียกสตรีที่แต่งงานแล้ว หรือหมั้นหมายแล้ว มักจะมีแซ่ของสามีหรือคู่หมั้นนำหน้า เช่น เสี่ยงฮูหยิน (เสี่ยงเป็นแซ่)^๖

เวลา

การนับเวลาตามแบบจีน ตัวอย่างเช่น

"หนึ่งคืนแบ่งเป็น ๕ ยาม หนึ่งยามมี ๒ ชั่วโมงเศษ..."^๗

"โหว่วปี (ตั้งแต่เก้านาฬิกาถึงสิบห้านาฬิกา) สามชั่วยาม..."^๘

^๑ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, พยัคฆ์ล่าพอง (กรุงเทพมหานคร: ประพันธ์สาส์น, ๒๕๒๑), ๑: ๑๘๐.

^๒ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, ฤทธิ์มีดสั้น, ๑: ๑๗.

^๓ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, กระบี่ล้างแค้น, ๑: ๓๔๓ และ ๔๕๒.

^๔ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, พยัคฆ์ล่าพอง, ๔: ๑๕๗๖.

^๕ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, ฤทธิ์มีดสั้น, ๒: ๖๕๔.

^๖น.นพรัตน์, ผู้แปล, จับฮิดนี่ง (กรุงเทพมหานคร: บรรณกิจ, ๒๕๒๐), ๒: ๓๓๑.

^๗ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, กระบี่ล้างแค้น, ๑: ๓๓๑.

^๘น.นพรัตน์, ผู้แปล, กระบี่ดาวรุ่ง (กรุงเทพมหานคร: บรรณกิจ, ๒๕๒๒), ๑: ๑๑๖.

ฤดูกาล

ให้ความรู้เกี่ยวกับฤดูกาลของจีนว่า ประเทศจีนมี ๔ ฤดู คือ แอ่เทียน (ฤดูร้อน) ตงเทียน (ฤดูหนาว) ชิวเทียน (ฤดูใบไม้ร่วง) และซุนเทียน (ฤดูใบไม้ผลิ)^๑

นอกจากนั้น มีการบรรยายลักษณะอากาศในแต่ละฤดูกาลที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะภูมิอากาศของประเทศจีน ตัวอย่างเช่น

"สนธยาของฤดูหนาวมักจะมาเร็วเป็นพิเศษ เพิ่งผ่านเที่ยงไปไม่นานท้องฟ้าก็คล้ายลงเสียนลงทีละน้อย แต่จะจุดโคมไฟยังรู้สึกเร็วเกินไปบ้าง"^๒

"ขณะนั้นเป็นเวลาข้างขึ้นเดือนหก อากาศร้อนอบอ้าวนักจนถึงกับมีคำพังเพยกล่าวกันในแคว้นกังหนำว่า เดือนหกแสงแดดส่องต้องไข่เปิดลูกและการเดินทางต้องใช้ร่มกางไปตลอดทาง..."^๓

มาตรการวัดและตัวเลขของจีน

ให้ความรู้เกี่ยวกับการคิดระยะทางของจีน เช่น ๑ ลี้ มี ๔๕๕.๕๖ เมตร (หนึ่งกิโลเมตร มี ๑,๐๐๐ เมตร) หรือ ๑ เซียะ มี ๑๐ นีว (หนึ่งฟูห มี ๑๒ นีว)^๔
การใช้ตัวเลขของจีน

หลักหมื่นเป็นตัวเลขสูงสุดของจีน มากกว่านั้นนับเป็นสิบหมื่น ร้อยหมื่น พันหมื่น หมื่นหมื่น... เมื่อ คร. ซุนยัตเซน กุมกำลังล้มบัลลังก์ราชวงศ์แมนจูของแผ่นดินแข็ง เปลี่ยนจากสมบูรณาญาสิทธิราชเป็นประชาธิปไตย ตอนนั้นพลเมืองประเทศจีนมีประมาณ ๔๕๐ ล้านคน เขียนเป็นสี่หมื่นหมื่นห้าพันหมื่นคน ยากทั้งเขียน ทั้งอ่าน จึงสมมติตัวอักษรตัวเอ็กขึ้นแทนจำนวน ๑๐๐ ล้าน พลเมืองประเทศจีน จึงมี ๔ เอ็กครึ่ง ซึ่งเพียงผ่านตาก็ทราบว่าเป็น ๔๕๐ ล้าน^๕

^๑ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, พยัคฆ์ล่าพอง, ๔: ๓๔๘๖.

^๒ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, ฤทธิ์มีคัสัน, ๒: ๖๗๕.

^๓จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๑, ๔: ๓๐๒-๓๐๓.

^๔ว.ณ เมืองลุง, "กำเนิดวิทยายุทธ (ฉบับเขียน)", หน้า ๓๖.

^๕ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, คัมภีร์กลียุค (กรุงเทพมหานคร: ประพันธ์สาส์น, ๒๕๒๒), ๑: ๑๓๓.

มาตราเงินของจีน ให้ความรู้โดยสังเขปเกี่ยวกับอัตราเงินของจีน อัตราเงินที่พบมากในนวนิยายจีนกำลังภายใน ได้แก่ ตำลึง เขีย ฮีแปะ เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีการใช้ทองคำแท่ง แผ่นทองคำ และตัวแลกเงินแทนการใช้เงินอีกด้วย ตัวอย่าง

"ที่ดีเป็นจำนวนเก้าพันแปดร้อยห้าสิบตำลึงล้วนเป็นตัวแลกเงินของร้านตั้งอกในชิวไซ"^๑

"ทองคำหนึ่งตำลึงเท่ากับเงินหกสิบตำลึง เงินสามร้อยแปดสิบตำลึงเท่ากับทองคำหกตำลึง สามสลึง สามหุนสาม ทองคำแผ่นนี้หนักแล้วมีเจ็ดตำลึง..."^๒

พืชพันธุ์ไม้ ผลไม้ เป็นพืชพันธุ์ไม้วิเศษซึ่งมีคุณสมบัติ เสริมสร้างพลังกำลังให้แก่ผู้ฝึกกำลังภายใน และพันธุ์ไม้ซึ่งมีพิษ สำหรับผลไม้เป็นผลไม้ที่มีถิ่นกำเนิดในประเทศจีน ตัวอย่างเช่น

ภายในบ่อลึกลงนั้นมีน้ำสีขาวขุ่นข้นตั้งราวกับน้ำนม... มีหินก้อนหนึ่งโผล่ขึ้นมา หินก้อนที่โผล่มานั้นมีต้นไม้เล็ก ๆ ซึ่งสูงประมาณ ๑ เซี้ยะงอกงามอยู่... ต้นไม้เดี่ยวนี้อยู่หลายสิบใบ เป็นใบลักษณะสองใบประกบกัน สีเขียวสดใส... บนยอดของต้นไม้มีผลสีแดงฉานและกลิ่นหอมพุ่งไปทั่วบริเวณ... ผลไม้มีรสชาตวิเศษพอเข้าปากก็ได้กลืนกลายเป็นน้ำอันเย็นระรื่นหอมหวาน... เมื่อกินแล้วจะรู้สึกร้อนวูบวาบในท้องและแผ่ซ่านไปทั่วทั้งร่าง... ต้นผลไม้ดีคือผลไม้ทับทิมแดงที่เกิดขึ้นด้วยธาตุไฟทางทิศใต้..."^๓

"ดอกไม้ที่มีนามเอ็กเล็กฮวย (ดอกผืน) ส่วนหญ้าที่ขึ้นแซม เรียกตัวมั่วเช่า (ต้นกัญชา) เป็นชื่อแน่ข้าพเจ้าเพาะมาปลูกจากเทียนเด็ก (ชมพูทวีป) และก็มีแต่สถานที่ร้อนอบอ้าวเยี่ยงนั้นจึงสามารถงอกงามได้"^๔

^๑ว.ฅ เมืองลุง, ผู้แปล, ฤทธิ์มีดสั้น, ๔: ๑๗๐๕.

^๒ว.ฅ เมืองลุง, ผู้แปล, เขี้ยวฮือฮือ (กรุงเทพมหานคร: ประพันธ์สาส์น, ๒๕๒๑), ๑: ๔๒๓.

^๓ว.ฅ เมืองลุง, ผู้แปล, ขอลิวเซียง, ๑: ๑๓๔.

^๔ว.ฅ เมืองลุง, ผู้แปล, เพชรฆาตหน้าหยก, ๑: ๑๓๐-๑๓๓.

^๕ว.ฅ เมืองลุง, ผู้แปล, จอมโจรจอมใจ, ๔: ๑๗๑๔.

"ผลไม้สื่อนั้นสิ้นจี่หนึ่ง ลำไยหนึ่ง ลูกพลับหนึ่ง แลจิ้นแข็งอีกหนึ่ง... ของเปรี๊ยะ เราต้องการผลเฮียงเอ็งท้อ กับเกียงซิบ้วย... ผลไม้กวานเอาเตียบฮวยกิมเก็ก เฮียงเฮียะ ผู้ท้อ ทังซิงท้อ เตียวสี่บะ ฮ้อนึ่งกุน"^๑

สัตว์ จำแนกออกได้เป็นสัตว์ในตำนานหรือสัตว์ประหลาดและสัตว์เลี้ยง สำหรับ สัตว์เลี้ยงอาจเป็นสัตว์ร้ายซึ่งเลี้ยงไว้ทำร้ายศัตรู หรือสัตว์ใช้งาน ตัวอย่าง

... ูร่ายที่มีชื่อว่า ตัวฮกจิว อันเป็นภูประหลาดที่มีพิษร้ายแรงยิ่ง อยู่ในป่า เขาตงลึก เมื่อได้งูร่ายมาแล้วจึงเอามาขังเลี้ยงไว้ ใช้ว่านยาเหล่านั้นเป็น อาหารให้มันกิน อสรพิษร้ายตัวนั้นเดิมทีมีลำตัวดุจสีถ่าน ครั้นได้กินยาต้นขัน โสม คนเขากวางอ่อน จึงค่อย ๆ กลายลำตัวของมันเป็นสีแดง... เปลือกเวลา เลี้ยงดูนานถึง ๔๐ ปี มันจึงมีลำตัวแดงดังสีโลหิตตลอดทั่วถึงหาง... โลหิตงู มีอำนาจวิเศษ นอกจากทำให้ร่างกายมนุษย์เป็นหนุ่มสาวเสมอได้ ยังสามารถส่ง เสริมกำลังภายในมีพลังมากขึ้นกว่าเดิมอีก ๑๐ เท่าตัว^๒

... เจ้าไต้ม้าววิเศษแล้วเรียกชื่อว่า กัวฮ้วยป้อเน่ (ม้าแก้วเหงือเสียด)... ม้าววิเศษเช่นนี้ในระยะพันปีจึงจะมีสักตัวหนึ่ง... เวลาเหงือตกตะโพกจะหลัง สีแดงดังโลหิตออกมา ม้าชนิดนี้มีกำลังแรงแลวิ่งได้รวดเร็วมากปานใส่ปีกบิน วันหนึ่งเดินทางได้ประมาณพันลี้เศษ...^๓

สุรา ให้ความรู้เกี่ยวกับสุราชั้นดี ซึ่งมีบทบาทสำคัญในชีวิตชาวจีน เช่น ใช้ ผสมยารักษาโรค ใช้ในพิธีการต่าง ๆ ใช้ต้อนรับอาคันตุกะผู้มีเกียรติ ตัวอย่างเช่น

"ดื่มสุราแล้วฤทธิ์ของยาขจัดพิษกระจายได้เร็วขึ้นกว่าเดิม ยังมีถึงหกชั้วยามพละกำลัง ของสี่คิมฮวงก็ได้กลับคืนมาจนใกล้เป็นปกติแล้ว"^๔

"บุปผากำเฬวโคมระยาศุราญ สุราต้อนรับฮัจฉริยะเสื่องชื่อ สุราสองไหนี้ข้าพเจ้าขอนมา เป็นเวลาขยับปีกประสงคคือเก็บไว้ต้อนรับสี่เฮียที่เป็นฮัจฉริยะขึ้นชื่อ"^๕

^๑ จำลอง ศิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๑, ๒: ๒๘๗.

^๒ เรื่องเดียวกัน, ๓: ๔๓.

^๓ เรื่องเดียวกัน, ๒: ๒๖๔.

^๔ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, ฤทธิ์มีดสั้น, ๑: ๒๗๘.

^๕ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๗๒.

สุราหนึ่งยี่อั้ง (ธิดาแดง) ของสามสิบปีก่อนโหม่นี้เป็นเหล้าหมักดีที่สุดในโล้วจิ๋ว...
 ประเพณีภาคเหนือ วันเกิดบุตรจะหมักสุราแล้วเก็บไว้ในห้องใต้ดิน คนจนก็
 ผังดินไว้จนเมื่อธิดานางนั้นวิวาทจึงนำออกมาผสมสุราเลี้ยงต้อนรับผู้มาอวยพร
 ในงานสมรส ปกติสุราธิดาแดงน้อยนักที่จะยืนยาวถึงยี่สิบปี เพราะมีคำพิงเพย
 ถึงครุณี สิบห้าสิบหกกำลังพอดี สิบเจ็ดสิบแปดแก่ไปสองปี สิบเก้ายี่สิบต้องแถมฟรี^๑

"นี่เป็นสุราอะกิน ไหนเลยไม่ดื่มได้?

สุราอะกิน เป็นสุราที่ดื่มพร้อมกันระหว่างคู่บ่าวสาวในคืนวิวาท"^๒

อาหาร ให้ความรู้เกี่ยวกับอาหารจีนนานาชนิด ทั้งอาหารชั้นดี อาหารธรรมดา
 และอาหารของแต่ละภาค ตัวอย่างเช่น

อาหารชั้นดี

"กับแกล้มแปดอย่างได้แก่ นกปากซ่อมอย่างตัวหนึ่ง ผักตบเปิดจานหนึ่ง กะเพาะกวางต้มจืด
 จานหนึ่ง เปิดตุ๋นหนึ่ง เนื้อกระท่ายผัดกับตอกเก็กฮวยหนึ่ง ชาฮี้เห็นอย่างหนึ่งชา แกงจืด
 ลั่นไก่ แห้วผัดกับชิงดองหนึ่งจาน"^๓

อาหารธรรมดา

"จะกินหมี่ผัดกาดขาว หมี่เส้นเนื้อฝอย หรือหมี่ซาหุม?"^๔

อาหารของแต่ละภาค

"... ซาลาเปาไส้เนื้อย่าง เกี้ยวไส้กุ้ง โจ๊กก้อนไก่อื่นเป็นอาหารว่างของคน
 กวางตุ้ง..."^๕

^๑ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, ซอลิ้วเฮียง, ๑: ๖๘.

^๒ น.นพรัตน์, ผู้แปล, กระป๋องไ้เทียมทาน, ๔: ๑๘๖๒.

^๓ จำลอง พิศุนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๑, ๒: ๒๘๘.

^๔ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, ซอลิ้วเฮียง, ๑: ๑๖.

^๕ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, จอมโจรจอมใจ, ๖: ๒๕๒๙ และ ๒๕๓๑.

เครื่องดนตรี

มักกล่าวถึงเครื่องดนตรีชนิดสำคัญ ๆ ของจีน ทั้งในด้านที่ใช้บรรเลงเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ บรรยายความในใจและที่ใช้เป็นอาวุธในการต่อสู้ อิทธิพลของเสียงดนตรีและความไพเราะ ตัวอย่างเช่น เสียงดนตรีสามารถสะกดสัตว์ได้

... ที่ดึกของคืนนั้นมีทิวทัศน์อันหนึ่งวางพาดไว้กำลังติดพันอยู่แต่ลำพังผู้เดียวที่บนต้นไม้รอบร่างของชายคนนี้มีนกกระจาบ นกขมิ้น เหลืองอ่อน นกขุนทอง นกคีรีบูน นกเอี้ยง สาลิกา พวกนี้มาจับอยู่เต็มไปหมด พวกมันกำลังร้องรับกับเสียงพิณที่กรีดนิ้วพรมลงไป...

ใช้บรรยายอารมณ์ของตัวละคร

"... นางจึงกรีดนิ้ว ร่วงลงไปบนสายพิณดีดออกมาตามทำนองเพลงเขาพวก... เป็นคำเพลงของผู้ที่ข่มตนหาความสันโดษคนหนึ่ง... เมื่อชายคนนี้ได้ฟังเสียงพิณที่ก๊วยเซียง ร่ำบรรเลงออกมาเหมือนดังกับร่ำพันถึงความในใจของตนออกมา..."^๒

"เสียงขลุ่ยเปลี่ยนจากแหลมสูงมาเป็นแผ่วทุ้ม วิเวกรังเวงจนผู้คนต้องรันทดหุด"^๓

การใช้เครื่องดนตรีเป็นอาวุธในการต่อสู้และใช้เสียงดนตรีทำร้ายศัตรู

"... ท่านมิใช่คนมีชื่อจอมปลอมเคียดขาด มิเพียงพลังฝีมือสูงเจนนัดเท่านั้น ในขลุ่ยเหล็กยังมีเนียบขั้นตั้ง (ตะปูลยบวิญญาน) อีกสิบสามตัวให้ซัดจุดในร่างคนโดยเฉพาะ..."^๔

"... เสียงพิณที่ตีรับออกมาแต่ละเสียงมีจังหวะตรงกันข้ามกับหัวใจของก๊วยเซ็ง เต็มพอดี... เสียงพิณเร็วที่เร็วเข้าหัวใจของก๊วยเซ็งก็เต้นเร็วตัวอย่างรุนแรง... ถ้าหากเสียงพิณดังเร็วกว่านี้ หัวใจของเขาจะมีต้องเต้นจนถึงแก่ความตายดอกหรือ?"^๕

^๑ จ้าลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๓, ๑: ๑๒๒.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๓๖.

^๓ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, ฤทธิ์มีดสั้น, ๒: ๗๐๖.

^๔ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๖๖๔.

^๕ จ้าลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๑, ๔: ๔๓๔.

ความไพเราะของเครื่องดนตรี

"มีครูณีได้ส่งขี้แป๊ะส่ายให้แก่นาง นางวางพาดไว้ที่เข้า นิ้วเรียวได้กรีดขึ้นเบา ๆ เสียง
ดังกังดังสดใสระรื่นหู เป็นไปในท่วงทำนองอันซาบซึ้งไพเราะดุจกับไข่มุกร่วงในจาน
หยก..."^๑

สถานที่ท่องเที่ยว

กล่าวถึงสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง รวมทั้งสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นสถานที่ทาง
ประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ เช่น ทะเลสาบ ภูเขา รัตนาอาราม เป็นต้น ตัวอย่างเช่น ทะเล
สาบไห้ไ้ว ได้บรรยายว่าเป็นทะเลสาบซึ่งมีลักษณะเป็นสามท้วงน้ำ เป็นที่รวมของแม่น้ำ
ลำคลองทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ บริเวณรอบทะเลสาบมีชื่อเรียกว่า ไ้วไ้ว มีอาณาเขต
ประมาณหนึ่งร้อยสี่^๒

เชิงเขาไ้ววู นครโซวจิว มีสิ่งที่น่าสนใจหลายอย่าง เช่น หินพันคน (เขย-
นึ่งเจีย) เป็นก้อนหินสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ให้คนขึ้นไปนั่งได้เป็นจำนวนพันคน มีประวัติความเป็น
มาว่า เชื้อพระวงศ์องค์หนึ่ง คือ ไ้วว่อง ได้มาสร้างawangขุ้ยในที่นี้ใช้ช่างฝีมือดีจำนวนหนึ่งพัน
คน ไ้วว่องกลัวบรรดาช่างจะแพร่พรายความลับของโลกในawangขุ้ยจึงจับช่างทั้งพันคนฝัง
ทั้งเป็นที่ได้ก้อนหินนี้ ดังนั้นก้อนหินนี้จึงมีชื่อเรียกว่า เขยนึ่งเจีย^๓ บ่อน้ำชาเล็กจู้ (เล็กจู้เต้-
แจ้) เป็นน้ำขงชาที่ดี เป็นอันดับสามของแผ่นดิน มีลักษณะเป็นบ่อนหินขนาดใหญ่ ปากบ่อมีความ
กว้างประมาณ ๒ วา มีแก่งรูปหกเหลี่ยมเรียงรายรอบบ่อ^๔

สถานที่ท่องเที่ยวอื่น ๆ เช่น อารามชิวเสาะอำ ตั้งอยู่ทางตะวันออกของลำน้ำ
ไซโคยริมทะเลสาบไซไ้ว เป็นอารามที่มีน้ำล้อมรอบ เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง^๕

^๑ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, จอมโจรจอมใจ, ๓: ๑๑๖๗.

^๒ จำลอง พิศนาคะ, ผู้แปล, มังกรหยก ภาค ๑, ๓: ๔๑๔-๔๑๕.

^๓ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, จอมโจรจอมใจ, ๕: ๒๓๕๖.

^๔ เรื่องเดียวกัน, ๕: ๒๓๕๖.

^๕ ว.ณ เมืองลุง, ผู้แปล, พยัคฆ์ล่าพอง, ๑: ๓๘๓.

นอกจากนั้น นวนิยายจีนกำลังภายในยังมีคุณค่าในด้านอื่น ๆ คือ

๑. ให้ความบันเทิง เป็นคุณค่าที่สำคัญที่สุดประการหนึ่ง จุดมุ่งหมายของผู้แต่ง
นวนิยายจีนกำลังภายในทุกคนก็เพื่อให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่าน

๒. ให้ประสบการณ์ชีวิต ผู้อ่านได้เรียนรู้วิถีการดำเนินชีวิตในลักษณะต่าง ๆ
 อาทิเช่น ความผิดพลาด ความสำเร็จ การแก้ไขปัญหาชีวิต ฯลฯ ซึ่งสามารถนำมาเป็น
อุทาหรณ์ในการดำเนินชีวิตของตัวเองได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย